

JOHNS

**BIGGLES -
BERMUDSKÝ
TROJÚHELNÍK**

WILLIAM EARL JOHNS

**BIGGLES – BERMUDSKÝ
TROJÚHELNÍK**

T&M PRAHA

1999

© W. E. Johns, 1953

Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian

© Petr Barč, 1999

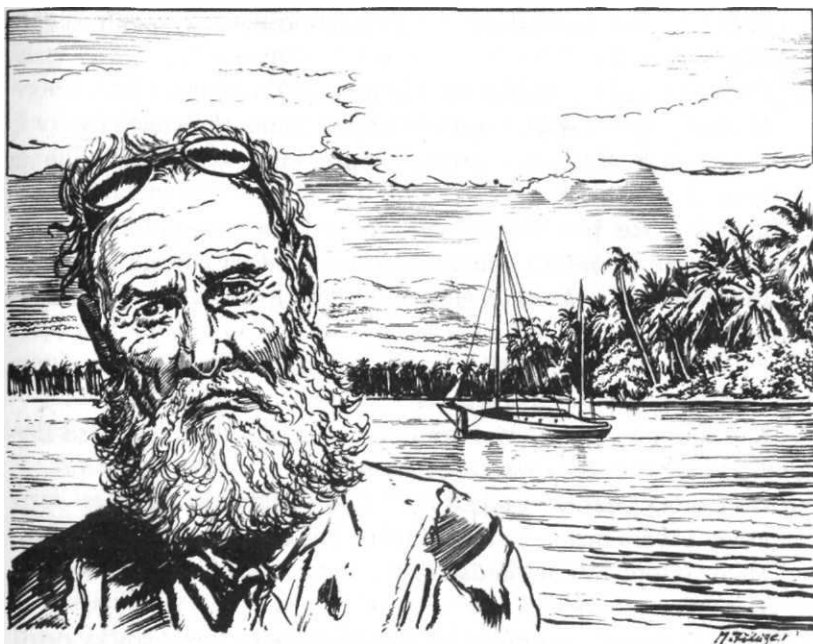
© Zdeněk Burian – dědicové, 1999

Illustrations © Milan Fibíger, 1999

Translation © Pavel Kaas, 1999

Remake © Mikuláš Moravec, 1999

ISBN 80 – 7264 –007-0

KAPITOLA PRVNÍ

PŘEKVAPENÍ

„Volal jste mne, pane?“

Brigádní generál Raymond, šéf leteckého odboru Scotland Yardu, vzhlédl od psacího stolu, neboť do místnosti vstoupil jeho první operační pilot. Velitelův přísný výraz se rázem změnil, problesklo v něm cosi jako šibalský záblesk.

„Jistěže,“ řekl. „Napřed si ale sedněte a udělejte si pohodlí, Bigglesworthe. Dostala se ke mně nová zpráva, která by vás mohla snadno porazit.“

„Začněte hned tím nejhorším,“ požádal ho Biggles, přitáhl si židli a sáhl po cigaretě.

„Opravdu?“ usmál se Raymond. „Pročpak?“

„Nechci, abyste mě knokautoval až posledním slovem.“

„Dobrá. Tak tedy – váš úhlavní nepřítel Erich von Stalhein je na Jamajce.“

Biggles lehce pozvedl obočí. „To se vám povedlo,“ připustil. „Opravdu mě to překvapuje, protože ten studený Prušák mi vůbec neladí s horkým pískem pláží, nebesky modrými zálivky a zelenými korunami palm.“

„Palmy si tam neprohliží,“ řekl suše Raymond. „A zaručeně tam není kvůli koupání v teplém moři.“

„Křivdíte mu, je čistotný a koupel si nenechá ujít,“ ušklíbl se Biggles. „Jak ale víte, že tam je?“

„Od majora Charlese z MI5.“

„Pověděl vám major, co můj přítel na Jamajce hledá?“

„Máme o tom určitou představu.“

„Tak mě nenapínejte.“

Brigádní generál se opřel v křesle pohodlněji a sepal špičky prstů. „Je to dost podivná historka. Její převážná část vychází z ověřených faktů, ale tam, kde jsme narazili na mezery, přišly ke slovu dohady a předpoklady. Nakonec se nám podařilo sestavit velmi pravděpodobný projekt jeho akce. Vzpomínáte si na von Stalheinova přítele jménem Werner Wolff?“

„Wolff?“ svažtil čelo Biggles. „Jen matně, je to už dávno.“

„To chápu, skoro jste s ním nepřišel do styku. S von Stalheinem spolupracoval velmi úzce, jenomže to je už strašně dávno. Sdíleli spolu po jistý čas úřadovnu na

Wilhelmstrasse. Bylo to v období mezi světovými válkami. Později Wolff opustil tajnou službu, aby se věnoval politice. Usoudil, že to bude finančně zajímavější a nezmýlil se. Za Hitlerova režimu se stal jakýmsi styčným agentem pro spolupráci armády s největšími průmyslovými podniky, zvláště v oblasti námořní výzbroje a pancéřování. Podobně jako jiní chytráci mezi nacisty získal slušné peníze při zadávání státních zakázek na výrobu válečného materiálu. Na rozdíl od většiny nacistů však neomezil svoji výdělečnou činnost pouze na Německo. Když pak válka skončila, nedal se chytit. Patrně si připravil pohodlné hnízdečko v USA, které několikrát navštívil v době před Pearl Harborem. Tak to alespoň předpokládáme. Hitlerovi zřejmě moc nevěřil a už vůbec nespolehal na jeho vítězství ve válce. Když skončila, zmizel. Stopy zametl tak pečlivě, že o něm dlouho nikdo neslyšel. Počíнал si prostě obezřetněji, než většina ostatních. Teď se však zdá, že v létech po válce nepřerušil spojení se svým starým přítelem von Stalheimem.“

„Očekávám, že jste nakonec tajný úkryt toho prohnaného lišáka vypátrali.“

„Ano, ale pozdě,“ pochmurně se usmál Raymond. „Posledních osm let žil na předměstí Kingstonu na Jamajce jako vážený norský občan jménem Christen Hagen.“

„Skvělé,“ ušklíbl se Biggles. „Jak to dokázal?“

„Nejspíš díky jeho předvídavosti a důvtipu ve všem, co podnikl k zajištění své anonymity. Doplnul prý do Kingstonu na malé jachtě jménem *Vega*, na níž sám překonal Atlantik. Na lodi měl jen slabý pomocný motor.

Tak to alespoň uvedl úředníkům po svém přistání, a oni mu řekli, že dosáhl úctyhodného výkonu.“

„Může to být pravda. První, kdo to dokázal, byl jistý Kolumbus a zvládl to bez motoru.“

„Nedrážděte mě, Bigglesworthe!“ zamračil se Raymond, ale vzápětí pokračoval. „Jeho papíry i doklady k lodi byly v pořádku. Dovolili mu proto, aby se vylodil. Pak už tam zůstal a o jeho totožnost se dále nikdo nezajímal. Byl nenápadný a finančně soběstačný, takže nebyl důvod, proč by nemohl zůstat, když chtěl. Mimochodem, koupil si starý dům v odlehlé čtvrti s kouzelným názvem Rumový přístav v zátoce nazývané Tewovo kotviště. Tew byl podle mého názoru nějaký pirátský kapitán.“

„Jak je možné, že Wolffa nikdo nepoznal?“

„Copak nevíte, kolik stovek nacistů zmizelo? Tomuhle navíc během dlouhé plavby narostl plnovous, byl opálený a oblečený do orvaných námořnických šatů. Úředníky nenapadlo hledat ve vousatém mořském vlkovi elegantního důstojníka Hitlerova generálního štábu. Vousy si samozřejmě už neholil a jako mnozí lidé žijící v tropech si navykl nosit tmavé sluneční brýle.“

„Přístavní stráž měla přece prohledat jeho jachtu. Jestliže měl na palubě kořist z války, jak to, že ji nenašli?“

„Možná ji dobře utajil,“ pokrčil rameny Raymond. „Podle mého názoru ji však s sebou vůbec neměl. Mohl ji vyložit na břeh jinde na ostrově, než doplul do přístavu. Nemáme ostatně ani důkaz, že zamířil rovnou na Jamajku a nepřistál mezitím jinde.“

„Jak se na to vůbec přišlo?“ zeptal se Biggles. „Kdo ho nakonec odhalil?“

„Úřady, ale dalo by se i říci, že se odhalil sám. Werner Wolff, či Christen Hagen, totiž nedávno po dlouhé nemoci zemřel.“

„Čím odhalili jeho totožnost? Jak?“

„V jeho domácím trezoru objevili úředníci originál pochvalného dopisu s Hitlerovou fotografií, kterou podepsal samotný *führer*. Patrně si dokladu přes výhrady k Hitlerovi cenil do té míry, že ho nezničil. Snad dokonce myslel, že ho po delším čase výhodně prodá. Byla to jediná chyba, jíž se dopustil. Vše ostatní co souviselo s jeho minulostí ukryl, nebo se toho zbavil.“

„Kdy zemřel?“

„Před dvěma týdny.“

„A jak se tam tak rychle objevil von Stalhein?“

„To ještě přesně nevíme. Je snadno možné, že se o Hagenově smrti dověděl z tisku, zpráva se objevila v místních novinách. Stalhein samozřejmě věděl, kdo byl Hagen ve skutečnosti. Mohl také dostat zprávu od někoho, kdo byl Hagenovi nablízku. A nemůžeme vyloučit, že se vydal za starým spolubojovníkem náhodou právě teď. Měl pro to dobrý důvod, který vám hned vysvětlím. Ať tomu bylo jakkoli, Hagen byl při von Stalheinově příjezdu již pochován. To ale zatím nechme stranou. Von Stalhein je v Kingstonu, je živý a čilý. To nás teď zajímá.“

„Ale kdyby von Stalhein věděl o Hagenově smrti, jaký pak měl důvod jezdit na Jamajku?“

„Myslíte, že si s ním chtěl zavzpomínat na staré zlaté časy, vypít pár skleniček, a jet zpátky domů? Nesmysl. Odhaduji, že Stalheinův náhlý zájem vyvolala právě Hagenova smrt. Jen na okraj – von Stalhein dobře věděl, že jeho kolega nezmizel z Německa s prázdnou

kapsou. Odvezl si slušnou hromádku peněz. Určitě to byly americké dolary a patrně i peníze jiných měn, takových, které hned tak neztratí hodnotu. O dolarech mluvím proto, že se v Hagenově trezoru našel slušný svazek dolarových bankovek. Peníze vypadaly jako nové, přestože podle sériových čísel opustily tiskárnu již před deseti lety. Nikdo je neušpinil, což znamená, že se nikdy nedostaly do oběhu.“

„Hagen je nepoužil?“

„Měl zřejmě tolik peněz, že na tyhle nemusel sahat. Kdyby se ale Stalhein zajímal pouze o peníze, nemuseli bychom se o něj tolik starat. Je tady však ještě něco mnohem významnějšího. Když Wolff uprchl, vzal si s sebou svazek dokladů, které bychom si tuze rádi prohlédli. A nejsme sami. Řeknu vám to tak, že když je nenajdeme, nemusíme plakat, bylo by však pro nás nesmírně nebezpečné, kdyby se k nim dostal jiný zájemce. Jde totiž o sadu výkresů tajných německých zbraní dokonalejších než V-2. Jsou tam prý i výsledky zkušebních testů, jejichž dokončení překazil nacistům konec války. Věděli jsme o tom, a jistě si dokážete představit, že jsme doklady hledali, kde se dalo, stejně jako Američané a Francouzi. Nemusím dodávat, že se snažili i Rusové. Nikdo nic nenašel. Pak nám jeden z inženýrů z Wolffova štábu při výsledku prozradil, že materiály viděl naposled, když si je Wolff dával do kufříku. Bylo to prý v Kielu těsně předtím, než Wolff zmizel. V té době se nepochybně chtěl postarat především o to, aby nám nepadly do rukou. Doufali jsme, že je někdo mezitím zničil, nebo byly nenávratně ztraceny. Teď se zdá, že dosud existují.“

„Takže v trezoru nebyly?“

„Kdyby tam byly, neměli bychom o čem mluvit. Hagenův dům jsme prohledali od sklepa po půdu a nenašli nic.“

„Co jachta?“

„Papíry nebyly ani tam. Prostě zmizely. Dá se celkem s jistotou předpokládat, že doklady Hagen někde ukryl spolu se svým soukromým pokladem.“

„Bída,“ zamračil se Biggles.

„Bída? Je to děs a hrůza! Dokážete si představit, co by za ty plány dali Rusové?“

„Protiví se mi počítat v milionech,“ ušklíbl se Biggles. „To ať spočítají astronomové. Kdyby se však k výkresům dostal Stalhein, dokáží si spočítat lépe než oni, komu je dá.“

„Nenávidí nás za to, že jsme pomohli porazit Německo, do té míry, že by papíry raději věnoval našemu nepříteli, který sice zpočátku váhal, ale pak mu na porážce Němců záleželo stejně jako nám,“ přisvědčil trpce Raymond.

„V tom je von Stalheinův problém,“ přikývl Biggles. „Z prohrané války udělal osobní záležitost. Brání mu to teď v rozumném úsudku. Hraje si na vlka samotáře a doufá, že se jednou dočká, jak si to zatraceně odskáčeme.“

„Jste skromný, Bigglesworthe. Mám pocit, že vás nenávidí víc než celou Anglii. Dosud vždycky jste ho porazil a musí se na vás dívat jako na zákeřného chřestýše. Kdyby dostal příležitost, utrl by vám hlavu.“

„Vždy se snažím vidět problém i z hlediska druhé strany,“ mírně se usmál Biggles. „Možná, že je to zas moje slabina. Ale vraťme se zpět k práci. Má Stalhein možnost, najít ty doklady a dostat je do rukou?“

„Právě to bychom se hrozně rádi dozvěděli. On se o to patrně moc snaží, ale je snadno možné, že také jemu chybí přesné informace. Řeknu vám, proč. Osud tomu chtěl, že Hagen zemřel právě ve chvíli, když psal von Stalheinovi dopis.“

„Kdo ten dopis dostal?“

„Naštěstí my. Ale nechte mne to vyprávět celé. Je to pro další vývoj událostí asi to nejdůležitější. Werner Wolff neboli Christen Hagen, jak ho tu znali, žil ve vile na předměstí Kingstonu. Měl tam jedinou služebnou, starší černošku jménem Josephine, která tam dělala děvče pro všechno. Sama nic neví, a sotva má s celou záležitostí něco společného. Řekla nám, že její pán byl nemocen již delší dobu. Když měl pocit, že je mu hůř a hůř, obrátil se na lékaře jménem Douglas. S Douglasem jsme si promluvili a řekl nám, že po vyšetření sdělil Hagenovi pravdu. Vysvětlil mu, že jeho cévní systém je v tak katastrofálním stavu, že může co chvíli selhat. Odhadl to na pouhých pár dní života. Nemohl pro něj nic udělat a tak mu to řekl, aby si Hagen dal do pořádku případnou pozůstalost. Hagen podle všeho dal na jeho radu. Vrátil se domů a hned druhého dne ráno se posadil ke stolu, aby napsal dopis von Stalheinovi. Je téměř jisté, že chtěl uvést, kam ukryl peníze a tajné doklady. Dopis však nedokončil, neboť kmotřička zubatá byla rychlejší. Služebná našla svého pána zhrouceného na psacím stole. Byl mrtev.“

Zavolala lékaře. Ten věděl, že o nějaké sebevraždě nebo vraždě nemůže být ani řeči, ale protože si všiml, že v domě je drahý nábytek a řada dalších cenností, zavolal policii. Napadlo ho, že by policie měla přivolat nějakého právníka, jenž by o pozůstalosti informoval případné

dědice. Policisté nevěděli nic z toho, co víme my, ale prohledali dům. Našli dopis podepsaný Hitlerem a vznikl menší poplach. Úřední místa naštěstí začala okamžitě a prozíravě jednat. Všechno zapečetili, postavili k domu stráž a informovali tajnou službu MI5. Major Charles poslal na místo jednoho ze svých nejlepších mužů, aby přišel věci na kloub. Nemělo smysl tajit Hagenovu smrt před novináři, ale nic jiného se nesmělo zveřejnit. Nebožtíka pochovali pod jménem, s nímž na Jamajce žil. Tak se věci mají v tomto okamžiku.“

„A vzápětí se na scéně objevil von Stalhein?“

„Ano. Nijak nás to nepřekvapilo. Vlastně jsme na něj čekali. Jak jste už slyšel, Hagen zemřel při psaní dopisu. Psal ho německy, ale mám tu jeho překlad. Něco jsme se z něj dověděli, ale nestačí to. Na Hagenově psacím stole nás zaujaly hned tři věci. V první řadě dopis, pak obálka, na níž už byla nadepsána adresa, a asi nejzajímavější je náčrtek, zřejmě nedokončený. Bohužel nám mnoho neříká. Na obálce je adresa *Herrn Ernst Stalling, Hotel Prinz Karl, Zindenplatze, Berlin.*“

„Koho napadlo ztotožnit Stallinga s von Stalheinem?“

„V první řadě je tu jistá podobnost jmen. Od vás jsme věděli, že se von Stalhein často zdržuje v hotelu Prinz Karl, a pokud jsme vůbec ještě potřebovali zjistit něco víc, stačilo nám, že Hagenovo oslovení adresáta zní ‚drahý Erichu‘. Naše představa se změnila v jistotu, když von Stalhein dorazil na ostrov pod jménem Stalling.“

„Takže šlo o přesný zásah.“

„Ano. Přečtu vám dopis,“ pokračoval Raymond a vzal do ruky list dopisního papíru. „V textu sám snadno

rozeznáte věty, které nám dokázaly, oč jde, a jaké nebezpečí hrozí.“

„Drahý Erichu. Uplynulo již mnoho času od doby, kdy jsem Ti psal naposled,“ četl. „Přesto jsem nezapomněl na svůj slib, že pokud by se něco zvrtno, předám Ti veškeré doklady a informace. Jsi jediný člověk, který nalezne jejich nejvhodnější využití a jistě chápeš, co tím mám na mysli. Zdá se mi, že čas nadešel. Včera odpoledne mi lékař oznámil, že mé dny jsou sečteny. Již brzy zemřu a smrt bude náhlá a tedy milosrdná, protože nebudu trpět dlouho. Je to pro mne současně dobrá i špatná zpráva, hlavně však důvod tohoto dopisu, který bude patrně mým posledním. Papíry jsem uložil na bezpečné místo v in...“

„To je vše,“ vzhlédl Raymond. „Víc nenapsal, protože v té chvíli přišla smrt.“

„Tomu se podařilo odejít,“ poznamenal Biggles. „Veliká škoda, že nedbal staré pravdy o tom, že co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek. Proč nesedl ke psaní večer? To je všechno, co víte?“

„Téměř vše. Von Stalhein ví možná víc, možná méně. Z dopisu se dá vyvodit, že nejde o první Hagenův dopis do Berlína, takže se von Stalheinovi patrně o věci zmínil již dříve.“

„Je také možné, že se Hagen ke konci války Stalheinovi přiznal, co hodlá udělat. Rozhodně by nebylo rozumné předpokládat, že náš německý soupeř neví víc, než my. Co ode mne chcete?“

„Před chvilkou jsem se zmínil o náčrtku, který asi chtěl Hagen přiložit do obálky,“ řekl Raymond a podal papír Bigglesovi. „Jak sám uvidíte, připomíná obrys

hrušky s malým čtvercem zakresleným v blízkosti užšího vrcholu, tam, kde by hruška měla stopku.“

Biggles převzal papír a pozorně se zahleděl na náčrtek. Skutečně to byl ovál protažený na jednom konci do hruškovitého tvaru. Na jedné straně rušil pravidelný tvar jakýsi zub a blízko protáhlého zašpičatělého konce byla umístěna čtvercová značka. „Nemyslím si, že z toho budeme moudří,“ vzdychl.

„Je mi velice líto, ale musím s vámi souhlasit,“ smutně přikývl Raymond.

„Vypadá to jako krajně zjednodušená mapka ostrova.“

„Jistě. Také mě to napadlo, ale může nás to zavést na falešnou stopu. Tím spíš když víme, že Hagen měl jachtu, kterou dost často využíval. Zdálo se totiž, že si plavby na jachtě nesmírně oblíbil. Víme, že často vyrážel na moře, někdy na delší plavby, a pokaždé sám. Každému by se pak vnutilo, že náčrtek zobrazuje některý z ostrůvků nebo korálových útesů, kterých je v Karibském zálivu na tisíce. Pokud jde skutečně o ostrov, nepodařilo se nám zjistit, který z nich by to měl být. To není nic překvapivého. Hagen musel při plavbě na Jamajku proplout přes celý Bermudský trojúhelník, o kterém se začíná stále častěji hovořit, a pak přes Bahamy. Možná vás to překvapí, ale jen tohle souostroví má dvacet devět velkých ostrovů, šest set šedesát menších a dva tisíce čtyři sta drobných ostrůvků a útesů. Některé z nich mění velikost a tvar v závislosti na stupni přílivu a odlivu. Dokážete si to množství představit?“

„Těžko,“ řekl Biggles. „Na druhé straně si kladu otázku, zda ten náčrtek skutečně znázorňuje ostrov.“

„Proč?“

„Protože tomu odporuje závěrečná část Hagenova dopisu. Ten končí písmeny ‚v in...‘ Určitě by přece nenapsal, že papíry jsou uloženy ‚v ostrově‘, ale ‚na ostrově‘, jehož jméno by navíc muselo začínat písmeny in.“

„Hra,“ zamyslel se Raymond. „Skutečně nevím co chtěl napsat. Snad jsou doklady uloženy v nějaké in... in...“ zarazil se. „Ne, opravdu mě nic rozumného nenapadá.“

Biggles se místo odpovědi znovu zadíval na náčrtek. „Tohle je originál?“

„Ano.“

„Zajímavé.“

„Pročpak?“

„Protože Hagen použil tenký, hedvábný papír.“

„A co má být?“

„K volbě papíru musel mít nějaký důvod. Člověk obvykle nemívá na psacím stole připravený hedvábný papír. Hagen měl určitě po ruce dostatek běžného papíru. Proč tedy sáhl po hedvábném?“

„Záleží na tom?“

„Možná.“

„Pokračujte.“

„Napadlo mě, že Hagen chtěl možná něco obkreslit, nejspíš z mapy. Obyčejný papír, který je neprůhledný, mu byl k ničemu. Tohle je alespoň zčásti průsvitné. Posloužilo by mu to k účelu, o kterém mluvím.“

„Ano,“ rozpačitě kývl Raymond. „Možné to je.“

„Pokud se nemýlím, pak to musel obkreslovat z něčeho, co má ve svém domě. To je všechno.“ Biggles uhasil cigaretu. „Byl to jen nápad, ale zapadá to do sebe.“

A von Stalhein, který vůbec netuší, že měl dostat dopis, krouží teď kolem domu jako sup!“

„Asi ano. Můžeme však doufat, že neví ani o nálezu Hitlerova dopisu, který si jeho přítel uschoval. Patrně se tedy domnívá, že Werner Wolff zemřel společně s Hagenem, a že o bývalém nacistovi nemáme ani tušení. V tom by mohla být naše výhoda.“

„Možná,“ pokrčil rameny Biggles. „Já si myslím, že von Stalhein se o Hagenově smrti dověděl, až když dorazil na Jamajku. Vypravil se tam, aby Hageny přiměl k vydání dokladů. Nové zbraně by využili ve válce proti Británii a celému svobodnému světu. Kde se vlastně ubytoval?“

„V nenápadném penziónu zvaném Maison Respiro.“

„Doklady má v pořádku?“

„V naprostém.“

„Že se vůbec ptám,“ usmál se Biggles. „Přece by neudělal tak školáckou chybu. Jaký uvedl účel cesty?“

„Představuje se jako obchodní zástupce firmy, která zde hodlá prodávat rýnská vína. Vzorky přivezl s sebou.“

„Mohl by získat povolení ke vstupu do Hagenova domu?“

„Ne.“

„On to ale zkusí. Řekl jsem, že krouží kolem jako sup.“

„Souhlasím. Proto je také správce domu stále na místě. Navenek se stará o odvoz nábytku, který nakonec budeme muset zabavit. Kromě toho, že po Wolffovi nezůstali žádní příbuzní, je dosud na našem seznamu hledaných válečných zločinců.“

„Co ta služebná?“

„Už v domě není. Odmítla tam zůstat po neštěstí, k němuž v domě došlo.“ Raymond se zasmál. „Bojí se toho, že dům bude prohledávat zlý duch.“

„Má pravdu,“ prohlásil suše Biggles. „Těch zlých duchů může být i víc a nejhorším z nich bude von Stalhein. Řekněte mi ale jedno: kromě té pověřivé služebné už dům nikdo nenavštívil? Myslím tím nějaké přátele nebo známé, které si Hagen během pobytu na ostrově našel, a kteří by mohli vnést do případu trochu světla.“

„Podle staré Josephiny nikoli,“ zavrtěl hlavou Raymond. „Jediný muž, s nímž se Hagen trochu přátelil, byl jeho nejbližší soused, jakýsi Evans, britský námořní důstojník ve výslužbě. Jejich domy jsou od sebe vzdáleny jen pár minut chůze a pozemky od sebe dělí pouze živý plot. Ti dva chlapíci se tam setkávali a potom se nějak dali do řeči. Jenže Evans neví nic. Říká, že navštívil Hagena asi pětkrát či šestkrát a Hagen mu prý oplatil návštěvu dvakrát nebo třikrát. V hovoru se prý obvykle dostali pouze ke krásám místní přírody, která je Evansovým největším koníčkem. Píše totiž knihu o ptactvu Západní Indie.“

„Předpokládám, že Hagen nikdy nedoprovázel na některé z jeho plaveb na jachtě.“

„Nikdy. Říkal, že ho občas napadlo, proč ho Hagen jako starého námořníka nepozve, aby ho doprovodil. Neudělal to.“

„Stále ještě nezná Hagenovo skutečné jméno?“

„Ne. Nemáme zájem to rozšiřovat.“

Biggles se na Raymonda zamyšleně zadíval. „Wolff byl odvážný, když se rozhodl usadit na britské půdě.“

„Spíš bych řekl, že to od něj bylo chytré. Velmi dobře usoudil, že na vlastním území po něm pátrat nebudeme. Kromě toho myslel na únik včas a jako vysoký důstojník měl i spoustu možností. Falešné doklady si asi připravil jako jeden z prvních nacistů.“

Biggles sáhl po další cigaretě a chvíli s ní zamyšleně klepal o hřbet ruky. „Problémem je von Stalhein, který nejspíš hledá totéž, co my. Uvažoval jste o tom, že bychom jej mohli dát zatknout pod jakoukoli vhodnou záminkou a umístit na místo, odkud by nám nemohl nic natropit?“

„Petrně by to šlo,“ pokrčil rameny Raymond. „Major Charles však soudí, že bychom jej raději měli nechat na svobodě, dokud nebudeme mít jistotu, že nic určitého neví. Pokud sám najde stopu, mohl by nás k dokladům zavést.“

„Mnohem pravděpodobnější je, že nám zmizí před nosem.“

„Nemůže opustit ostrov, aniž bychom se o tom dověděli.“

„Na to sázky neberu,“ zavrčel pochmurně Biggles. „Stalhein je nejmazanější ze všech lišáků. Má hromadu zkušeností, zatímco my nemáme nejmenší tušení, co si vzal do hlavy, než vyjel na Jamajku. Zaručeně přesvědčil všechny své přítelíčky za železnou oponou, aby mu poskytl všemožnou podporu. Není z lidí, kteří vstoupí do klece plné lvů bez krotitele.“

„Budeme ho sledovat.“

„Pozná, když ho někdo sleduje,“ prohlásil tvrdohlavě Biggles. „Dozví se to nejpozději do pěti minut. Má za sebou léta zkušeností a zná každý trik.“

„Jestliže neví, že jsme odhalili Hagenovu totožnost, bude jistě méně opatrný.“

„Až uvidí mne, nebude mu trvat dlouho, aby si sečetl dvě a dvě a došel ke správné odpovědi,“ zavrčel Biggles. „Mimochodem, jistě se nemýlím, když předpokládám, že náš rozhovor skončí velkorysým pozváním mé maličkosti k modrému moři na prosluněný jih!“

„Zajisté. Ale ujasněme si to. Chceme ty plány, a to ne pro sebe, ale proto, aby nepadly do rukou našich nepřátel. Kdyby ležely na mořském dně, nezáleželo by nám na nich. Nám se nelíbí prostě to, že jsou na světě. Spalte je, hod'te je žralokům, jen ať je nezíská někdo cizí. Dokud nemáme tušení kde jsou, sedíme na sopce, z níž už teče láva.“

„Rozumím,“ kývl Biggles. „Čím dřív budu připraven na cestu, tím lépe. Necháte mi tyhle papíry, abych si je ještě prostudoval?“

„Nechte si je. Ze vzduchu snadno porovnáte náčrtek s pobřežím ostrovů pod letadlem.“

Biggles přeložil papíry a zasunul je do náprsní tašky. „Hrozně se těším, zvláště když říkáte, že jich jsou tři tisíce,“ řekl a vstal. „Uvědomím své muže a uvidíme, co se dá dělat. Zdá se, že je mi souzeno, abych po celý život hledal jehly v kupkách sena.“

„To je asi tím, že se vám už mnohokrát podařilo tu jehlu najít,“ ušklíbl se jeho nadřízený. „Uvědomím o vaší cestě příslušná místa a dám vědět na Jamajku, aby nenastaly potíže. Usuzuji, že chcete mít k dispozici všechno, co máme.“

„Prosím vás o to, včetně klíčů od domu a trezoru. Rád bych tam nahlédl, než začnu hledat ostrov ve tvaru zralé hrušky.“

„Dohlédnu na to.“

„Děkuji. Mohu jít?“

Když Biggles vyšel z Raymondovy pracovny, zamířil do vlastní kanceláře, kde se střetl s dychtivými pohledy seržantů Algyho Laceye, Bertieho Lissieho a „Gingera“ Hebblethwaita.

„Tak povídej, jaké krásy světa uvidíme tentokrát?“ vyzvídál Ginger.

„Krásy Západní Indie,“ řekl stručně Biggles.

„Excelentní zpráva,“ zahlaholil Bertie a pevněji si vtiskl monokl do oka. „Ostrovy banánů, nejlepšího tabáku, rumu a jižní hranice záhadného Bermudského trojúhelníku. To je konečně výhled do budoucnosti.“

„Nedělej si chutě,“ klidnil jej Biggles. „Nejedeme na banány, pro doutníky ani na rum, a nehodlám hledat ztracená letadla ani lodě. Najdeme tam jistého Ericha von Stalheina a jestli on najde to, kvůli čemu se tam vypravil, může se stát, že ze západní Evropy zbude velikánský škvarek a halda popele.“

„Jemináčku, nestraš mě, starouši,“ vyděsil se Bertie. „Zrovna v tomhle bych nadějnou budoucnost neviděl.“

„Těší mě, že se na to díváš tak vesele,“ ušklíbl se Biggles. „Jenže dost legrace, čeká nás příprava.“ Vytáhl Wolffův náčrtek a rozložil ho na stole. „Tuhle podivnou hrušku máme najít. Člověk, který ji kreslil, je po smrti a nikdo jiný neví, oč jde. Pořádně si ten tvar prohlédněte a zapamatujte si ho, abyste si vzpomněli, kdyby se někdy před vámi objevil...“

KAPITOLA DRUHÁ

RUMOVÝ PŘÍSTAV

Týden po Bigglesově rozhovoru s Raymondem stál Ginger vedle svého velitele a s mírným úžasem sledoval zářivé uniformy kapely Královského západoindického pluku, která svižně vyhrávala na pódiu mezi palmami, dobře udržovaným trávníkem a lehátky poblíž velkého plaveckého bazénu v Kingstonu na Jamajce. Ačkoli turistická sezóna byla již v plném proudu, shromáždilo se tu poměrně málo lidí. Pár turistů a výletníků se opalovalo, jiní plavali v bazénu a několik dalších posedávalo u kavárenských stolků a doprávalo si dopolední kávu nebo koktejl.

Algy ani Bertie tu nebyli. Zůstali v pohotovosti u letadla vybraného pro tuto akci, dvoumotorového obojživelného stroje typu Otter, který kotvil na klidné hladině zátoky Columbus Bay. Blízko břehu stál nenápadný hotel, kde se letci ubytovali. Biggles uznal, že hlavní letiště v Palisadoes, přes které vede převaha leteckých linek do Střední Ameriky, je pro účel jejich poslání příliš rušné a přeplněné lidmi. Pak si vypůjčil auto a s Gingerem se vydal do středu města, aby navštívil velitele policie, který je očekával. Předložil mu své pověřovací listiny a požádal ho o zprávu, zda je v případě něco nového.

„Ne, pane, nic se neděje,“ řekl velitel, spokojený s hladkým průběhem formalit.

„A von Stalhein? Upozornili vás na něj?“

„Ale ovšem. Důsledně ho sledujeme.“

Ukázalo se, že von Stalhein je stále ve městě a tráví většinu času koupáním či líným vysedáváním v parku poblíž snaživé kapely. Policisté byli přesvědčení, že tenhle druh muziky zbožňuje. Zrzek z toho nabyl dojem, že odpovědná místa jaksi nepochopila, jak závažné následky může přinést von Stalheinova přítomnost ve městě. Omlouval je tím, že zdejší policisté nejsou dopodrobna seznámeni s cílem jeho návštěvy, a už vůbec neznají Stalheinovu vlkodlaci minulost. Zcela pochopitelně ho napadlo i to, že Němcovo chování záměrně směřuje k tomu, aby o něj místní úřady co nejdřív ztratily případný zájem.

Od policisty se dál dozvěděli jenom to, že denní vrátný, místní domorodec, trvale střeží Hagenův dům v Rumovém přístavu, od něhož má klíče. Uvnitř se s ničím nehýbalo a jachta *Vega* nadále kotvila v přístavu.

Biggles pak policejnímu veliteli oznámil, že přebírá případ a požádal o klíče od Hagenova trezoru. Velitel mu je dal s úsměvem a Ginger měl pocit, že policista je spokojen, když se může zbavit tak záhadné odpovědnosti.

Ještě v Londýně a za letu probral Biggles se svými přáteli celý případ do nejmenších podrobností. Probrali kdejakou možnost, ale na výsledném plánu se jejich píle neprojevila. Byl velmi prostý. Biggles rozhodl, že nejdřív soustavně prohledají Hagenův majetek, kde mohli objevit stopu, která ušla pozornosti jejich předchůdců. Byl totiž přesvědčen, že to nejdůležitější, náčrtek, je kopie z mapy, z fotografie nebo originálního nákresu, který musel zůstat někde v domě. Pokud by neuspěli, nezbylo by jim, než nastartovat otter, dát se do zdoluhavého pátrání nad ostrovy i mořem a hledat něco, co by připomnělo obrazec

na náčrtku. Tak vypadal celý plán a sám Biggles uznával, že s něčím tak prostým si nemuseli lámat hlavy.

Jejich první povinností však bylo, seznámit se s přístavním městem, kde se již po delší dobu pohyboval von Stalhein. Dokonce ho museli najít, aby se ujistili, zda tu skutečně je. K Hagenovu domu za správcem, který jim vydá klíče, se vydají hned poté.

Když je zvuky hudby vedly zpátky k bazénu, Biggles poznamenal, že se mu zdá divné, že tu Stalhein zbůhdarma marní čas poslechem kapely, když má dost jiné práce. „Von Stalhein je zcela jiný druh člověka,“ řekl. „Je pilný jako včelka a zahálet ani neumí. Co tím sleduje a na co čeká? Doufá snad, že se brzy něco změní? Ne, ne, nezdá se mi to.“

„Napadá mne jen to, že dosud považuje Wolffovu totožnost za utajenou, a prostě nemá kam pospíchat,“ kývl Ginger, jenž uvažoval podobně jako Biggles. „Asi opravdu na něco čeká. Třeba na to, až úřady odvolají z domu správce. Možná dokonce uvažuje o zakoupení nebo o pronájmu domu. Pak by ho mohl prohledat i s celým pozemkem naprosto nerušeně.“

„Je to možné,“ souhlasil Biggles. „Snad máš pravdu, ale mě se to nezdá příliš pravděpodobné. Jak znám Stalheina, neodpovídá to jeho obvyklému postupu. Kdybych nevěděl, že nejraději pracuje sám, a obyčejně odmítá společníky, řekl bych, že výjimečně právě teď čeká na něčí příjezd.“

„Tamhle ho vidím,“ řekl Ginger. „Podívej! U bazénu na lehátku ve světlemodrém plášti. Ta dlouhá cigaretová špička a monokl ho dokonale odlišují od ostatních.“

Biggles spočinul pohledem na zátylku muže, který je tak zajímavý. „Před chvílí vylezl z vody a podle toho, jak

se zabalil, nehodlá se opalovat,“ usoudil. „Ani se mi nezdá, že by se chystal odejít. Dobrá. To je všechno, co jsem chtěl vědět. Nemá smysl čekat, až si nás všimne, takže si pospíšíme do Hagenova domu.“

Vrátili se k vozu a po přibližně deseti minutách jízdy uviděli svůj další cíl.

„Nebesa!“ sykl obdivné Biggles. „Hagen nemohl být žádný hlupák, když si uměl najít tak krásný úkryt na zbytek života.“

Přibrzdil vůz, aby se mohl déle těšit úchvatnou podívanou, která se před nimi otevřela, když projeli zatáčkou. Zelené svahy, modrá obloha a záliv.

„Také ten Tew měl pozoruhodný smysl pro krásu,“ přidal se zrzek. „Do piráta bych to ani neřekl, jestli to ovšem skutečně byl pirát. Kam se hrabe barevný film. Je to vážně nádhera!“

Malé kotviště bylo dokonalou ukázkou, jak úžasné pěkné mohou být tropy. Pod neuvěřitelně modrou oblohou se čeřily vlnky tyrkysově zbarveného moře, které s tichým šploucháním dorážely na písčnou pláž. Trochu dál od pláže se mořem táhl dlouhý korálový útes, na němž se příboj tříštil na milióny dýmantově zářících kapek, jež se s jemným sykotem snášely k hladině a vytvářely napěněnou krajku. Pobřežní pláž ohraničoval háj kokosových palm. Za ním se příkře zvedal svah porostlý bujným rostlinstvem. Viděli obří kapradiny, houštiny kvetoucích bougainvillií, jasmíny a ibišky. Všude kolem zněl bzukot nesčetných druhů hmyzu.

„Až příliš mnoho krásy na to, aby to byla pravda, nezdá se ti?“ zamumlal trochu záhadně Biggles. „Jsme na místě,“ dodal, vystoupil z vozu a vykročil k vysoké bráně, za níž se rýsovalo stavení.

Jeho předpoklad nebyl tak docela správný, nebyli na místě. Brána sice patřila k domu, ale bylo to s největší pravděpodobností sídlo britského námořního důstojníka ve výslužbě Evanse. Pokračovali dál a až po dalších asi stopadesáti yardech znovu zastavili. Měli před sebou oprýskanou bránu s nápisem „Rumový přístav“. Konečně stáli u cíle.

Mechem porostlou příjezdovou cestu k domu obklopovala přebujelá zahrada, ve které mangovníky, banánovníky a yamy sváděly ztracený boj s kypící džunglí. Dům sám byl značně veliký, a podle stylu, v němž byl postaven, zřejmě i značně starý. Většinu oken zakrývaly stažené žaluzie. Všude vládlo ticho.

Došli ke dveřím domu a Ginger se rozhlédl v očekávání příchodu správce. Neobjevoval se, přestože hlavní dveře byly pootevřené. Biggles pokrčil rameny a otevřel dveře dokořán. Vstoupili dovnitř a zastavili se.

Domorodý správce byl v hale, ale příchod dvou sympatických hostů ho vůbec nezajímal. Nevstal a nezeptal se jich na důvod návštěvy jednoduše proto, že zhrouceně seděl v křesle, hlavu měl zvrácenou vzad a z jeho chrčivého dechu poznali, že tvrdě spí. Jistě nespál dlouho, neboť z cigarety, jež mu vypadla z ruky na koberec, dosud stoupal spirálovitý proužek kouře.

Biggles pohlédl na zrzka a smutně se nad tak nedbalým výkonem služby pousmál. Pak muže jemně uchopil za rameno a zatřásl jím. když to nepomohlo, popleskal ho po tváři.

Chlapík se nepohnul.

Biggles zavrčel, chytil ho za obě ramena a zatřásl s ním tak, až mu hlava přepadla dopředu.

Jenomže ani tohle nepomohlo.

Shovívavý výraz Bigglesovy tváře se rázem změnil. Zamračil se, přiložil prst ke správcovu víčku a povytáhl ho. Zjistil, že jeho zornice je obrácena v sloup a Bigglesův obličej ztuhl. Rychle se shýbl, zvedl dosud dýmající cigaretu a přičichl k ní. Bez váhání ji pak vyhodil otevřenými dveřmi ven a přitiskl si prst na ústa, zatímco oči zaměřil ke dveřím vedoucím z haly do místností. Zrzek ho napodobil, Biggles mu své podezření nemusel vysvětlovat.

Z haly vedly troje dveře. Jedny byly po pravé a levé straně, třetí na vzdálenějším konci haly. Ty se nezdály být důležité, asi vedly do zadního traktu domu. Všechny byly zavřené. Jak však oba přichozí bez hnutí naslouchali, z místnosti na pravé straně, která jim byla nejbliž, zaslechli jakýsi slabý zvuk.

Biggles přistoupil po špičkách ke dveřím, poklekl na koleno a přitiskl oko ke klíčové dírce. Staříčkový trik domovnic a pubertálních mladíků však selhal, což dal Biggles zavrtěním hlavy na srozuměnou Gingerovi. Pohledu do místnosti zabránil klíč zasunutý z opačné strany do zámku.

Správce chrápal dál.

Biggles sevřel starobylý knoflík z čínského porcelánu, který sloužil jako klika, a s velkou opatrností jím otočil. Dveře se pohnuly a otevřely se pomalu, bez jediného zvuku. Přestože se to Bigglesovi náramně podařilo, neuvědomil si, že chrčení spícího správce pronikne otevřenými dveřmi do místnosti hlučněji. Ať to

však bylo chrápání, nebo průvan vzniklý otevřením dveří, něco z toho přimělo muže skloněného nad psacím stolem v koutě místnosti, aby náhle zvedl hlavu a otočil se. Biggles a vetřelec si pohlédli do tváří.

Snad pět napjatých vteřin se nikdo z nich nepohnul ani neozval. Úžas ze vzájemného poznání oběma vyrazil dech a zbavil je možnosti pohybu.

A ani Ginger nevěřil svým očím. Užasle zíral na chlapíka, který, byl by na to ochoten přísahat, seděl ještě před dvaceti minutami v modrém koupacím plášti u bazénu. Autem sem dojeli velice rychle a cestou se zastavili jen na pár vteřin u Evansova domu. Zrzek si nedokázal představit, jak mohlo dojít k zázraku, že tentýž člověk teď sedí v domě u okna. Nebyl to omyl. Muž s pevně sevřenými rty a přimhouřenýma vypočítavýma očima, sedící v rohu místnosti, nebyl nikdo jiný než Erich von Stalhein, Němec a bývalý agent nacistů, nyní zvěd a špión, uplatňující své drahocenné a letité zkušenosti ve prospěch států za železnou oponou.

Prvotní úžas však pominul a napětí pomalu opadlo. Člověk uvěří i neuvěřitelnému jevu, když ho má před očima.

„Dost mne mrzí, že jste klesl mezi zloděje a vykrádače domů, von Stalheine,“ promluvil jako první Biggles a jeho hlas zněl víc než chladně. „Je to smutné, a také ohavné.“

„Nedělejte tak ukvapené závěry,“ ušklíbl se von Stalhein. „Jsem v tomto domě za obchodem a chrání mě zákon.“

„Podívejme se,“ řekl Biggles. „Vnikáte do světa obchodu? To je řemeslo, jaké jste ještě nezkoušel. Docela

by mne zajímalo, jaký obchodní zákon připouští vloupání?“

„Každý se má stále učit,“ usmál se Stalhein. „Proč zase hledáte v mé činnosti něco nečestného? V současnosti se zabývám prodejem výtečných rýnských vín. Od těch nejlepších mám vzorky,“ ukázal na velký diplomatický kufřík, stojící u dveří. „Nechcete ochutnat?“ pokračoval. „Vřele vám je doporučuji.“

„Obávám se, že právě nemám chuť,“ řekl Biggles. „Díky. Omámení zákazníkova sloužícího je váš obvyklý obchodní postup?“

„Přišel jsem nabídnout naše jedinečné nápoje panu Hagenovi,“ pokrčil rameny Stalhein. „Domníval jsem se, že žije v tomto domě. Samozřejmě nepopírám, že jsem při seznamovacím rozhovoru nabídl muži v hale cigaretu. Jak jsem ale mohl tušit, že se mu tak snadno zatočí hlava? Asi si ji neměl brát.“

„To neměl,“ kývl zachmuřeně Biggles. „Po tak silném tabáku by se někomu mohla zatočit hlava natolik, až by si ji ukroutil. Varuji vás, von Stalheine.“

„Nepřehánějte. Je to jen věc chuti. Někdo kouří silné cigarety, jiný slabé,“ řekl lhostejně Stalhein. „Protože se mi však zdá, že tu pan Hagen není, naše názory na sílu tabáku se liší, a vy nemáte zájem o dobrá vína, není důvod abychom pokračovali v hovoru. Musím se ovšem přiznat, že mne váš příchod velice překvapil,“ připustil, když se sklonil pro kufřík.

Pomalu odcházel a k zrzkovu úžasu neudělal Biggles sebemenší pokus, aby mu v tom zabránil. Doprovodil ho ze dveří jen na cestu k bráně. Již na prvním schodu se však Stalhein obrátil a na jeho přísné tváři se zjevil jedovatý úsměv. „Naše dnešní setkání tady označuji za

skutečně šťastnou náhodu,“ řekl. „Jak bych se jinak dověděl, že jste na Jamajce? Byla by to škoda, což jistě uznáváte sám! Kdybyste změnil názor na má vína, dejte mi vědět.“

„Takže tu hodláte nějaký čas pobýt?“ zeptal se Biggles.

„Těžko říci,“ odpověděl zamyšleně Stalhein. „Záleží na tom, jak dobře půjdou mé obchody... s vínem, jak jistě rozumíte.“

„Ovšem.“

„A co vy, Bigglesworthe? Vy se tu zdržíte déle?“

„Nejspíš ano. Hodlám si tu totiž zřídit trvalý letní byt,“ řekl pomalu Biggles, upírající oči do Stalheinovy tváře. „Právě v tomto domě?“

„Ano.“

„Zajímavé,“ odpověděl Stalhein. „Víte, že totéž napadlo i mne? Je to půvabné a přitažlivé místo.“

„Ano. A jeho jméno je pro obchodníka s vínem jako stvořené,“ řekl uštěpačně Biggles.

„Rumu jsem se nikdy ani nedotkl,“ zavrtěl hlavou Stalhein. „Je to odporné pití. Mimochodem, pokud se tu rozhodnete usadit, buďte opatrný. Říká se, že v místní zahradě jsou jedovatí hadi.“

„Z hadů nemám strach,“ usmál se Biggles. „Vždycky jsem si s nimi dokázal poradit. Mám spoustu zkušeností, jak asi víte.“

„Nechci podceňovat vaše umění, ale slyšel jsem, že i nejlepší zaříkávač hadů nakonec zemře následkem uštknutí,“ řekl tiše von Stalhein. „Chtěl jsem vás jen varovat před nebezpečím. Musím však už jít. Přeji krásný den, pánové.“

Obrátil se a vykročil.

Biggles ho sledoval očima, dokud se za ním nezavřela brána. Na letcově tváři se objevil výraz hlubokého znechucení.

„Necháš ho takhle klidně odejít?“ vyhrkl Ginger sotva doznělo zarachocení zámku.

„Co asi mohu dělat?“ vzdychl Biggles. „Už dávno přece víme, že Stalhein je na ostrově, takže z toho hlediska se situace vůbec nezměnila. Naší pozici však mění to, že nás viděl, a to mě ukrutně mrzí. Uvědom si, že dosud neměl sebemenší důvod k domněnce, že by někdo další znal pravou totožnost Christena Hageny. Stalhein dosud počítal s tím, že dokončí svou práci v klidu a tichosti. Po našem setkání se téhle představy bleskurychle vzdal a než dojde k bazénu a kapele, bude mít jasno. Už teď pochopil, že britská zpravodajská služba nějak odhalila nacistickou minulost jeho bývalého přítele. Muselo jím skutečně otrást, když nás poznal, protože do té doby ho ani nenapadlo, že jdeme po stejné stopě jako on. Teď to ví a bude podle toho postupovat. Moc mě to mrzí, neboť to znamená, že první bod si připsal on. Jako hlupáci jsme mu otevřeli oči. Teď, cestou do města, si určitě láme hlavu tím, co všechno o Wolffovi víme.“

„Neplatí to jenom pro něj,“ zamumlal zrzek. „Vzhledem k tomu, že si s Hagenem dopisoval, bychom si i my měli lámat hlavy, kolik toho ví on.“

„To přece dávno děláme.“

„Ale proč mu to nechutné čmuchání rovnou nezarazit? Můžeš jej přece obvinít z šíření omamných látek a z vloupání. A kdyby už našel doklady, kvůli kterým přijel, byl by to jediný způsob, jak je dostat zpátky.“

„Zaručeně neuspěl,“ řekl Biggles. „Neměl na to dost času. Spíš žasnu nad náhodou, která nás svedla dohromady. Je totiž téměř jisté, že nejenom my, ale i Stalhein byl v domě poprvé. Odhaduji, že nepobyl uvnitř déle než pár minut. Tu cigaretu vykouřil chudák správce sotva z poloviny.“

„Tys ho vážně nechal odejít,“ zasténal Ginger.

„Uklidni se a trochu zauvažuj. I kdybych ho nechal zatknout, neprokázal bych mu vinu. Prohlásil by, že vstoupil do domu, aby nabídl své vzácné nápoje. Našel jen spícího správce, a tak čekal. Něco takového by řekl, a znělo by to docela věrohodně. On přece správci neublížil, a pokud víme, nic z domu neodnesl. Zhola nic. Stalhein ví, že mám svázané ruce, stejně jako to vím já. Ostatně to i naznačil. Nepochybně jím otráslo poznání, že tu jsme, a dost ho rozzlobilo, že jsme ho vyrušili, sotva se pustil do své lopotné dřiny. Trochu mne utěšuje, že jsme také něco zjistili. Víme už, že Stalhein na doklady nenarazil, jinak by byl z Jamajky pryč. A co víc, jsem přesvědčen, že ví méně než my, a hledá jakoukoli stopu. Zamířil do domu právě s nadějí, že tady nějakou najde.“

„Jak se sem ale mohl dostat tak rychle? Na silnici nás žádné auto nepředjelo a pokud víme, jiná cesta sem nevede.“

„To mi právě vyrazilo dech a vzalo vítr z plachet,“ ušklíbl se Biggles. „Když jsem ho tam uviděl, jako by do mne udeřil blesk. Mám pro tu záhadu jen jediné vysvětlení. Muž, kterého jsme viděli u bazénu, nebyl Stalhein!“

„Jestli to nebyl on, tak sním svůj klobouk!“

„To se připrav na dlouhé *žvýkání*.“

„Kde by se vzali dva muži, kteří si jsou tak podobní? Nevěřím na takovou shodu náhod.“

„Já také ne. Zmýlili jsme se. Není v tom nic neuvěřitelného.“

„Jak to myslíš?“

„Prostě tak, že chlapík u bazénu byl jen Stalheinem nastrčená figura. Jeden ze Stalheinových triků, který se povedl. On určitě dávno zjistil, že ho sleduje zdejší policie a chtěl pro svou práci klid. Neměl by ho, pokud by byl pod dohledem. Připravil proto pro policisty falešného Stalheina a udělal to tak dobře, že je spletl. Naší hanbou a ostudou je, že jsme se také nechali poplést, ačkoli o nás Stalhein vůbec nevěděl. Padli jsme do pastí, nastražené na někoho jiného.“

„Nehádám se, ale nemohu uvěřit, že by našel na Jamajce člověka, jenž mu je tak podobný, aby jej mohl zastoupit.“

„Tomu bych nevěřil ani já,“ usmál se Biggles. „Podle mého názoru si toho chlapíka přivezl s sebou. A aby ses nemýlil, jejich podoba nemusí být příliš velká. Muž u bazénu byl téměř celý zahalen do koupacího pláště. Všimli jsme si toho oba. Popletl nás Stalheinův monokl a dlouhá cigaretová špička.“

„Jestli si s sebou přivezl jednoho kumpána, mohl si jich klidně přivést i víc,“ zabručel Ginger. „Tři Stalheinové vedle sebe by mě opravdu vyděsili k smrti.“

„Jak by ne,“ rozesmál se Biggles. „To nám ale nehrozí. Horší je, že ve hře může být řada neznámých lidí. Musíme si také dávat pozor na to, kam šlápneme, zvlášť po té narážce na hady v zahradě.“

„Byla to vyhrůžka?“

„Nepochybně.“

„Mínil to doslova?“

„Nevím, ale pochybuji o tom.“

„Jsou vůbec na Jamajce jedovatí hadi?“

„Nejsem si jist, ale na některých zdejších ostrovech skutečně žije prudce jedovatý druh hada *Bothrops atrox*, říkají mu fer-de-lance, nebo také křovinář sametový.“

„Moc rád bych v tom měl jasno,“ prohlásil zrzek.
„Jestli mě něco opravdu děsí, jsou to hadi.“

„Teď na hady zapomeň. Pojďme si ještě jednou prohlédnout toho falešného Ericha u bazénu a tentokrát důkladně. Rád bych tam byl dřív, než se k bazénu dostane náš originální a nefalšovaný von Stalhein. Příště si ty dva nesmíme splést. Přinejmenším bychom se měli ujistit, zda je ta atrapa tím, za koho ji považují. Tenhle dům nám neuteče a Stalhein se sem dnes už pravděpodobně nevrátí. Pojďme.“

Přece jen se však museli poněkud zdržet, protože právě v čase, kdy Biggles došel ke dveřím, se správce protáhl, zívł, a s dosti zmateným výrazem ve tváři se postavil na vratké nohy. Trhl sebou, když jeho pohled spočinul na Bigglesovi a Gingerovi, kteří před ním stáli a pozorovali ho.

„Co tu chcete?“ zeptal se zastřeným hlasem.

„Jsme policisté a chceme klíče,“ řekl Biggles, jenž nehodlal mařit čas nějakými spory. „Pak se můžete jít vyspat domů. Jak si to představujete, spát ve službě?“

„Já... já a spát?“ vyděšeně zakoktal černý správce.
„Nikdy jsem ve službě ne... nezamhouřil oka.“

„Dobrá. Dejte mi klíče a běžte!“

„Ano, pane,“ řekl chlapík, podal Bigglesovi klíče a v polospánku se potácel z domu.

Biggles uzamkl dveře, uložil klíče do kapsy a spolu se zrzkem pospíchal k autu. Nasedli a vraceli se do města. Ginger se celou cestu rozhlížel po Stalheinovi, ale protože jej nezahlédl, došel k závěru, že se Němec vydal pěšinou, jež se klikatila nad pobřežím. Když zaparkovali vůz, zamířili k bazénu, kde předtím spatřili von Stalheinova dvojníka. Byl tam a dosud si hověl na lehátku zahalený koupacím pláštěm. Četl si noviny.

„Tak vytrvalá zahálka je sama o sobě podezřelá,“ sykl Biggles, když k muži zamířili. „Blíží se doba oběda, a jak vidíš, všichni ostatní se už na to oblékli.“

Museli se k chlapíkovi přiblížit na několik yardů, aby Ginger uznal, že se Biggles nemýlil. Podoba se Stalheinem nebyla zblízka vůbec tak výrazná, jak se jim na dálku zdálo. Záměnu zavinily hlavně dvě rekvizity, které Stalhein odkládal jen vzácně – monokl a dlouhá cigaretová špička. Přesto však byl tento muž obličejem i postavou von Stalheinovi natolik podobný, že to podpořilo i druhou Bigglesovu domněnku. Zaručeně nešlo o náhodu, nýbrž o záměr. Muž na lehátku byl jen trochu statnější postavy, měl širší ramena a plnější obličej, než jejich německý soupeř.

Když prošli kolem, muž vzhlédl, jako by na sobě pocítil Gingerův zkoumavý pohled, a jejich zraky se střetly. Z výrazu mužových očí vyčetl Ginger tak tvrdou chladnokrevnost až ho zamrazilo. O dvacet vteřin později to Bigglesovi popsal tak, že měl dojem, jako by se díval do očí chobotnici. „Nerad bych se s ním potkal někde za noci v parku,“ prohlásil.

„Ani jindy a jinde,“ tiše odpověděl Biggles.

Aniž by se zastavili, zamířili ke stolu, ze kterého právě číšník uklízel nádobí po odcházejících hostech.

Biggles se u něj zastavil a ukázal na muže v modrém plášti, který seděl zády k nim. „Neznáte náhodou jméno toho pána?“ zeptal se tiše.

Číšník pohlédl naznačeným směrem a zavrtěl hlavou. „Je mi líto, pane, ale neznám,“ řekl francouzsky, jazykem jako by z pařížské periferie. „Objevil se tu teprve nedávno. Jednou nebo dvakrát jsem mu nesl pití, ale nevím, kdo je to. Podle řeči je to cizinec. Vím však jistě, že má podivné přátele. Podívejte! Jeden z nich právě přichází.“

„Podivný“ je slabé slovo, napadlo Gingera, když si všiml nově příchozího. Právě míjel muže na lehátku, sehnul se přitom k němu a prohodil několik slov. Falešný Stalhein přikývl a jeho přítel kráčel dál. Byl to černoch, ale nepatřil k Afričanům s ebenově černou pletí. Sytě čokoládová barva jeho kůže ovšem prozrazovala, že mezi jeho předky Afričané převažovali. Taková barva pleti byla na Jamajce běžná, o to výstřednější však byl mužův oděv, z něhož zrzek nedokázal spustit oči. Chlapík měl nažehlené šeríkově modré kalhoty zúžené ke kotníkům, vypasované sako s mohutnými vycpávkami v ramenou a dlouhými klopami sepnutými jediným nápadným knoflíkem. Na hlavě mu trůnil klobouk se širokou střechou naražený hluboko do čela. Oděv doplňovala krvavě rudá kravata s kostkovaným vzorem a velkou zlatou sponou. Oděvní by působilo směšně, nebýt toho, že se ten vysoký štíhlý muž pohyboval s přezíravou a ladnou elegancí tygra.

„Kdopak je to?“ zvedl Biggles oči k číšníkovi.

„Napoleon Morgan – alespoň si tak sám říká,“ zazněla posměšná odpověď.

„Nebesa! Ten si dokázal vybrat jméno,“ žasl Biggles.

„Říkají mu ‚Napý Morgan, ale mohli by ho oslovovat ‚Napijan‘“ řekl číšník a zasmál se vlastnímu žertu. „Toho zde znají všichni. Až moc dobře ho znají, pane. Jedno z těch komunistických kvítek, které stále jen vyvolává potíže, což je jednodušší, než pracovat. Nevím, proč ho úřady už dávno neposlaly zpátky na Trinidad, kde prý byl šéfem gangu, který si říká Saga Boys.“

„Co jsou zač?“ zeptal se zvědavý Ginger.

„Povaleči a rváči ohánějící se břitvami a jiným ostrým náradím,“ řekl číšník. „Ti co žijí v našem městě, se zdržují v Dunghillu.“

„Dunghill? Kopec hnoje?“ zasmál se Biggles. „Kdepak leží tohle půvabné místo?“

„Za nádražím. Je to pár křivolakých ulic, kde stojí rozsypající se chatrče a brlohy, kterým se každý slušný člověk raději zdaleka vyhne,“ řekl číšník a zamířil obsloužit dalšího hosta.

„Na chvílku se tamhle posadíme a uvidíme, co se bude dít dál,“ ukázal Biggles na stinné místo pod palmami. „Zdá se mi, že si von Stalhein začal vybírat podivné společníky.“

Posadili se a Biggles pokynul hlavou k muži, kvůli němuž se tak rychle vrátili. „Čím déle toho chlapíka sleduji, tím na něm vidím méně podoby se Stalheinem. Patří někam mezi Mongoly a východní Slovary. Všimni si jeho širokého obličeje a vystoupělých lícních kostí.“

„Asi máš pravdu,“ kývl zrzek.

Následující události žádného z letců nepřekvapily. Po krátkém čekání se na scéně objevil Stalhein. Zamířil rovnou k chlapíkovi v modrém plášti, něco mu sdělil a

kráčel dál. Jeho společník hned na to vstal a odešel k převlékáckým kabinám.

„To nám stačí,“ řekl suše Biggles. „Náš starý přítel Erich mění zásady a nepracuje sám. Ještě musíme zjistit, který z té dvojice je velitel.“

„Pochybuješ o tom?“ zeptal se zrzek se znatelným překvapením v hlase.

„A tobě je to jasné?“ zeptal se Biggles. „Patrně nevíš, že lidé jako Erich, kteří dostávají výplatu za železnou oponu, nedělají to, co sami chtějí. Poslouchají příkazy nadřízených, a kolem každé činnosti rejdí řada osob, určených k dozoru. Ale teď už pojďme. Je čas na oběd, konečně se můžeme najíst. Pak se vrátíme do Rumového přístavu. Jsem zvědav, co tam najdeme.“

KAPITOLA TŘETÍ

ZÁHADNÉ VEJCE

O dvě hodiny později, v nichž Biggles s Gingerem zahnali hlad a probrali dopolední události, vrátili se společně do usedlosti nazvané Rumový přístav. Téměř každý velký a opuštěný dům působí smutně, a podle zrzka nebylo ani zdejší rozlehlé stavení žádnou výjimkou. Kromě úmrtí, ke kterému zde nedávno došlo, vyvolávalo pocit tajemna téměř dusivé ticho, jež tady vládlo. Každý silnější zvuk zde působil cize a dorážel ke sluchu příchozích dotěrně a ostře. Oba vetřelci proto kráčeli domem potichu, a pokud spolu hovořili, tlumili hlas až k šepotu.

Když prošli všechny místnosti a seznámili se povšechně s jeho uspořádáním, vrátili se do pokoje, kde tak hanebně vyrušili von Stalheina. Byla to zcela přirozená volba, neboť vzhledem k tomu, že místnost byla zařízena jako obývací pokoj a studovna zároveň, bylo zřejmé, že zde bývalý nacist trávil většinu času.

Ginger si nedělal velké iluze o tom, že ihned dosáhnou úspěchu. Pokud bylo tajemství Wernera Wolffa, nebo klíč k jeho vypátrání, ukryto někde v domě, což mohla být pravda, ani pak nemuseli nic najít, pokud by nerozebrali celý dům kus po kuse. Jejich největší nadějí, jak Biggles poznamenal už dříve, byla možnost, že Hagen zastihla smrt tak náhle, že nestačil ukrýt něco, co by za jiných okolností dobře utajil. K tomu došlo v případě jeho nedokončeného dopisu, který však řešení jen naznačil. Pokud se chtěli dostat na další stopu, museli

najít něco konkrétního. Nakonec to našli, ale šlo o věc, kterou by považoval za stopu pouze největší fantasta. Hagen totiž v domě skutečně zanechal něco, co bylo stopou, aniž by sám tušil, jaký to získá v budoucnosti význam.

Prohlídka domu, dlouhé a rozlehlé dvoupatrové stavby vybudované převážně ze dřeva, nepřinesla žádné závratné objevy. Vše svědčilo o tom, že se jedná o obydlí starého mládence. Pouze pár místností bylo plně zařízených, z čehož vyplývalo, že Hagen nečekal návštěvy a ty náhodné odmítal přijímat. Dobře vybavená byla jediná ložnice, ta kterou zřejmě používal sám. Druhou dal zařídit velice prostě, pravděpodobně pro potřeby služebné. Majitel ovšem nešetřil penězi. V přízemí si dal se značnými náklady upravit dvě místnosti, které na oba návštěvníky silně zapůsobily. Jedna vypadala jako jídelna, jíž si skvostně zařídil majitel luxusního hotelu, druhá působila dojmem přepychově vybaveného obývacího pokoje, doplněného o studovnu a knihovnu.

Ve všech zařízených místnostech stál drahý nábytek z masivního mahagonového dřeva, kterého si všiml Hagenův lékař. Také obrovský psací stůl se spoustou zásuvek, byl z mahagonu. Stál v obývacím pokoji naproti vysokým francouzským dveřím, vedoucím do zahrady. Zrzka napadlo, že když Hagen psal dopis, seděl a zemřel právě u něj, v mohutném křesle.

V jeho blízkosti byl malý moderní ocelový trezor. Na stěnách viselo několik obrazů, které znázorňovaly místní krajinu a dvě velké mapy. Jednou byla mapa světa a druhou mnohem podrobnější mapa Karibského zálivu včetně souostroví Západní Indie. Zbytek místnosti

zaplňovaly různé ozdobné i užitkové předměty umístěné tam, kde pro ně zrovna bylo místo. Na římse krby vedle bronzových hodin ležela sbírka mořských mušlí a mezi nimi velké bílé vejce, což Gingerovi připadlo dosti zvláštní. O stěnu v koutě se opíraly dva dlouhé rybářské pruty s obrovskými navijáky pro rybolov na moři. Při první zběžné prohlídce si ničeho zajímavějšího nevšimli.

„Do práce,“ řekl Biggles a přistoupil k trezoru.

„Kdybychom tak věděli, co hledáme, to by byl zásah,“ posmutněle prohlásil Ginger.

Nemělo by smysl podrobně popisovat hledání, které jim zabralo plnou další hodinu, protože přitom přišli pouze na jedinou věc, která by je mohla zajímat. Biggles prohledal trezor, ale našel jen podepsanou fotografii Hitlera, nějaké účetní knihy a trochu peněz. Prošel i všechny zásuvky psacího stolu, a každou věc, kterou vzal do ruky, pozorně prohlédl, než ji uložil zpět tak, jak ji objevil. Nenašel v podstatě nic. Mnoho papírů, běžných drobností jako tužek a plnicích per, benzínový zapalovač, sponky na papíry, brýle, lupu, velké nůžky a další a další věci naplňující všechny zásuvky světa. Pak našel velký list čistého hedvábného papíru, z jehož konce byl kus uštěpen. Biggles vytáhl z kapsy Hagenův náčrtek, přiložil ho k listu a rázem bylo jasné, jak autor náčrtku papír získal.

„Bohužel to nic nevysvětluje,“ řekl. „Potvrzuje to pouze to, že jsme se nemýlili.“

Velkou potíží se stala spousta knih naplňující řadu regálů dvou knihoven. Našli mezi nimi romány i povídky, převažovaly však knihy odborné, věnované nejrozumnějším oborům. Prolistovat je všechny by znamenalo dlouhou a úmornou práci. Vůbec první

knihou, po které Biggles sáhl, byl velký atlas, a strávil pak velice dlouhou dobu pátráním po značkách, které si do něj mohl někdo zanést, aby si usnadnil navigaci. V atlasu však nic nenašel a stejně dopadl i se zkoumáním map, které dokonce sejmul ze stěn a prohlédl je proti světlu s nadějí, že objeví vpichy po kružítku. Velké měřítko map ostatně vylučovalo možnost, že by se podle nich někdo pokoušel určit souřadnice.

Ginger mezitím bloumal po místnosti, bral do rukou předměty, kterých si náhodou všiml, a znovu je pokládal, spíše jen aby něco dělal, nebo aby dostal nějaký nový nápad. Očima při tom několikrát zabloudil k velkému vejci na krbové římse. Konečně ke krbu došel a vzal vejce do ruky.

„Co je tohle, a co to tu vůbec dělá?“ ozval se.

„Nápadně to připomíná velké vejce,“ poznamenal jedovatě Biggles. „Ta, která jsem měl čest v životě zahlédnout, byla menší.“

„Vím, že je to vejce,“ zavrčel zrzek. „Čekal bych ale, že bude ležet v kuchyni a ne na krbu! Proč ho tu měl?“

„Nevím. Obrovskou většinu vajec si lidé nosí domů proto, aby je rozklepli do pánve a snědli,“ řekl Biggles.

„Geniální,“ prohlásil Ginger. „Proto jsem také mluvil o kuchyni. V zahradě jsem si ale nevšiml žádných slepic.“

„Tohle vejce slepici nikdy nevidělo. Je moc veliké.“

„Slyšel jsem o vejcích s dvojitým žloutkem.“

„Tak na ně zapomeň. Ani ta nemohou být tak velká.“

Zrzek držel zadumaně vejce v dlani, podobně jako Hamlet lebku. Bylo zhruba třikrát větší než běžné slepičí vajíčko, a mělo dost nezvyklou křídově bílou barvu.

„To vejce sem nepatří,“ prohlásil rozhodně. „Ale Hagen musel mít důvod, proč je dal na krb. Jaký asi?“

„Možná zamýšlel vejce sbírat.“

„Potom by patrně vyfoukl obsah,“ řekl Ginger, znovu je potěžkal a pak jím zatřepal. „Dlouho tu neleží, určitě ještě není zkažené.“ Položil předmět svého zájmu zpátky na krbovou římsu. „Když jsem byl ještě kluk, sbíral jsem vejce na útesech, ale žádné tak velké jsem nikdy nenašel.“

„Pravděpodobně existuje víc vajec, která jsi v životě neviděl,“ řekl Biggles lhostejně, vrátil se ke stolu a pozorně si prohlížel jeho mahagonovou krásu.

„Vidíš tam něco zajímavého?“ zeptal se Ginger.

„Přemýšlím, jestli se tu někde neskrývá tajná zásuvka. Mistři, kteří vyráběli takovýchle parádní kousky, často své dílo vybavili alespoň jednou tajnou schránkou.“

„Kdyby se dala odhalit koukáním z dálky, jako to děláš, nebylo by na ní nic moc tajného,“ oplatil mu zrzek jeho narážky.

„To máš pravdu,“ pokorně uznal Biggles. „Jestliže tu je nějaká tajná zásuvka, tak jí Hagen moc nevěřil, jinak by si nepořizoval trezor. Ten je ale také ochranou před požárem. Dá se předpokládat, že si ukládal do trezoru všechno, čeho si obzvláště cenil, jako je třeba vyznamenání od světově proslulého lotra Adolfa.“ Bezmocně se rozhlédl po pokoji. „Obávám se, že tady jsme hotoví. Kam bys zamířil teď?“

„Mě se neptej,“ pokrčil rameny Ginger.

„Velice bych ocenil, kdyby sis přestal hrát s ptačími vejci a přišel s nějakým rozumným nápadem,“ zavrčel Biggles. „Moc by nám to pomohlo.“

„Co kdybychom to zkusili o dům dál, u námořníka Evanse? Třeba by si na něco zajímavého vzpomněl.“

„Toho přece vyslechl už Douglas. O Hagenových soukromých věcech neví nic.“

„Promiň,“ pokrčil zrzek rameny. „Byl to jenom nápad. Jedno je mi ale jasné. Jedna věc je sedět doma na zadku a klábosit o prohlídce tak velikého domu, a jiná věc je opravdu ten dům prohlížet. Není to můj šálek čaje, nevóní mí to. Při tomhle tempu prohledávání tu strávíme nejlepší léta našeho života. Neměl bych raději dát Algymu a Bertiemu vědět, že si mohou dopřát hodně dlouhý odpočinek? Nebo, co kdyby ti dva zaháleči vyrazili a dali se do pátrání na vlastní pěst?“

„Podívejme se,“ zasmál se Biggles a sáhl po cigaretě. „Najednou máš nápady hned tři. Máš ale pravdu. Tohle prohledávání cizích věcí není nic pro nás. Je to příliš pomalé. Jenomže jsme nemohli začít jinak. Beru tvůj první nápad. Jdeme si promluvit s kapitánem Evansem. Přece jen se může stát, že z něj něco dostaneme.“ Zamkl trezor.

O pár minut později je uvedl černý osobní sluha do obývacího pokoje námořního důstojníka ve výslužbě, Evanse. Byl to starší, nicméně vesele a čínorodě vyhlížející muž, který nečekané hosty srdečně přivítal.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se letců, sotva překročili práh.

Ginger se užasle rozhlédl po pokoji, a teprve pak si uvědomil, co o zálibě hostitele již slyšel. Celá místnost totiž připomínala spíše přírodovědné muzeum než pokoj

v soukromém obydlí. Ze všech stěn shlížely na návštěvníky skleněné oči vycpaných ptáků všech možných velikostí a barev.

„Jsme zvláštní vyšetřovatelé z Londýna pověřeni šetřením v domě pana Hagen, který bydlel ve vašem sousedství,“ vysvětlil Biggles. „Je tu jistá potíž s dědictvím jeho majetku.“

„Chápu,“ usmál se Evans, ale vzápětí, jako by si něco připomněl, mu úsměv z tváře vyprchal. „Kolik vás, u všech hromů, na takovém jednom šetření pracuje?“

„Prosím?“ užasl Biggles. „Jak to myslíte?“

„Vždyť už jste třetí návštěva, která přišla za stejným cílem. Ten váš poslední chlapík na mne upřímně řečeno nepůsobil příliš důvěryhodným dojmem.“

„Můžete nám jej popsat?“

„Samozřejmě. Vždyť tu byl před dvěma dny.“

Žádného z letců pak nijak zvlášť nepřekvapilo, když si vyslechli poměrně přesný popis von Stalheina.

„O svém sousedovi vám nepovím víc než to, co jsem sdělil vašemu předchůdci,“ pokračoval Evans. „Přestože jsem s Hagenem vícekrát hovořil, a to někdy i dost dlouho, nedostal jsem příležitost toho pána blíže poznat. Choval se ke mě sice docela vlídně, ale nikoho si nepustil blíže k tělu, abych tak řekl. Prostě velice uzavřený chlapík. Netvrdím, že bych se nějak zvlášť snažil navázat s ním bližší přátelství, protože by mi jenom překáželo v mojí vlastní vědecké práci,“ Evans ukázal na stěny pokoje. „Ta, jak jste si mohli všimnout, je zaměřena na ptactvo. Hagen mi o sobě nikdy nic neřekl. Pokud měl nějaké příbuzné, nikdy se o nich přede mnou nezmínil. Přirozeně, že jsem o tom sám nezačal a ani jsem k tomu neměl důvod. Přiznám se, že můj zájem o jeho osobu

vycházel spíše z mého sobeckého zájmu, protože mi občas mohl pomoci v mé vlastní zálibě.“

„V jakém smyslu?“ zajímalo Bigglese.

„Nechápete?“ zazubil se Evans a jako většina vášnivých sběratelů se ochotně rozhovořil o věcech tak blízkých jeho srdci. „Přinášel mi přece informace o ptactvu, o místech jejich výskytu, o jejich pohybech a stěhování. Dokonce mi ze svých plaveb přivezl i několik exemplářů. Měl malou jachtu.“

„Rozumím.“

„Vlastně ji až hříšně nevyužíval, a pokud se rozhodl pro plavbu, vydával se zřejmě na značné vzdálenosti, protože jeho cesty trvaly velmi dlouho.“

Biggles přikývl.

„Jeho smrt byla jistou osobní tragédií také pro mne,“ pokračoval smutně Evans.

„To mne mrzí,“ politoval ho Biggles. „Copak se stalo?“

Evans se ostýchavě usmál. „Vlastně bych vám to ani neměl říkat, protože se tím vlastně přiznávám k jistému, i když nijak vážnému, porušení zákona. Snažím se tím i ulehčit svému svědomí. Víte, před nedávnem žil na území celé Západní Indie jistý nádherný ptačí druh *Phoenicopteriba ruber*...“ Zasmál se, když si všiml výrazu zrzkova obličeje. „Běžněji je znám pod názvem plameňák růžový,“ vysvětlil. „Tyhle jedinečné ptáky bohužel lidé bezohledně lovili pro krásné peří a domorodci sbírali jejich vejce pro zpestření své kuchyně. Do dnešní doby tak zbyla jen dvě, nanejvýše tři hnízdiště, ostatní hejna nenasytní lidé vyhubili. S jistotou dnes víme jen o dvou hnízdištích, a obě jsou na Bahamách. Jedno je na ostrově Inagua, druhé na Androsu, který leží mnohem

severněji. Ty plameňáky nyní chrání zákon. Díky tlaku anglických a amerických spolků zaměřených na ochranu vzácného ptactva, určila vláda strážní službu, která má bdít nad bezpečím hnízdišť. Bohužel k tomu přikročila až nedávno a tedy doslova na poslední chvíli.¹

Evans se odmlčel a roztrpčeně mávl rukou. „Nevím, zda je stráž stále na Inagui. Zdá se, že to neví nikdo. Samozřejmě, že se na ostrov jen zřídka někdo dostane. Jako vášnivý sběratel jsem také já toužil získat vejce plameňáka růžového do své sbírky. Hagen se mi laskavě nabídl, že jedno přiveze, a k tomu i několik snímků těch vzácných ptáků na hnízdě. Oni si totiž staví velmi zvláštní hnízda. Jakési věže z bláta tyčící se nad mělkými vodami lagun. Na vrcholku každé takové věže pak leží jedno vejce.“

„A Hagen se vám chystal přivést vejce z Inagui?“ kárávě zvedl obočí Biggles.

„Nikoli. Tvrdil, že objevil dosud neznámé hnízdiště, na jednom neobydleném ostrově. Má naděje, že někdy získám vejce či obrázky, však nyní zmizela.“

„Jak to vejce vypadá?“ zeptal se Biggles.

„Je asi třikrát větší než slepičí a jeho skořápka má křídově bílou barvu.“

¹ Kapitán Evans neměl o stavu plameňáků přesné informace. Odhady z roku 1940 o stavu asi 10000 ptáků v hnízdišti na ostrově Andros se do roku 1953 naprosto změnily. Hnízdiště bylo zničeno. Šlo o neblahé dílo místních obyvatel, kteří v mezidobí vybrali z hnízd tolik vajec a mládat, až ptačí kolonii vyhubili. Údaj o Společnost pro záchranu plameňáků na Bahamách a o zavedení strážní služby je však téměř přesný. Dle Společnosti na záchranu živočichů žilo roku 1953 na ostrově Inagua asi 7500 plameňáků.

„Zajímavé,“ řekl klidně Biggles. „Neznáte náhodou jméno ostrova, na němž leží to dosud neznámé hnízdiště?“

„Ne. Pan Hagen se mi s tím nesvěřil. Měl jsem pocit, že chtěl hnízdiště udržet v tajnosti, důvod ovšem znal jen sám. Domnívám se však, že leží nedaleko Inagui, protože by mělo jít o část hlavního hejna.“

„Jaký druh ostrovů si ti ptáci vybírají ke stavbě hnízd?“

„Vyhledávají táhlé ploché mělčiny daleko od břehu na lagunách bezpochyby z obavy před nepřáteli. Jejich snaha bývá bohužel často zbytečná, protože po prudkých deštích voda stoupne a hnízda bývají zaplavena a vejce ztracena. Myslím, že plameňáci si to nebezpečí uvědomují, protože, jak už jsem vám řekl, budují si kuželovité věže z bláta, a vejce snášejí na jejich vrcholy. Ani tahle snaha však často hnízdo nezachrání.“

„Rozumím,“ prohlásil pomalu Biggles a jeho pohled se střetl se zrzkovýma očima. „Navštívil jste teď někdy Hagenův dům?“ obrátil se ke starému námořníkovi.

„Ne. Už dlouho jsem tam nebyl.“

„Takže vy ani nevíte, že vám Hagen vejce přivezl?“

„Ne. Naposled jsem ho viděl asi měsíc před jeho smutným koncem. Když jsem se dozvěděl o jeho smrti, ztratil jsem veškerou naději, ale to jsem vám už řekl...“ Evans sebou náhle trhl, jako by si až nyní uvědomil význam Bigglesovy otázky a téměř vykřikl: „Slyšel jsem dobře, že mi to vejce přivezl?“

„Slyšel jste dobře,“ odvětil Biggles s úsměvem. „Mohu vám se zárukou sdělit, že jsme u něj doma viděli na krbové římse vejce, na které váš popis dokonale sedí.“

„Báječné! Skvělé!“ vyjekl Evans. „Smím si pro něj dojít?“

„Podle mého názoru vám v tom nic nebrání,“ usmíval se Biggles. „Předpokládám, že nemá jinou než sběratelskou hodnotu. Jestliže je skutečně tak obtížné takové vejce získat, jak jste přesvědčen, měl by se takový vzorek dostat do dobré sbírky. Neznám důvod, proč vám mařit tak skvělou příležitost.“

„Kdy si to vejce mohu vzít?“ vyjekl Evans vzrušený jako chlapec očekávající nový kopací míč.

„Abych se přiznal, právě jsem Hagenův dům zamkl a dnes se tam už nehodlám vracet. Mám nápad. Mohu nechat klíče u vás? Velmi by mi to pomohlo, protože bych je nemusel vláčet všude s sebou a přitom si je u vás vyzvednout, kdykoli je budu potřebovat. Vy tak získáte výhodu, že si můžete vejce vyzvednout kdykoli, třeba hned. Leží na krbu ve studovně.“

„Samozřejmě, že se vám postarám o klíče,“ slíbil pohotově Evans, v jehož očích plál oheň sběratelské vášně. „Když chcete, mohu na dům trvale dohlížet.“

„Skvělé řešení,“ ocenil Biggles, když mu podával klíče. „Máme ještě nějakou práci, takže budeme muset jít.“

„Kdy se vrátíte?“ zeptal se Evans, který úžasně ožil a svižným krokem je doprovázel ke dveřím.

„To vám nepovím,“ odvětil Biggles. „Ještě jsem o tom neuvažoval. Děkuji vám za spolupráci. A ještě jednu věc. Kdyby se tady znovu ukázal chlapík, jehož jste nám popsal, a kladl vám nějaké otázky, vyhoďte ho. Je to podvodník, který se pokouší získat informace na vlastní pěst.“ Biggles zaváhal, jako by dostal nápad. „Nevyprávěl jste mu náhodou něco o plameňácích?“

Evans si zamnul čelo dlaněmi ve snaze vzpomenout si. „Myslím, že ne, ale počkejte... ano! O ptácích jsem mluvil. Ten chlapík se mne ptal, jestli vím, kam Hagen cestoval se svou jachtou. Řekl jsem mu, že nevím, ale mám takový pocit, že jsem ještě řekl něco v tom smyslu, že bych se to rád dověděl sám, kvůli plamenákům, kteří tam sídlí.“

„Ach ano,“ vydechl Biggles a zastavil se na prahu. „Ale pro klid duše svého kolegy se vás ještě na něco zeptám. Váš zájem o přírodu se určitě neomezuje pouze na ptactvo, takže budete vědět, zda tu ve volné přírodě nežijí nějakí jedovatí hadi.“

„Hadi?“ Evans se zatvářil překvapeně a pobaveně zároveň. „Dobrý Bože, vůbec ne. Na Jamajce jsem nikdy žádného neviděl. Je ovšem pravda, že na některých ostrovech žije velice nebezpečný jedovatý had, fer-de-lance, neboli křovinář. Zvláště hojný je na Trinidadu, a pokud vím, vyskytuje se ještě na Martinique, Svaté Lucii a také na Tobagu, kde z něj mají dělníci na třtinových plantážích hrůzu, a člověk se jim nemůže divit.“

„Fer-de-lance?“ řekl Ginger. „Podivné jméno.“

„Vzniklo z jeho trojúhelníkové hlavy, připomínající ostrý hrot kopí. A jako rychle vržené kopí také útočí. Je prý rychlý jako blesk. Dospělý had měří kolem šesti stop, je šedohnědý s tmavými klikatými pruhy ohraničenými žlutozelenou kresbou. Ale proč se na to ptáte?“

„Něčím jsem si nebyl jist,“ zamumlal neurčitě Biggles.

Evans se zasmál. „Nemyslím si, že byste se tu museli bát hadů. Brzy na shledanou. Kdybyste ode mne ještě potřebovali pomoc, dejte mi vědět.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

EVANSŮV OMYL

Když se Biggles s Gingerem navraceli k autu, sluneční žár již ochaboval, a dlouhící se večerní stíny tlumily jasnou zeleň keřů a stromů.

„Myslím, že nápad ponechat klíče u Evanse nebyl tak špatný,“ poznamenal Biggles. „Každý z nás si pro ně může kdykoli přijít a ví, kde je hledat.“

„Může to zkusit i Stalhein. Řekl bys do něj, že bude mít tolik drzosti, aby přišel k Evansovi vyzvídat?“

„Přiznám se, že mne to zaskočilo, ačkoli jsem s tím asi měl počítat. Když měl odvahu vniknout do Hagenova domu, proč by měl vynechat jeho souseda Evanse? Nemám radost z toho, že se před ním ten starý námořník rozhovořil o plameňácích, kterými je posedlý. Zazlívá se mu to ovšem nedá, nemohl tušit, co prozrazuje. Teď mě napadá, že vedle vejce mu Hagen slíbil i nějaké fotografie hnízd plameňáků. Víme, že vejce přivezl, a když splnil jeden slib, téměř jistě splnil i druhý a přivezl fotografie. K hnízdišti doplul, kde jinde by sebral to vejce. Ale kde zůstaly obrázky? V domě po nich nebyla ani stopa a v té souvislosti si uvědomují, že jsem tam neviděl ani fotoaparát. Hagen ho musel mít, jinak by nesliboval snímky.“

„Myslíš, že obrázky i fotoaparát získal Stalhein?“

„Obávám se, že ano. Pokud je získal, pak ví to co my, a může toho vědět mnohem víc. Na fotografiích hnízd mohla být v pozadí zachycena část ostrova, ze které se třeba dalo vyčíst, o jaký ostrov se jedná. S tím však teď nemůžeme nic dělat.“

„Poznat ostrov na fotozáběru z paluby menší lodě bývá obtížné,“ řekl Ginger. „Vypadají jeden jako druhý. Můžeme se ale obrátit na Evanse, zda neví, kde si nechával Hagen obvykle vyvolávat snímky, dojít tam a zeptat se, zda nevyvolávali nějaké snímky plameňáků.“

„Dobrý nápad,“ kývl Biggles. „Ověříme si to.“

Došli k autu, nasedli, avšak Biggles vůz hned nenastartoval. V hlubokém zamyšlení stáhl okénko a zapálil si cigaretu. „Nevedli jsme si zase tak špatně,“ poznamenal. „Přinejmenším už máme něco, s čím se dá začít.“

„Hlavně díky mému vejci, co ti bylo tolik k smíchu,“ připomněl zrzek. „Nakonec nás přivedlo na stopu.“

„Uznávám,“ řekl Biggles. „Je zvláštní, jak to nakonec do sebe zapadlo, že? Hagen určitě netušil, že tajemství, které tak přísně střežil vyjde najevo jen proto, že měl za souseda tak vášnivého ornitologa. Musel by se obracet v hrobě, kdyby věděl, že jeho životní tajemství prozradilo velké bílé vejce. Pokud si nedělám plané naděje, pak nám to vejce umožní zúžit okruh pátrání a snad nás nakonec dovede až k těm zatraceným dokladům. Vidím to tak, že Hagen by kvůli vejci neměnil trasu plavby, a kdyby neviděl hnízda plameňáků dřív, sotva by věděl, kde je hledat. Vyvozují z toho, že v minulosti přistál na ostrově, kde plameňáci hnízdí. A proč tam přistál? Můžeš si být jist, že to nebylo jen proto, aby si protáhl nohy. Napadá mi jediný důvod a ty víš jaký. Jistě sis také všiml, že jméno ostrova neprozradil ani Evansovi. Proč ne? Není to těžké uhodnout. Nechtěl, aby někdo věděl, že tam byl. Nechtěl ani, aby na tom ostrově začali slídit milovníci ptactva. Dříve, než uděláme něco dalšího, pustíme se do hledání ostrova plameňáků a ohlédneme se tam po něčem, co by tvarem připomínalo náš náčrtek. Jestliže to najdeme, neměli bychom být daleko od dokladů.“

„Evans mluvil o dvou hlavních ostrovech.“

„Ano. O ostrovech Inagua a Andros. Zdá se však, že na ně můžeme zapomenout. Andros je odtud stovky mil

daleko a je poměrně hustě osídlen, takže by Hagenovým potřebám nevyhovoval. O Inagui nevím nic, ale někde poblíž by mělo ležet třetí hnízdiště, které musíme objevit. Podle Evanse, a ten by to měl vědět, by nemělo být daleko od hlavního hejna na Inagui. To významně zužuje oblast našeho pátrání. Vrátime se k letadlu a podíváme se do map. Pak si trochu zalétáme, abychom si oblast prohlédli zblízka. Musíme si pospíšet, než se úplně setmí.“

„Myslíš, že je bezpečné nechávat dům nestřežený?“

„Řekl bych, že ano. Von Stalhein se nejspíš domnívá, že jsme se tam ubytovali, jak jsem mu naznačil. Ať je to jak chce, v této chvíli nám nezbyvá, než nechat dům bez ochrany. Kdybychom požádali místní policii, aby tam umístila strážného, jistě by to vzbudilo pozornost a lidé by se začali vyptávat. Sami nemůžeme být na dvou místech najednou a já se už nemohu dočkat, až si ověřím stopu, na kterou nás přivedlo to tvé vejce. Pokud se ukáže jako falešná, což je snadno možné, budeme se muset vrátit a zkusit něco jiného.“

Biggles právě sahal po klíčku zapalování, když do kabiny auta dolehl z nevelké vzdálenosti výkřik plný hrůzy. Ve velebném tichu podvečera zazněl tak překvapivě a úděsně, až měl zrzek dojem, že mu tuhne krev v žilách. Biggles neváhal ani vteřinu, mrkl po svém společníkovi a v mžiku byl z auta venku.

„Poběž!“ vyštěkl. Oběhl vůz a hnal se příjezdovou cestou k domu starého námořníka.

„Stůj!“ zastavil ho Ginger, který lépe slyšel, protože seděl na straně vozu, obrácené k Rumovému přístavu. „Tam to nebylo. Někdo vykřikl v Hagenově domě.“

Biggles ostře změnil směr a oba se společně řítili po cestě k Rumovému přístavu. Proběhli bránou, ale těsně před dveřmi Biggles prudce zpomalil.

„Počkej!“ vyjekl.

Z domu zaznělo bolestné zachroptění.

„Já přece to okno zavřel,“ vyhrkl Biggles a ukázal na široké francouzské okno vedoucí do zahrady, jež bylo otevřené dokořán.

Nechali dveře dveřmi a vyrazili k oknu, Biggles běžel první. Přeskočil tři kamenné schody vedoucí na terasu, a vnikl dovnitř. Vzápětí ostře vyjekl „Pozor!“ a uskočil stranou tak divoce, až téměř porazil křeslo, které mu stálo v cestě. Sám přitom neupadl jen proto, že narazil ramenem do zdi. Rychle se vzpamatoval, chytil kratší z rybářských prutů a silně udeřil do něčeho, co leželo na podlaze.

V té chvíli vtrhl do místnosti také zrzek a ihned spatřil hrůzu, před kterou ho varoval Bigglesův výkřik. Prudce se zarazil a tak jako jeho přítel uskočil stranou.

Následovalo několik minut, které pro Gingera znamenaly obrovský otřes. Byl to zážitek, na který nedokázal dlouho zapomenout.

Na podlaze pokoje spatřil zkroucené Evansovo tělo. Námořník měl pravou nohu skrčenou pod tělem, rukama si zakrýval obličej. Horší ovšem bylo, že těsně vedle Evanse ležel stočený had, se vztyčenou hlavou. Po celé jeho délce se táhly šedohnědé, klikaté pruhy ohraničené zelenožlutou linkou. Právě ve vteřině, kdy na něj zrzek upřel zrak, namířil na něj had svou zlověstnou trojúhelníkovou hlavu.

Vyděšený zrzek uskočil.

Had jako by svou oběť střežil a dostat se blíže k ležícímu, bylo na první pohled zcela vyloučené. Biggles třímající v ruce jedinou vhodnou zbraň, rybářský prut, se přesto odhodlal k útoku. Rozmáchl se, přiskočil a švihl prutem po plazovi. Vedl ránu sice velikou silou, ale nemířil přesně, takže špička prutu narazila na podlahu a ulomila se. Pro Bigglese to vlastně byla výhoda, neboť s kratší částí, která mu zůstala v ruce, mohl lépe zacházet. Letec naladěný k útoku se znovu rozmáchl. Než však mohl jeho úder dopadnout, dal plaz Bigglesovi najevo své opovržení, opustil své místo a aniž by si útočníka všiml, prudce vyrazil proti zrzkovi, jehož postava se zřetelně rýsovala proti oknu.

Byl to zákeřný a překvapivý útok vedený úžasnou rychlostí, jenže zrzkova reakce byla ještě rychlejší. Biggles, jehož prut znovu jen dopadl na podlahu, s ulehčením a úžasem sledoval, jak se Ginger prudce odráží a skáče na psací stůl, podoben nejlepším cirkusovým akrobatům. Had, jemuž oběť zmizela před očima, zasyčel, jako když pára uniká z přetopeného kotle, a plný zklamání zajel pod velikou skříň, kam za ním pochopitelně nikdo nemohl.

„Bravo. Bude lepší, když zůstaneš, kde jsi,“ ocenil jeho výkon Biggles a snažil se vystřadit hada z úkrytu.

Chvilí dloubal prutem pod skříní a pak měl úspěch. Tak velký, až se sám dostal do nebezpečí, neboť had vyrazil přímo proti němu a ocitl se tak blízko, až Biggles ztratil možnost účinně ho udeřit. Také Biggles byl letec a proto také on hledal spásu ve výšce. Když křovinář zaútočil, hbitě uskočil stranou a vymrštil se na křeslo. Odsud pak hledal výhodnou pozici k dalšímu úderu. Neuspěl, neboť nemohl zasáhnout hada, aniž by udeřil

Evanse. V zoufalém úsilí se Bigglesovi nakonec zdařilo jen to, že převrhl své křeslo. Hodil ho směrem k hadovi a sám vyskočil na jiné.

Několik vteřin po obdivuhodném skoku se Ginger nezmohl na jediný pohyb. Stál na stole a vytřeštěně sledoval zápas muže s hadem. Pak si však uvědomil, že osamělý zástupce lidstva nemá proti jedinci z divoké říše zvířat velké naděje, a rozhodl se přiložit ruku k dílu. Uviděl v koutě pokoje druhý rybářský prut, seskočil tygřím skokem ze stolu a zmocnil se ho. Prudce se obrátil a zaútočil úderem tak prudkým, že kdyby plaza zasáhl, přerazil by ho na dva kusy. Nešťastný zrzek však nepočítal s lustrem visícím od stropu. Zasáhl lustr koncem prutu, zazněl rachot tříštícího se skla a střepy se rozlétly do všech stran. Sílu úderu to oslabilo natolik, že přestože prut na hada dopadl, zasáhl ho jen slabě do ocasu. To podráždilo hada natolik, že se zazmítal na podlaze tak divoce, až od něj oba muži raději uskočili co nejdál.

Krátké příměří nastalo ve chvíli, kdy toho měl fer-de-lance asi také dost a vklouzl pod pohovku. Nastalo ticho přerušované pouze zrychleným dechem obou mužů, kteří upírali pohledy k místu, kde jejich soupeř zmizel.

„Vidím jeho hlavu,“ vydechl Ginger.

„Tak mu na ni něco hoď, ať už máme ten blázeň za sebou,“ hekl namáhavě Biggles. „Nebo nám tu Evans zemře dřív, než se té bestie zbavíme.“

Zrzek zvedl bronzový svícen, který měl po ruce, a mrštil jím po hadovi. Hlavu sice nezasáhl, ale minul ji velmi těsně, takže byl úspěšný. Had opustil skrýš. Biggles po něm švihl prutem, mířil však špatně. Prutem se rozmáchl také Ginger, ale ani on nezvolil správný úhel

úderu, takže hada jen posunul po podlaze k otevřenému francouzskému oknu. Fer-de-lance, který měl zřejmě souboje plné zuby, okamžitě využil příležitosti a vyplazil se na úzkou terasu a vzápětí zmizel v husté spleti travin.

„Dobře,“ unaveně zavrčel Biggles. „Nech ho jít.“

„Ani by mne nenapadlo dát se za ním,“ vřele ho ubezpečil zrzek. „Jen doufám, že se tu někde neschovává další.“

„Budeme tomu oba věřit, jeden had denně mi stačí,“ ušklíbl se Biggles a poklekl vedle ležícího námořníka, který byl podle všech známek v bezvědomí. „Tohle vypadá moc špatně.“

„Ta ohavná bestie Evanse dostala, vid?“ řekl Ginger a přiklekl k Bigglesovi.

„Nůž! Dej sem rychle nůž!“ vyštěkl Biggles a horečnatě ohledával nohy nehybného muže. Pak mu vyhrnul nohavice až ke kolenům. „Tady to je,“ vyhrkl.

Vytrhl zrzkovi z ruky kapesní nůž a bez váhání rozřízl křížovým řezem ránu na Evansově noze. „Najdi tu nějaké brandy nebo whisky!“ nařídil a sám začal vysávat ránu, při čemž odsátou krev s jedem vyplivoval na podlahu.

Tentokrát měl Ginger štěstí a karafu s povědomě vyhlížející tekutinou našel, sotva vkročil do jídelny.

„Pokus se dostat do něj pár kapek,“ řekl Biggles a pokračoval v odsávání.

„Ale co doktor?“ zeptal se zrzek, a sklonil se nad hlavou muže, aby splnil Bigglesův pokyn.

„Neseženeme ho. Není tady telefon. Než by přijel, bylo by pozdě. Musíme si prostě vystačit sami. Jestli Evanse probudíme, má ještě naději přežít.“

Gingerovi se přes značné potíže podařilo nalít nešťastníkovi mezi promodralé rty několik hltů lihoviny do úst, přičemž mnohem víc brandy mu rozlil po bradě. Noha rychle otékala a tak Biggles opět sáhl po noži a zvětšil ránu, aby otrávená krev mohla odtékat. Pak starého námořníka nadzvedl, posadil ho a zatřásl jím. „Hej, Evansi! Vstávat!“ vykřikl. „Slyšíte mě? Vztyk, kapitáne!“

Starý muž zalapal po dechu a pohnul víčky. Bigglese napadlo, že se ve starém námořníkovi jako první probudila k vědomí kázeň, ve které prožil desítky let na moři. „Hej! Kapitáne!“ vykřikl znovu Biggles, silně pleskl Evanse přes tvář a otočil se ke Gingerovi. „Máme jedinou možnost. Rozhýbat ho.“

Evans se pokusil vstát.

„Skvělé, kapitáne Evansi,“ řekl Biggles a pokusil se postavit uštknutého muže na nohy. „Tak pohyb! Vztyk!“

„Vypadá to dobře,“ řekl přes rameno zrzkovi. „Teď pospíchej do města pro doktora a sanitku. Zatím ho nějak udržím v pohybu.“

Ginger doběhl k autu a vyjel k městu. Díky šťastné náhodě již na kraji města narazil na armádní sanitní vůz. Vojákovi za volantem oznámil, co se stalo. Poddůstojník prohlásil, že všechno zařídí, načež Ginger otočil auto zpátky do Rumového přístavu. Na místě zjistil, že se mnoho nezměnilo. Mátožnému Evansovi se pletly nohy, ale podpírán Bigglesem, přecházel po pokoji. O deset minut později zabrzdila před domem sanitka a do domu vtrhl vojenský lékař. Oba letci sledovali, jak vpíchl zraněnému injekci séra.

„Musí do nemocnice,“ řekl lékař. „Měl štěstí, že jste tady byli. Vedli jste si dobře. Patrně ho z toho dostaneme.“

Malátného Evanse naložili na nosítka a odnesli do vozu. Sanitka odjela a Ginger s Bigglesem osaměli v rychle houstnoucím šeru soumraku.

„Vypadalo to na další nudný den, a podívej, co se z něj závěrem vyklubalo,“ vydechl Biggles a otřel si zpocenou tvář.

„Ten had tu nebyl náhodou,“ prohlásil rozhodně Ginger. „Byl to křovínář fer-de-lance. Oba jsme ho poznali podle Evansova popisu. Z jeho výkladu jsem však pochopil, že tihle hadi na Jamajce vůbec nežijí. Znamená to, že ho sem někdo musel přivézt.“

„Nemusíš o tom dlouho přemýšlet,“ ušklíbl se Biggles.

„Von Stalhein?“

„Tak jasné to zas není. Snad o tom ví, ale pochybuji, že by to udělal sám. Hadi nejsou jeho obor a pochybuji, že by ho tak rychle sehnal, i kdyby ho na nás chtěl nastražit. Připouštím však, že je podivné, že nás před hady varoval. Mezi jeho zdejšími přáteli je nejspíš člověk, který se hady zabývá, a využívá je jako vražednou zbraň.“

„Takže nás někdo sleduje?“

„Vsadil bych na to. A ať sem hada přinesl kdokoli, počítal s tím, že se vrátíme. Nenapadlo ho, že sem vkročí někdo jiný.“

„Jak ho dostal do domu?“

Biggles se usmál a ukázal na jednu ze spodních skleněných tabulí francouzského okna otevřeného do zahrady. Byla rozbitá.

„Při vstupu jsem si toho nevšiml. Teď ano, a řekl bych, že ho sem vhodili tudy. Když jsme zde byli poprvé, nebylo sklo rozbité. Proč sem také vyhazovat hada, když tu měl práci von Stalhein. Ten by kolegům poděkoval, kdyby mu na to zbyla trocha času. Nebesa! Neztratili ani minutu. Teď už aspoň víme, s čím můžeme počítat.“ Ukázal na prasklou vaječnou skořápku, ležící na podlaze v záplavě krvavě rudého žloutku. „Konečně máme pořádnou stopu, ačkoli mohla stát Evanse život. Jestli to přežije, přivezeme mu jiné.“

„Jistě si sem pro vejce šel.“

„Samozřejmě. Nemohl se dočkat, chudák.“ Biggles ukázal na svazek klíčů dosud zastrčený v zámku francouzského okna. „Přišel tudy. Měl to o něco blíž, než kdyby obcházel dům k hlavnímu vchodu. Ten plazivý zabiják tu už byl a vyrazil po něm.“

„A teď hledá oběť někde v zahradě.“

„Ten had je nevinnější než myslíš,“ usmál se Biggles. „Raději než s námi by se utkal s nějakou krysou nebo ptačím hnízdem plným vajec. Přesto však bude nejmoudřejší, když se vyhneme zahradě co největším obloukem.“

Zavřel francouzské okno, zamkl je a klíče schoval do kapsy. „To by mělo být všechno. Jedeme odsud. Ostatní mají možná starost, co se s námi stalo. Cestou k autu měj oči otevřené, abys nepřehlédl to jedovaté nevinátka.“

Drželi se uprostřed cesty a pozorně sledovali nízkou džungli při krajích, aby na hada nenarazili, než dojdou k autu. Jenomže jejich soupeř měl souboje s lidmi pro dnešek dost.

Krátce poté, co vyjeli od Rumového přístavu a zamířili silnicí k městu, objevila se před vozem postava mířící stejným směrem. Byl to vysoký černoš v šeríkově modrých kalhotách, vypasovaném saku a s širokým kloboukem na hlavě.

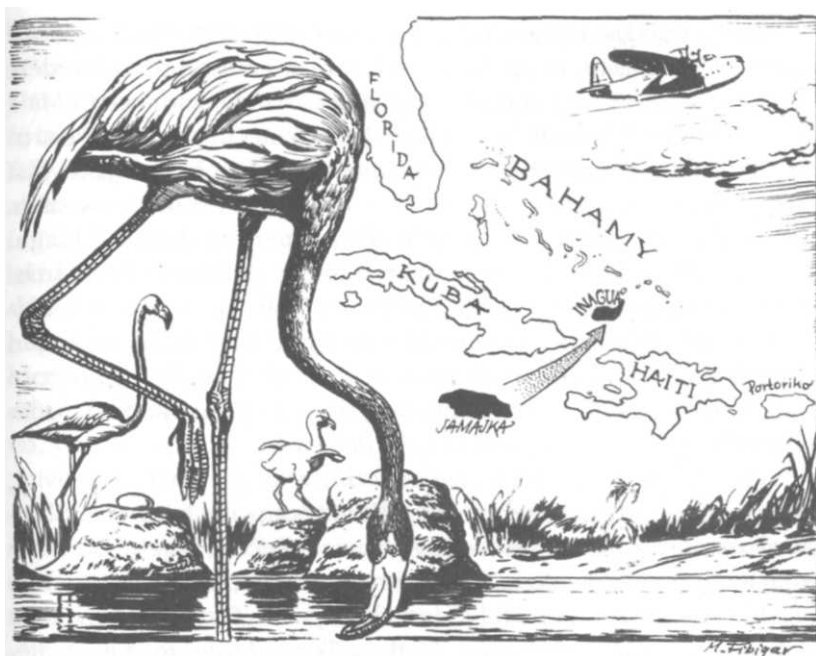
Ginger ho okamžitě poznal. „Panebože!“ vydechl. „Podívej, kdopak se to vrací do města. Napoleon, ten komunista z Dunghillu a kumpán Stalheinova kumpána.“

Biggles sevřel rty do tenké čárky. „Šéf Saga Boys z Trinidadu,“ tiše sykl. „Z Trinidadu, kde se to těmhle hady jen hemží.“

„Takže on je ten skunk, který málem zavinil Evansovu smrt,“ řekl Ginger. „Je možné, že jde pouze o shodu náhod, jenže tentokrát náhodu zcela vylučuji.“

Když chlapíka předjížděli, otočil k nim hlavu a vyslal za vozem zářivý úsměv. Vzápětí smekl klobouk a mávl jím až k zemi. Pozdrav přehnal natolik, až nebylo pochyb o tom, že se mužům v autě prostě vysmívá.

Biggles jel dál. „Upřímně doufám, že dříve či později dostanu příležitost, změnit výraz ve tváři toho šakala,“ zasyčel.

KAPITOLA PÁTÁ

V KONCÍCH

Ráno následující po večerním souboji s hadem v Rumovém přístavu, zastihlo Bigglese a všechny jeho přátele v obojživelném otteru. Letoun se vznesl a zamířil pod modrým nebem a nad ještě modřejším mořem k severozápadu, tam kde leželo nejbližší známé hnízdiště plameňáka růžového. Inagua, druhý největší ostrov bahamského souostroví, byl také ostrovem ležícím z Baham nejbližší k Jamajce. Přestože však Biggles zvolil

nejkratší cestu nad proslulým Větrným průlivem mezi ostrovy Kubou a Haiti, měli před sebou let dlouhý přibližně tři sta mil.

Mapy a navigační plány britské admirality poskytly letcům pouze základní informace, ze kterých se ovšem nic zvláštního nedověděli. Snad jen to, že ostrovy jménem Inagua jsou dva. Velká Inagua a Malá Inagua, přičemž ta malá se na mapě jevila skutečně jako malý ostrůvek nedaleko nejsevernějšího cípu svého většího bratra. Jako část Bahamského souostroví patřily obě Inaguy k britským osadám. Ostrov Andros, druhé známé hnízdiště plameňáků, ležel od Inagui mnoho set mil dále severozápadním směrem, poměrně blízko americké Floridy a podle Bigglesova názoru, mohli ostrov z pátrání klidně vyloučit. Bylo totiž velmi málo pravděpodobné, že by se Hagen při úniku z Evropy na Jamajku natolik odchýlil z kurzu a pravděpodobné nebylo ani to, že by si pro svůj poklad vybral úkryt tak vzdálený od místa, které si vybral za nový domov.

Velká Inagua je poměrně rozlehlý ostrov připomínající obrovitý, zubatý prsten souše kolem velké vnitřní laguny, ve které sídlí ohnivě zbarvení plameňáci. Bertie si v příručce přečetl, že ještě před několika desítkami let žilo na ostrově mnoho domorodců, ale dnes se jejich počet ztenčil na několik desítek obyvatel, kteří sídlí hlavně ve smutně vyhlížející osadě zvané Mathew Town. Místní rodáci nenalézali na ostrově obživu, a proto se stěhovali za prací jinam. Pokud sem dnes připluje nějaké plavidlo a zakotví, obvykle načerpá vodu a hned odpluje. V podstatě je tedy ostrov opuštěný a připomíná stav, v jakém našli Inaguu dávní objevitelé po plavbě z Evropy.

Od severního a východního břehu ostrova, který omývají vody Atlantického oceánu, se táhne do vzdálenosti stovek mil spousta ostrovů i ostrůvků, řada útesů, skalisek a písečných naplavenin, které vytvářejí souostroví známé pod názvem Bahamy. Mezi nimi plul prchající nacist a Wolff při plavbě ke břehům Jamajky a na jednom z nich se téměř jistě zastavil. Chtěl tu ukrýt materiály, které by ho prozradily, kdyby je u něj našly kontrolní orgány po zakotvení v jamajském Kingstonu. Za předpokladu, že do Karibského moře vplul Větrným průlivem, nad nímž nyní letěl otter, musel proplout podle břehů Inagui. O úkryty tu rozhodně nebyla nouze. Již Raymond řekl, že moře tu je doslova poseto ostrovy všech tvarů a velikostí. Bylo jich tolik, že bez jakékoli stopy nebo alespoň určitého náznaku, by bylo pátrání po Hagenově skrýši odsouzeno k naprostému nezdaru. Díky pozoruhodné náhodě teď měli jisté vodítko. Bylo sice ubohé, ale rozhodně lepší než nic.

Na hladině moře letci zahlédli několik plavidel. Převážně šlo o rybářské lodě, neodvažující se daleko od pobřeží. Severně od nich plul směrem k Větrnému průlivu zaoceánský parník, za jehož zádí se táhla bílá brázda. Jižně od letadla spatřil zrzek dlouhé štíhlé plavidlo, které se zdánlivě nehýbalo z místa. Byla to však opravdu zdánlivá nehybnost, protože když Ginger za chvíli pohlédl do těch míst znovu, štíhlou loď již neviděl.

Těsně před startem zavolal Biggles do nemocnice, aby se poptal na Evansovo zdraví. Řekli mu, že starý námořník strávil klidnou noc a přestože si ještě pár dnů poleží, je mimo nebezpečí. Všem, hlavně Gingerovi, se ulevilo.

Od prvního, průzkumného letu na Inaguu, Biggles nečekal žádné zázraky. Považoval let pouze za obhlédnutí širšího okolí ostrova, při němž by rád objevil další ostrovy, které si ptáci vybrali ke hnízdění. Vůbec totiž nevylučoval možnost, že neznámých hnízdišť plameňáků, o kterých Hagen nemusel vědět, může být i víc. Každý takový objev by ovšem značně ztížil další pátrání, neboť nestačilo objevit hnízdiště, potřebovali najít v jeho okolí ostrov, lagunu či kopec, který by tvarem odpovídal náčrtku. Potíž byla také v tom, že nákres postrádal měřítko, takže mohl představovat cokoli o rozměrech pár desítek yardů nebo i celých mil.

Kolem desáté hodiny dopolední zmizely za letounem rozeklané hory Kuby a východněji ležícího Haiti, a před nosem stroje se objevily břehy Velké Inagui, připomínající tvarem zubatý prsten s oválným otvorem, jímž byla laguna. Když se přiblížili k ostrovu a Biggles snížil výšku, Ginger, sedící s ním v pilotní kabině, si nejdřív s údivem a vzápětí se zklamáním všiml, že pod nimi neleží drahokam zářící sytou zelení.

Ginger toho o ostrovech v Karibiku mnoho četl a myslel si proto, že uvidí korálové zázraky, ostrovy pokladů, klenoty zdobené vějíři palem, či alespoň výspy romantických skalisek a písčných pláží. Proto byl ochoten souhlasit s jakýmsi autorem, který kdysi popsal jeden zdejší ostrov jako „kus země zahalený závojem tajemství a krásy.“ Právě to tajemno považoval zrzek za důvod, proč zpráva o pokladu uloženém na pevnině, nevyvolává nikdy tak velké vzrušení, jako zpráva mluvící o pokladu na ostrově. Na Velké Inagui nebo na některém ze sousedních ostrovů se může tajit poklad, jenž má pro lidstvo větší význam než zlato, dumal zrzek, když

přilétali blíž a blíž. A oni se musí snažit, aby tajuplný závoj odhalili, pomohli lidstvu a pohlédli při tom do tváře kouzlu romantiky.

Jak se však k Inagui blížili, jeho nadšení chladlo. Neviděl dole ani bujné pralesy, ani tajemná pohoří nebo křivolakou zlatonosnou řeku. Celý ostrov ze všeho nejvíc připomínal beztvárovou břidlicovou střešní tašku s velkou dírou uprostřed a měl i její barvu. Výjimku tvořilo pár bílých skvrn, což byla patrně místa, kde se odpařovala sůl, která poskytovala místním obyvatelům práci a skromnou obživu. Ginger pak hledal alespoň skalnaté a romanticky rozervané břehy či zrádné útesy, o jejichž hrany se mohutné vlny příboje tříští na jemnou slanou spršku, ale nic takového tu vůbec nebylo. Pod jejich letadlem se po dlouhé míle táhly pouze otravné pláže. Kde končila břidlice začínal bílý písek rozžhavený slunečním žářem a potom už jen světle modrá voda mělčin.

Gingera to znechutilo.

Pozoruhodná byla jediné čára, kde se stýkaly s širým mořem vody, ohraničené z jedné strany pláží a z druhé s podmořskými útesy. Ta čára byla jasná a zřetelná, nedocházelo tu k postupnému přechodu barev. V mělčinách při pobřeží přecházela bleděmodrá k zelené, ale dál, za podmořskými skalisky, došlo k prudkému přechodu na sytě temnou modř, typickou pro značné hloubky. Při pohledu do mapy britské admirality Ginger ohromeně zjistil, že hloubka moře je v těchto místech vyznačena v tisících stop. Pochopil, že hluboko pod hladinou vládne věčná tma. Z onoho temného dna vyrůstal ostrov jako obrovitá houba, jejíž klobouk vyčníval nad hladinu, a na němž si plameňáci růžoví

vystavěli své domovy. Svět je vážně zvláštní, zadumal se zrzek pod dojmem té podivné představy. Přesto byl Ginger zklamán.

Nezískala si ho ani velická laguna, vyplňující velkou část plochy ostrova. Její voda byla sice čistá a průzračná, ale Gingerovi se zdála pustá a bezútěšná. V blízkosti velké laguny se leskly plochy dalších tří menších jezírek, připomínajících mláďata shluklá kolem matky. Rostlinstva, jehož si mohl zrzek na ostrově všimnout, bylo málo. Viděl jakési nízké křoviny neurčité barvy a trpasličí palmy. Pouze podél pláže místy stály větrem ošlehané a uboze vyhlížející větší palmy, které asi vyrostly z ořechů naplavených příbojem. Při jedné delší části pobřeží si všiml husté spleti kořenovníků, jehož semena sem rovněž bezpochyby naplavilo moře. Kromě toho viděl na ostrově jen málo stromů, vyrůstajících převážně osaměle. V té věci se však Ginger mýlil, protože z několika rozsáhlých temných skvrn na povrchu ostrova se později vyklubaly porosty banyánu, indického fíkovníku, jehož větve a propletené vzdušné kořeny vytvořily na ostrově několik rozměrných a těžko prostupných džunglí.

Ze směru, kterým přiletěli, neobjevili letci jediný dům, jediné lidské obydlí. Inagua se zdála být liduprázdná. Také tohle však bylo jen zdání. Biggles přilétl nad střed ostrova, zatímco osada Mathew Town, jak zrzek vyčetl z mapy, ležela až na jeho západním výběžku. Podle mapy tu však měli vidět druhé obydlené místo, zvané Man-o'-War Bay, dosud však na šedivé ploše ostrova nenašli nic, co by připomínalo třeba jen zpustlou rybářskou chatrč. Celkový dojem opuštěnosti a bezútěšnosti Inagui, určitě nezlepšil ani pohled na vrak

škuneru zpola pohřbený v písku pláže těsně za hranicí dosahu příboje, který ho kdysi vyvrhl.

Právě ve chvíli, kdy Ginger začal ten bohapustý ostrov ze srdce nesnášet, utkvěl jeho zrak na vzdáleném okraji laguny a zastavil se na podivuhodně narůžovělé části vodní plochy u břehu.

„Co to tam je?“ vyhrkl.

„Plameňáci,“ řekl Biggles, hledící stejným směrem. „Pořádně se podívej. Třeba najdeš toho, co snesl tvé vejce.“

„Vážně tu jsou!“ vydechl zrzek.

Plameňáci tedy na ostrově skutečně sídlili a bylo jich tolik, že to zdaleka překonalo Gingerovo očekávání. Užasle pozoroval růžovou záplavu a zdálo se, že jeho vztah k ostrovu se změnil. Biggles ubral plyn a letoun se rychle snášel nad hejno.

Jenomže na rozdíl od Gingerova nadšení pro plameňáky, ptáky si řvoucí stroj nezískal. Když se burácení motorů přiblížilo, vznesli se jako jednotlý růžový mrak a poskytli zrzkovi nezapomenutelnou podívanou. V hejnu byly stovky, spíše však tisíce ptáků. Zpočátku se drželi pohromadě a stoupali jako růžový oblak k modré obloze, potom se však rozdělili do protáhlých rojů a vzduch byl rázem plný třepetajících se ohnivých perutí. Hrozilo dokonce nebezpečí srážky s některým z ptáků, což Bigglese přinutilo přidat plyn a stoupat výš.

Hlasem rozechvělým obdivem nad tak vzácným přírodním divadlem křikl zrzek na Bertieho a Algyho do kabiny, aby se ujistil, že nepřicházejí o tu nádhernou podívanou. Jeho starost o přátele však byla zbytečná.

„To je jako výjev z jiného světa,“ ozval se zezadu Algy.

„Zato já patřím do blázince z tohoto světa, když jsem ty ptáky vyplašil,“ zamumlal Biggles. „Nečekal jsem, že budou tak citliví. Zřejmě tudy moc letadel nelétá.“

Otter kroužil a nadále stoupal, zatímco někteří ptáci se vraceli do hnízdiště a jiní pokračovali v letu, až splynuli s modravým obzorem. V blízkosti cípu ostrova se objevila Malá Inagua a za ní, stejně jako po stranách, se vynořovaly z vln další a další ostrovy všech tvarů a velikostí, a vytvářely obraz připomínající skládanku ledabyle rozhozenou po modrém moři. Ginger s mapou na kolenou se snažil jednotlivé části skládanky pojmenovat: „Providenciales,“ četl a ukazoval, „Ambergris Cay, Turk’s Island, Castle Island...“ Po chvíli odložil mapu a beznadějně mávl rukou. „Takhle bych mohl pokračovat do nekonečna.“

Ptačí nebezpečí pominulo a otter mířil dál k severu. Na několika ostrovech spatřili na mělčině plameňáky, ale Biggles usoudil, že tam podle něj nehnízdí. „Patří určitě k hlavnímu hejnu, které jsem tak hloupě vyplašil,“ řekl.

Brzy se ukázalo, že se ve svém odhadu nezmýlil, protože mohli sledovat, jak se malá hejna houfují a pak startují zpět k jihu, k Inagui.

Ginger zmlkl. Sledoval okolní ostrovy a až nyní si plně uvědomil tíhu úkolu, který na sebe vzali. Prohledat všechny ty kousky země bylo zkrátka nad lidské síly. Žádný z ostrovů, kam oko dohlédlo, ani v nejmenším nepřipomínal tvar, který si zapamatoval z Hagenova náčrtku. Ani žádná laguna, jezero nebo džunglový porost neměly ten hledaný hruškovitý tvar. Připadalo mu, že jsou na tom mnohem hůř, než když stál s Bigglesem před Hagenovou knihovnou, kde měli najít vzor, z něhož byl obrázek obkreslen. Přestože obvykle nepropadal malomyslnosti, tentokrát se ho zmocnil pocit, že jejich pátrání je odsouzeno k nezdaru.

Biggles pokračoval v letu k severu po celou následující hodinu, takže přeletěli ohromnou plochu modrého moře a počet ostrovů se neustále zvyšoval.

„Vidíš něco?“ zeptal se konečně Gintera.

„Nic,“ řekl zrzek, z jehož hlasu číselá beznaděj.

„Pokud je v téhle oblasti ještě jiné hnízdiště než to hlavní na Inagui, pak nemám ani tušení, kde se skrývá,“ prohlásil Biggles. „Ani jedna skupinka ptáků z těch několika, které jsme zahlédli pod sebou, nemůže být podle mého názoru ptačí kolonií. O hnízdišti na Inagui nemůže být pochyb, a všichni jsme viděli, jak se plameňáci zachovali při našem přeletu. Jenomže pak jsme už o něco podobného ani nezavádili.“

„Až budeme vážně v úzkých, nezbude nám, než přistát na některém z ostrovů a podívat se, jak hnízda vypadají,“ řekl bez valného nadšení zrzek. „Teprve až je uvidíme zblízka, dokážeme posoudit, jak vypadají shora.“

„Doufám, že ode mne nechceš, abych vyzkoušel hloubkový nálet na hnízdiště na Inagui?“ zavrčel Biggles.

„Nemusíš si hned myslet, že jsem se pominul,“ řekl smutně zrzek. „Prostě mě napadlo, že blízko místa, které navštěvoval Hagen, musí ležet hnízda. Jak jinak by získal to vejce? Evans nám sice hnízda popsal, ale na vlastní oči jsme je neviděli.“

„Dobrá,“ řekl smířlivě Biggles. „Myslím, že ostrovů jsme už viděli víc než dost, takže máme představu, co nás čeká. Nemá smysl pokračovat v letu a připravit se tak o všechny benzín. Vracíme se zpátky.“

Velkým obloukem otočil stroj a zamířil k základně. Hnízdiště na Inagui přelétl otter v uctivé výšce a na Jamajce přistál tak tak, aby posádka stihla pozdní oběd. Obsluha v jídelně malého hotelu, kde se letci ubytovali, je opět zahrnula ochotou a pohostinností.

„Má někdo nějaký nápad?“ zeptal se Biggles nad kávou. „Tenhle dopolední výlet mě přesvědčil, že bloumat nazdařbůh nad tak velkou sbírkou ostrovů nikam nevede.“

„Co kdyby se někdo z nás vypravil do Kingstonu a zkusil najít fotozávod, kde Hagenovi vyvolávali snímky?“ navrhl Ginger. „V jeho domě jsem nenašli žádné zařízení, kde by si to mohl obstarat sám. Ostatně kdo si dneska pořizuje černou komoru? Můžeme si být přitom téměř jisti, že když Hagen slíbil Evansovi obrázky jeho milovaných plameňáků, měl doma fotoaparát. Ty snímky musel někdo vyvolat a měl by na nich poznat plameňáky, jejich hnízda a snad také okolní krajinu.“

„Dobrá, to všechno je pravda,“ řekl zamyšleně Biggles. „Ušetříme si ale čas, když se nejdříve zastavíme za Evansem. Patrně na nás v nemocnici stejně čeká. Ani

bych se nedivil, kdyby přesně věděl, kde si Hagen dával vyvolávat snímky. Mohl bys to zkusit třeba ty, Gingere. Já musím se strojem na letiště, doplnit nádrže.“

„Domluveno,“ souhlasil Ginger. „Půjde někdo se mnou?“ zeptal se a rozhlédl se kolem.

„Algyho chci vzít s sebou,“ řekl Biggles. „Kromě doplnění paliva mě ještě napadlo porozhlédnout se po Hagenově jachtě, která kotví nedaleko letiště. Algy mi přitom pomůže.“

„Půjdu s tebou já, starouši,“ nabídl se Bertie.

„Dobrá. Vyrážíme hned,“ řekl Ginger.

Za několik minut seděli ve stejném autě, kterým jezdili včera, a když dojeli k nemocnici, zeptali se první sestry na číslo pokoje, v němž leží pan Evans.

Starý námořník však neležel, byl z nejhoršího venku. Když vešli do jeho pokoje, seděl na posteli, usmíval se, ale zrzkovi neušlo, že má dosud pobledlý obličej. Měl z návštěvy až dětinskou radost a s chutí předváděl svou oteklou nohu příchozím. Současně ovšem tvrdil, že během dvou dnů bude jako rybička.

Lékař mu sdělil, že nebýt okamžitého zásahu Bigglese, který rozřízl ránu a vysál z ní většinu jedu, skončil by, jak řekl sám Evans, „na prkně.“

„Moc vám děkuji. Kdybyste nepřišli a nebyli tak pohotoví, ležel bych teď ztuhlý v Rumovém přístavu. Kolem mne by se ovíjel ten hnusný had a nade mnou by létala hejna much,“ vesele dodal.

„Jemináčku, s tím se nežertuje,“ vyhrkl Bertie, který pro tenhle druh humoru neměl smysl.

Evans se pokorně omluvil a pokračoval přesně tak, jak Ginger předpokládal, totiž vyprávěním o shodě náhod. Sotva řekl hostům, že žádného hada na Jamajce

nikdy neviděl, hned se had objevil a uštkl ho. Evans si neuměl vysvětlit, jak vnikl do zahrady, zřejmě to však považoval pouze za pozoruhodnou shodu náhod. Zrzek mu jeho názory raději nevyvracel. Každý pokus o vysvětlení by bezpochyby spustil lavinu otázek, na které se Gingerovi nechtělo odpovídat. Sám by sice rád zjistil, jak se do zahrady had dostal během tak kratičké doby, a Evans, který znal dobře celý ostrov, by mu v tom mohl být nápomocen, za současných okolností však zrzek považoval za moudřejší nechat si otázky pro sebe.

Pak se dostali k plameňákům. Ginger se zmínil o tom, že vejce vzalo za své. Evans zesmutněl, ale věděl o tom, protože had prý na něj zaútočil právě ve chvíli, kdy bral vejce do ruky. Vzpomněl si, jak mu vypadlo z prstů a roztráštilo se na podlaze. Zrzek mu řekl, že se pokusí přivést jiné, a tím dospěl k věci, která ho zajímala nejvíc. Šlo o to zjistit, kde mohly skončit snímky plameňáků a jejich hnízdišť, které Hagen asi pořídil. V Rumovém přístavu po nich nebyla jediná stopa. Ginger vyšel z předpokladu, že je Hagen nestačil ve fotozávodě vyzvednout. Zeptal se proto Evanse, jestli nezná jméno člověka, který obvykle Hagenovi zpracovával nasnímané filmy.

„Johnston, přece,“ odpověděl bez váhání Evans. „Drogista sídlící v ulici Aclim Street. Vždyť jsem ho Hagenovi doporučil sám, když se po někom takovém sháněl. Na ceně mu nezáleželo, ale chtěl tehdy vědět, kdo je ve městě nejlepší a nejrychlejší. Upřímně řečeno, pánové, moc velký výběr v Kingstonu stejně není.“

„Díky a přejeme hodně zdraví,“ zazubil se zrzek, který už věděl, co potřeboval. Rozloučil se tak rychle, jak jen to zdvořilost dovolovala a s Bertiem v patách zamířil

k vozu, aby mohli začít s dalším šetřením na Aclim Street.

Vlídneho pana Johnstona našli v jeho obchodě, a Ginger zamířil přímo k věci. Jeho první otázka zněla, zda se pan Johnston znal s nedávno zesnulým panem Hagenem. Chlapík naladil tvář do smutného výrazu a kývl.

„Nepřinesl vám pan Hagen nějaké filmy k vyvolání těsně předtím, než zemřel?“ zeptal se Ginger. „Prosím.“

„Je mi líto,“ zavrtěl Johnson hlavou. „Už delší dobu nepřinesl nic.“

„To mám smůlu,“ vzdychl Ginger, jemuž se stopa rozplývala před očima. „Vyvoláváte všechny filmy sám?“

„Ovšem.“

„Takže jste viděl každý negativ? Vyvolával jste pro něj někdy filmy se snímky plameňáků na hnízdech?“

„Ne, ne,“ truchlivě zavrtěl hlavou Johnston. „Nikdy.“

„Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval,“ těžce vzdychl Ginger. „To je asi všechno, co jsem potřeboval vědět. Srdečně vám děkuji, že jste mi věnoval čas.“

Zklamaně se obracel k východu z místnosti, jež ho tak zklamala, když za ním Johnston zavolal. „Jestli vás zajímají právě obrázky plameňáků na hnízdech, mohu vám sdělit, kdo je má. A jsou to nové, patrně dosud nezveřejněné fotografie.“

„O to bych moc... ano...“ vyhrkl Ginger, marně se snažící zakrýt vzrušení, které se ho zmocnilo. „Prosím kdo? Kdo je to?“

„Právě teď jste mi to připomněl. Jsou to nanejvýš dva dny, co mi jeden džentlmen přinesl celou cívku

filmu, kterou chtěl ihned vyvolat a udělat fotografie. Počkal si na ně a musím přiznat, že to byly skvělé záběry.“

„Má... máte kopie?“

„Ne, nemohu si od všeho dělat kopie a někteří zákazníci by s tím ani nesouhlasili. Negativy předávám spolu s hotovými obrázky.“

„Ovšem,“ poslušně kývl Ginger, jenž se už dokázal uklidnit do té míry, že hovořil bez zajíkání. „Snad mi je ten džentlmen zapůjčí. Mohl byste mi říci jeho jméno?“

„Počkejte minutku,“ řekl Johnston. Zoufale pomalu vytáhl knihu objednávek a chvíli prstem přejížděl po seznamu jmen zákazníků. „Ano, tady to máme. Je to jistý pan Stalling, turista, který bydlí v penzionu Maison Respiro. Netuším, jak se mu podařilo tak pěkné obrázky získat...“

„Vřelý dík,“ vyhrkl Ginger, ale dál drogistu neposlouchal. Osud Hagenových snímků se objasnil, a třebaže nešlo o dobrou zprávu, i tak jim bude užitečná. Zbavila ho však nálady na nějaký delší projev zdvořilosti, takže opustil zmateného muže a vyrazil rovnou na Acclim Street.

„Představ si,“ řekl trpce Bertiemu, „že ty fotografie má nakonec von Stalhein. My se můžeme přetrhnout, zatímco on si klidně...“ Vztek mu nedovolil dopovědět.

„Ano, uznávám, že si dovilil absolutně mnoho,“ souhlasil po svém Bertie. „Tyhle pekelné uskoky dělají z toho bracha něco podobného škodlivému hmyzu, jako jsou vši nebo švábi.“

„Hm. Čím dřív to bude vědět Biggles, tím líp,“ řekl již klidněji Ginger, jehož Bertieho průpovídky obvykle

pobavily. „Víme, kde se Stalhein zdržuje a mám pocit, že je nejvyšší čas přišlápnout mu trochu paty.“

„Biggles ještě nebude zpátky, jistě se chvíli zdržel na Hagenově jachtě,“ připomněl Bertie. „Chci se tě ale zeptat, zda sis všiml ztroskotaného škuneru, co jsme viděli na Inagui?“

„Co ten má společného s Bigglesem?“

„Nic. Ale ten škuner tam leží už prožlukle dlouho a mne napadlo, zda nepatří mezi lodě ztracené v Bermudském trojúhelníku. Co tomu říkáš?“

„Máš v hlavě pořádek?“

„Excelentní. Mohl by to být totiž City Belle, škuner, jenž našli právě na Bahamách, jestli víš, co tím myslím.“

„Našli ho na Inagui?“

„To netuším.“

„Ani já ne, Bertie,“ zavrčel Ginger. „Vím sice, že tě zajímají záhady, jako jsou zmizelé lodí a letadla v téhle oblasti, ale my sem přijeli vyřešit něco docela jiného.“

„Rád bych se na ten škuner podíval zblízka,“ zklamaně zabručel Bertie.

„Zapomeň na škuner. My se musíme se podívat zblízka na Bigglese a Algyho. Když nebudou v hotelu, počkám na ně. Kdybychom se totiž za nimi rozjeli do přístavu či na letiště, mohli bychom se minout a jen bychom ztráceli čas. Vracíme se. Pojd’!“

Gingerovy obavy byly zbytečné, protože když vstoupili do hotelu, Biggles s Algym už na ně čekali. Biggles, jak si zrzek hned všiml, vypadal ustaraně. Až uslyší novinku o fotografiích, bude vypadat ještě hůř, pomyslel si.

„Jste brzy zpátky,“ řekl nahlas. „Dlouho jste se na té Hagenově jachtě nezdrželi.“

„Nezdrželi jsme se na ní vůbec,“ dosti drsně zavrčel Biggles. „Pročpak ne?“

„Protože tam nebyla.“ Ginger i Bertie vykulili oči.

„Zmizela a vůbec nikdo ji nepostrádal,“ pokračoval znechuceně Biggles. „Nejdřív jsme šli na policii, aby s námi poslali někoho, kdo ví, kde *Vega* kotví. Šel s námi jeden policista, ale když jsme došli ke kotvišti, Hagenova jachta tam nebyla. Úředníci z přístavu nám pak posloužili vyprávěním o včerejším zážitku místního rybáře. Ten prý zjistil, že si v noci někdo vypůjčil jeho člun, který pak nechal v zálivu houpat se na vlnách. Nepochybuji o tom, že člun použili lidé, kteří se chtěli dostat na opuštěnou kotvící jachtu. Když vystoupili na palubu *Vegy*, nechali člun plavat. Jaké novinky máte vy?“

„Jen jednu, ale asi ještě horší,“ řekl smutně Ginger. „Obrázky s hnízdícími plameňáky se Hagenovi opravdu vydařily, jenže je získal jistý von Stalhein. Našel fotoaparát, dal vyvolat film a vyzvedl si snímky i s negativy. Obávám se, že s nimi někam zmizel. Kopie si pan Johnston neudělal.“

„Podívejme,“ řekl Biggles, sáhl po cigaretě a zapálil si. „Skoro všechny knoflíky jsou už zapnuty v dírkách,“ pronesl pomalu. „Máš pravdu, Gingere. Když se Stalhein od Evanse dozvěděl o obrázcích, které Hagen slíbil, vrátil se do Rumového přístavu pro fotoaparát. Našel v něm film, který nechal vyvolat. Má celou sérii plameňáků a možná i stopu, po které tak toužil.“

„Co kdybychom si teď von Stalheina podali a půjčili si od něj ty ptačí podobenky?“ navrhl pomstychtivě Ginger.

„Nápad by to byl dobrý,“ mdle se usmál Biggles, „až na to, že si neuvědomuješ, kdo ukradl Hagenovu jachtu.“

„Chceš naznačit, že s ní odplul Stalhein?“

„A kdo jiný? Když jsme zjistili, že *Vega* zmizela, požádal jsem policii o prověření penzionu Maison Respiro. Včera večer se odtud odhlásili dva hosté. Prodejce německého vína pan Ernest Stalling a spolu s ním jistý Boris Zorotov, uprchlík z východní Evropy, který tu studoval společenské vztahy. Můžete se vsadit, že vědec Zorotov byl Stalheinův dvojník se studenýma očima, jehož jsme viděli, jak studuje hladinu bazénu a hudbu zdejší kapely. Ani jeden z nich ale neodplul osobním parníkem, protože včera ani dnes neměli spojení. A neodlétli ani letadlem, protože poslední startovalo včera ráno. Pěšky určitě nešli, takže jim zbyl jediný dopravní prostředek. Je to malá jachta jménem *Vega*.“

„Excelentní logika. To mě podržte,“ zamumlal Bertie a otřel si monokl. „Jemináčku, to jsme v koncích!“

Ginger se zřítil na židli. „Naliže mi někdo z vás šálek čaje?“ zeptal se.

KAPITOLA ŠESTÁ

PRŮZKUM

Nově vzniklou situaci probírali všichni čtyři až do večere, pokračovali při jídle, a skončili až ve chvíli, kdy uznali, že je čas jít spát. To už dávno věděli, že jediným východiskem bude to, co se jim po dopoledním letu zdálo bezvýchodné. Změna byla v tom, že místo hledání ptačích hnízdišť a tvaru zakresleném na náčrtku, budou ze vzduchu pátrat po zmizelé jachtě jménem *Vega*. Ráno se všichni probudili právě s touto myšlenkou.

Museli počítat se Stalheinovou vychytralostí a bylo jim jasné, že hledání nebude jednoduché. Pokud von Stalhein jachtu skutečně unesl, určitě s pronásledováním počítá a nebude se proto zdržovat na otevřeném moři, jistě ne za denního světla. Mimo to bylo možné, že vzhledem k náskoku plných čtyřiceti hodin už loď dosáhla svého cíle, ať jím bylo kterékoli místo v souostroví, kromě těch velice vzdálených. Konečně museli počítat také s tím, že na palubě nebude Stalhein sám, a že posádka může být ozbrojena.

To všechno společně probrali.

Bigglesovu mysl však nejvíc zaměstnávala otázka, kolik toho von Stalhein ví. Něco podstatného rozhodně zjistil, jinak by Jamajku neopouštěl. Spoléhal se snad na to, že jej na ten správný ostrov zavedou fotografie hnízdících plameňáků? Biggles si byl téměř jistý, že fotografie s jeho náhlým odjezdem souvisejí, protože kdyby měl informace pohromadě dřív, nic mu nebránilo v okamžitém odjezdu z Kingstonu.

„Troufám si tvrdit,“ prohlásil, „že von Stalhein získal poslední chybějící informaci, až v posledních dnech.“

„Jenže i kdyby se mu podařilo najít správný ostrov, k čemu mu to bude?“ namítl Algy. „Přece nemůže celý ostrov překopat.“

„Patrně se o to ani nepokusí,“ řekl Biggles. „Předpokládám, že nyní objevil něco konkrétního, nějakou jistou stopu, o kterou se může opřít. Od počátku přece víme, že může znát řadu podrobností, o nichž nemáme nejmenší tušení, už z dřívější doby. Je to vlastně víc než pravděpodobné, když uvážíme, že Stalhein s Hagenem byli staří přátelé a byli spolu ve spojení až do Hagenovy náhlé smrti. Na druhé straně si myslím, že Stalhein přesně nevěděl, kam Hagen ukryl doklady a další věci. Kdyby to věděl, zmocnil by se jich bez ohledu na jejich staré přátelství. Jistě si to uvědomoval i Hagen, který sice sdělil Stalheinovi dost informací, ale tu klíčovou před ním utajil. Zcela zřetelně to dokazuje dopis, který mu psal, než zemřel.“

„Proč by měl mít Hagen před Stalheinem tajemství?“ zeptal se Ginger. „Chci tím říci, proč mu ty dokumenty nevydal dříve? Proč vlastně na nich tolik lpěl?“

„Mohly v tom být peníze,“ pokrčil Biggles rameny. „Na tom ale teď nezáleží. Skutečností zůstává, že se mu nesvěřil, a napadá mě hned několik dalších důvodů. Třeba Stalheinovi nevěřil. Možná zásadně nesouhlasil s jeho změněnými politickými postoji a raději držel doklady u sebe, než by je dal někomu, kdo je předá moci, kterou on nenávidí. Jak jsem ale řekl, teď na tom nezáleží. Nás zajímá přítomnost, nikoli minulost, a

jsem si jistý, že první, co musíme udělat, je zjistit, kam Stalhein zamířil. Nové kotviště *Vegy*, nebude daleko od Hagenovy skryše. Von Stalhein prostě získal chybějící informaci, nemůže být daleko od cíle a proto nám stačí najít ukradenou *Vegu*.“

„Proč ukradl zrovna *Vegu*?“ zeptal se Algy. „V přístavu si mohl vybrat jinou loď. Věděl přece, že tu jsme a že se o zmizení *Vegy* dozvíme. Muselo mu být jasné, že nám tím poskytuje vodítko. Proč odkrýval karty?“

„Ukrást loď, o kterou někdo pečuje, není tak snadné a o *Vegu* se nikdo nestaral. Co mu zbývalo, když se chtěl rychle někam dostat, a potřeboval plavidlo. Pronájem lodi je jednak drahý, ale milému von Stalheinovi asi víc vadilo, že by majitel a posádka cestovali s ním. Mohli by se vyptávat, nebo příliš mnoho vidět. Nezapomínej, že se tyhle ostrovy kdysi hemžily piráty, a pověsti o pokladech tu jsou dodnes zcela běžné. Snad každého zdejšího námořníka bys lehce zlákal něčím, co zavání příslibem tajně ukrytého bohatství nebo dokonce zlatého pokladu. Stalhein, jako správný agent, se vždycky vyhýbal pověstem, a děsil se popularity. Tady by se tomu jen těžko vyhnul. *Vegu* si proto vybral zcela promyšleně. Udělal to proto, že bylo snadné se jí zmocnit a navíc na lodi nebyl žádný svědek.“

„Samotný hluk leteckých motorů mu prozradí, že jsme nablízku,“ vložil se do hovoru pochybovačně Ginger.

„Můžeš mít pravda, ale také nemusíš. Náš otter nebude jediným letadlem na obloze nad Bahamami. Stalhein je sice krajně opatrný a podezřívavý, ale nemůže při každém zvuku leteckého motoru uhánět s jachtou do

nejbližší skryše v zálivu. Navíc ani neví, jaký typ stroje máme. Ať už je to jakkoli, musíme to zkusit. Pojdme!“

Tak začalo hledání *Vegy*. Trvalo celý den. Odstartovali dvakrát a pokaždé se zdrželi ve vzduchu tak dlouho, jak jim to dovolil obsah palivových nádrží.

Letci teď pátrali po dvou věcech: po zmizelé jachtě a po novém a neznámém hnízdišti plameňáků. Nenašli však nic. Následujícího dne časně ráno vzlétli potřetí. Bylo to únavné, vícekrát se vystřídali za řídící pákou letadla, ale na základnu se vrátili bez nejmenšího výsledku. Už si prohlédli každý ostrůvek, lagunu či záliv v okruhu sto padesáti mil kolem Inagui, a stále nic! Biggles se víc a víc mračil. Kromě naprostého neúspěchu jim ještě začínala hrozit změna počasí. V noci se hustě rozpršelo, a dokonce i za letu několikrát změnili kurz, aby se vyhnuli bouřkovým mrakům, přinášejícím lijáky od jihu k severu.

„Vážně nevím, co bychom ještě měli dělat,“ řekl unaveně Biggles, když po obědě odpočívali. „Má někdo nějaký návrh?“

„Povím vám, co mě napadlo při dnešním dopoledním letu,“ ozval se Ginger. „Možná to nic neznamena, ale čím déle o tom přemýšlím, tím se mi to zdá být důležitější a mohlo by nás to přivést na novou stopu. Když jsme se vraceli přes Inaguu, všiml jsem si, že velká laguna trochu změnila tvar.“

„Ano,“ kývl Biggles. „Měl jsem stejný dojem.“

„A v její blízkosti vznikly další menší vodní plochy. Podle mého názoru je vytvořil lijavec.“

„Některá z nich ti snad připomněla náčrtek?“ vzhledl Biggles a v očích mu svítila naděje.

„Ne tak docela, to bych vám přece hned oznámil. Všiml jsem si však jedné, docela blízko břehu, která se mu trochu podobala. Až při přistání mě napadlo, že jestli laguny mohou tak snadno měnit tvar, pak jedna z nich nakonec nabude tvaru nakresleného Hagenem. Záleží to jedině na tom, kolik vody naprší. Laguny prostě nemají stálý tvar. Za dlouhých veder se zmenšují, za lijáků rostou.“

„Takže se zase vracíme na Inagua?“ zamumlal Bertie a Ginger měl pocit, že v jeho hlase slyší naději.

„Nikdy jsme ji přece z pátrání nevyloučili,“ řekl Biggles, jenž neměl tušení o Bertieho snu prohledat ztroskotaný škuner na pláži ostrova. „Když Hagen řekl Evansovi o vedlejším hnízdišti ptáků, mohl to být jeho záměrný pokus odvést starého námořníka ze stopy, kdyby ho sběratelská vášeň vyhnala za plameňáky.“

„Počkej okamžik!“ řekl zrzek se zvláštním zaujetím v hlase. „Máš po ruce Hagenův dopis? Ten, který psal Stalheinovi?“

„Mám tady překlad.“

„Nechci překlad. Potřebuji originál.“

„Mám jeho fotokopii.“

„Stačí. Mohu se na ni podívat?“

„Copak tě napadlo?“ zeptal se Biggles a otevřel kufřík.

„Bud z toho začínám bláznit, nebo jsem dostal jedinečný nápad,“ řekl Ginger. „Jestliže si dobře pamatuji, poslední písmena dopisu byla ‚v in‘.“

„To je pravda.“

„Mohla by to být počáteční písmena slova Inagua?“

Po Bigglesově tváři přelétl zvláštní výraz. Položil fotokopii dopisu na stůl a upřeně se na ni zahleděl.

„Nebesa! Asi budeš mít pravdu! Podle toho, jak Hagen píše ‚i‘, může to klidně být také velké písmeno! To už by dávalo smysl. Píše: ‚Papíry jsem uložil na bezpečné místo v in...‘ Možná chtěl pokračovat: v Inagui, u velké ostrovní laguny...‘ nebo nějak podobně.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Ginger. „Sám jsi postřehl, že by nepsal ‚v ostrově‘, ale ‚na ostrově‘. Myslím, že to je malé ‚i‘, Řekl bych, že jde o přídatné jméno. Tohle ‚in‘ bude spíše znamenat inaguiský. Zda tím Hagen myslel inaguiskou lagunu, houštinu, jeskyni či něco jiného, to ovšem věděl jen on sám...“

„Hrome, Gingere, myslím, žes na to kápl!“ přerušil ho Biggles. „My se tu bavíme o Inagui, létáme nad ní i kolem ní a nikoho z nás to ani nenapadlo. Patrně jsem si seděl na vedení. Gingere, máš mé plné uznání. Tvůj nápad nemusí být správný, ale zaručeně to musíme prozkoumat. Dnes už je pozdě, abychom s tím začínali, ale pustíme se do toho zítra a pořádně si na tu lagunu posvítíme.“

„Jestli je tam von Stalhein, uvidí nás,“ připomněl Algy.

„Asi tam bude. Proto zprvu poletíme hodně vysoko a budeme hledat tvar laguny. S tím začneme. Neuvědomil jsem si, že by deště mohly tak rychle ovlivnit tvar vodní plochy. Znamená to také, že laguny jsou velmi mělké, což nenapadlo ani Hagen, který asi kreslil svůj náčrtek po lijácích. Jestliže je *Vega* na Inagui, znamená to, že von Stalhein ví, kde úkryt hledat. Jeho jachtu bychom měli objevit celkem snadno. Na otevřeném pobřeží se těžko skryje i tak malá loď, jakou je *Vega*, a dobře víme, že převážná část pobřeží Inagui je otevřená.“

„Co uděláme, když se ukáže, že některá z lagun má odpovídající tvar a *Vega* tam bude číhat?“ zeptal se zrzek.

„Tak jsem to myslel,“ ozval se Algy. „Nestojím o kulku do nohy nebo dokonce do hlavy.“

„Za letu nás nezasáhnou, ale moc toho nedokážeme ani my. Proto budeme muset přistát a vyrazit po svých. Bez nebezpečí to jistě nebude,“ řekl Biggles a na okamžik se zamyslel. „Zaměříme se na čtvereček z náčrtku. Nevíme sice, co znamená, ale musí mít význam, jinak by ho Hagen nekreslil. Jinou možnost nevidím. Jestliže to nevyjde, nedá se nic dělat. Prohledávat celý ostrov, aniž bychom věděli, jakou skrýš vůbec hledáme, by byl úkol na celé měsíce. Zatím se nám ale vždycky podařilo na něco přijít. Takže jedno po druhém, a teď je na řadě nově vytvarovaná laguna. Zítra naložíme vodu i potraviny, protože budeme muset na ostrově přistát. Všichni si podrobně prohlédněte mapu a zapamatujte si orientační body pro případ, že se rozdělíme a někdo půjde na vlastní pěst. Vezměte si kapesní kompas. Ostrov vypadá shora přehledně, ale je obrovský a až budeme na zemi, bude po přehledu. Všiml jsem si, že tam zcela chybí cesty. Neviděl jsem ani náznak vyšlapaných pěšin.“ Biggles rozložil na stole mapu a zahleděl se do ní.

„Když se rozhodneš přistát, kde to podle tebe bude nejlepší?“ vyzvídal Algy.

„Protože chceme zjistit, co znamená ta čtvercová značka na konci laguny, vynasnažíme se přistát co nejbližší u ní. Mapa nám ovšem k přesnému rozhodnutí nestačí, musíme vidět terén. Stejně důležité bude zjistit, zda někde poblíž nekotví *Vega*. Kdybychom přistáli blízko ní, zaručeně by se strhla mela, která by se nám

nemusela vyplatit. Vždyť ani nevíme, kolik mužů má Stalhein na palubě. Sám není námořník, takže potřebuje kormidelníka a navigátora, prostě někoho, kdo ovládá řízení lodi,“ Biggles se odmlčel a nahlédl do mapy pozorněji.

„Naskýtá se několik možností,“ řekl po chvíli. „Nejvhodnější by asi byla zátoka Man-o’-War Bay. Ta by se nám mohla hodit. Nejlepší ale bude vyčkat, až oblast uvidíme na vlastní oči. Nehodlám řešit příklad s tolika neznámými veličinami. Třeba jen naše mapa. Je prý nejnovější, jenomže ji kreslili asi před dvaceti lety a od té doby se mohlo ledacos změnit.“

„Proč nepřistaneme na laguně?“ zeptal se zrzek. „Rozlehlá je víc než dost a měla by tam být klidnější voda.“

„Raději bych nepokoušel osud. Neznáme její hloubku a podle toho jak rychle klesá a stoupá hladina v závislosti na slunci a dešti, bude patrně velice mělká. Kdybychom si při přistání prorazili kýl o kamenité dno, vypadali bychom jako hlupáci. Navíc bychom tím udělali obrovskou radost von Stalheinovi a jeho bandě. Laguna je nejpřehlednější místo na ostrově, a pokud tam ten lovec pokladů číhá, měl by nás před sebou jak vánoční puding na svátečním stole. Napadlo vás vůbec, že ostrov je skvělé místo pro spáchání vraždy? Dokonce pro několik vražd? Široko daleko žádný svědek a tisíc míst k ukrytí mrtvol. Naproti tomu nám pustina může posloužit, abychom se dověděli řadu zajímavostí. Když objevíme Stalheina první, mohli bychom ho nepozorovaně sledovat. Totéž ale platí i obráceně. Pokud nás najde jako první on, získá úžasnou výhodu. To všechno ovšem za předpokladu, že tam skutečně je. Náš odhad nemusí vyjít.

Prostě si počkáme a uvidíme. Teď se připravíme na cestu.“

Po celý zbytek dne měli co dělat.

Otter odstartoval, sotva se moře dotkly první sluneční paprsky. Mířil k Bahám, a krátce po osmé hodině se nad obzorem vynořily nejvyšší body ostrova Inagua. Po předchozích letech znal Biggles směr nazpaměť, ale i kdyby se snažil ostrov minout, jen těžko by to dokázal při jeho padesátimílové délce.

Ginger dychtivě vyhlížel, kdy se už zjeví nově vzniklé laguny, neboť na tvaru jedné z nich záviselo potvrzení jeho předpokladů. Vytoužené obrysy však přesně rozeznal až ve chvíli, kdy letadlo dolétlo nad hladinu ústřední laguny. Už první pohled na ni stačil k tomu, aby se posádka přesvědčila, že tvar velké laguny nemá ani nadále s Hagenovým náčrtem nic společného, všichni ovšem uznali, že se zvětšila. Zrzek si však laguny s hnízdištěm ani nevšiml a měl oči jen pro menší vodní plochy, které vznikly po dešti. Náhle se mu ze rtů vydral vítězný výkřik. „Vidím ji!“ zvolal. „Dívejte se! Je to ta úplně poslední, skoro u moře!“

Biggles chvíli mlčel. Upřeně pozoroval nově vzniklé jezírko a mírně pozměnil kurz, aby se k němu přiblížili.

„Myslím, že jsi zasáhl do černého,“ řekl konečně. „Pokud to není přesně laguna kterou hledáme, potom je její tvar zatraceně podobný náčrtku. Nepoletím k ní moc blízko, protože nás může někdo zdola sledovat, a i kdyby tam nikdo nebyl, nehodlám se znovu přetlačovat s plameňáky o místo ve vzduchu a poškodit letadlo. Všimněte si,“ upozornil ostatní, „že ptačí hnízdiště se táhne skoro až k samému Gingerovu objevu. Jestli Hagen

zakotvil *Vegu* skutečně zde, blízko břehu, neměl to daleko, když šel Evansovi pro perlu jeho sbírky, pro...”

„Vidím ještě něco,“ přerušil ho zrzek hlasem, jenž přeskakoval vzrušením. „Těsně na břehu laguny, zhruba tam, kde je na náčrtku čtvercová značka, něco je. Z téhle výšky to ale nerozeznám.“

„Máš pravdu,“ řekl po krátkém zaváhání Biggles. „Také tam něco vidím, a nepoznám co.“ Usmál se. „Gingere, jsi naše číslo jedna! Už věřím, že jsme na horké stopě. Navíc pochybuji, že by někdo byl v blízkosti. Nebýt toho, že některý z plamenáků co chvíli zamává křídly, neviděl bych dole žádný pohyb. Cizí vetřelec u hnízdiště není, jinak by ptáci byli dávno ve vzduchu.“

„K nalezení není ani *Vega*,“ řekl Ginger, sledující zrakem křivku pobřeží.

„Dobrá, podíváme se po ní,“ kývl Biggles a stočil stroj do mírné zatačky, aby mohli sledovat pobřeží.

Jenomže tenthle pokus neuspěl. Patnáct minut letěli nad pobřežím směrem k východu, pak Biggles letadlo otočil, vrátil se a protáhl průzkum na západní stranu. Nezahlédli přitom žádné plavidlo, ani velké ani malé.

„Lod’ se může skrývat jedině v té džungli kořenovníků, a když říkám lod’, nemůže být o mnoho větší než právě *Vega*“ poznamenal zamyšleně Biggles a ukázal k temné, dlouhé a široké houštině, tvořené vlhkomilnými stromy. Při předchozích průzkumech poznali, že takových houštin rostlo na pobřeží Inagui víc, v dohledu však měli jen jedinou, zato velmi rozsáhlou. „Nahlédnout do té spleti můžeme jedině ze země,“ dodal.

„Jak tedy budeme pokračovat?“ dychtivě se zeptal Ginger.

„Ze vzduchu už víc neuvidíme, musíme přistát,“ odvětil Biggles. „Neláká mě to, znal bych pohodlnější způsoby jak naložit s časem, ale nedá se nic dělat. Měli bychom si pro přistání vybrat místo, které leží blízko laguny, ale nemělo by být příliš vzdálené ani od té ohavné džungle. Bude moudré ji opatrně prozkoumat.“

Pečlivé studium mapy ostrova se jim pak vyplatilo. Téměř přesně v polovině vzdálenosti mezi kořenovnickovou džunglí a lagunou, jež byla jejich cílem, našel Biggles to, co hledal. Byla to nenápadná zátoka, jejíž tmavě modrá hladina prozrazovala dostatečnou hloubku bez mělčin. U břehu nebyly ani stopy po příboji, jehož zpěněná bílá čára provázela všechny otevřené části pobřeží.

„Měl jsi pravdu,“ řekl Ginger poté, co nahlédl do mapy. „Právě u téhle zátoky by měla ležet druhá osada na Inagui. Našli jsme místo zvané Man-o'-War Bay.“

Vyhlédnutá zátoka ležela skutečně přesně na místě, které Biggles hledal. Čtyři míle od džungle kořenovníků i od laguny, přičemž oba cíle ležely na opačných stranách. Biggles našel ještě jedno místo vhodné k přistání, které leželo zhruba o dvě míle blíže k džungli. Důvod, proč ho nevyužil, byl zřejmý. *Vega* mohla kotvit na samotném okraji houštiny a pak by se sotva vyhnuli střetu s její posádkou. Přistání na břehu směrem k laguně Biggles zcela vyloučil, přestože jezírko neleželo od moře dále než půl míle. Celá část pobřeží od Man-o'-War až k hnízdišti plameňáků byla totiž poseta skalisky. Přistát na pásu souše za skalami by bylo nesmírně nebezpečné, a přistávat na otevřené moře bylo zcela vyloučené. Hladina byla dost rozvlněná, a i kdyby se zkušenému letci přistání

zdařilo, neznal Biggles způsob, jak se z moře probít zpěněným příbojem ke břehu, aniž by se člověk utopil.

Biggles nad zátokou zakroužil a po pozorném obhlédnutí hladiny dosedl s otterem na vodu. Letoun zpomaloval, až se zastavil dost blízko u břehu, a tiše se houpal na mírných vlnách. Svěží mořský vítr do zátoky téměř nepronikal, takže posádka ucítila na vlastní kůži sílu bahamského slunce.

„K našemu plánu, pánové,“ řekl Biggles, když se u něj všichni shromáždili. „Díky Gingerovi už víme, že místem, kde Hagen ukryl své doklady, je s nejvyšší pravděpodobností tento ostrov. Leteckým průzkumem již nemůžeme víc zjistit, letadlo nám teď poslouží pouze k cestě domů. Nezbyvá, než pokračovat v průzkumu pěšky a víme, že potřebujeme prozkoumat dvě místa. Prvním je kořenovnicková džungle. Jestli na ostrově kotví *Vega*, bude právě tam. Nikde jinde nevidím místo, kde by ji mohli ukrýt. Jestliže se ukáže, že loď na ostrově není, tím lépe pro nás. O Hagenovu jachtu mi samozřejmě nejde a už vůbec nestojím ani o další setkání se Stalheimem. Dokonce, mám-li mluvit za sebe, pak vám prozradím, že nebýt jeho, neměl bych velký zájem ani o objevení Hagenovy skrýše. Není důležité získat doklady pro nás, důležitější je zabránit tomu, aby se k nim dostal Stalhein. Právě z toho však vyplývá, že když listiny najdeme, nemusíme se s tím pánem dál zdržovat. Nestojím o střet. Proto stačí zjistit, zda tu *Vega* kotví a můžete se vrátit. Je to každému jasné?“

„Absolutně,“ zabručel Bertie.

„Dobrá. A teď náš druhý cíl. Náčrtku přiloženému k Hagenovu poslednímu dopisu odpovídá tvar jedné z nových lagun. Můžeme tedy předpokládat, že úkryt je v

její blízkosti. Na nákresu je jakási značka, o které nevíme, co představuje. To musíme zjistit. Není zde důvod, proč bychom se měli všichni hnát k oběma cílům, protože bychom zbytečně ztráceli čas. Někdo také samozřejmě musí zůstat u letadla. Chovali bychom se jako hlupáci, kdybychom se sem vrátili a našli otter vyhozený bouří na břeh nebo zapálený von Stalheinem, pokud nás náhodou viděl přilétat. Na to, aby se nic podobného nestalo, dohlédnu sám. Pro vás to znamená, že se rozdělíte na dvě skupiny. Jedna vyrazí do džungle a bude hledat jachtu, druhá se vydá k malé laguně. Myslím, že pátrání po lodi bude nebezpečnější, měli byste tam jít dva. Von Stalhein nebude sám a není vyloučeno, že bude dost nervózní. Třetí z vás půjde k laguně. Ani jeden výlet by vám neměl zabrat mnoho času, neodhadnu však, jak dlouho vám to potrvá. Bude to záviset na obtížnosti cesty. Soudě podle toho, co jsme viděli z letadla, to nevypadá tak zle, takže bychom se tady měli sejít asi za tři hodiny. Nějaké dotazy?“

„Rád bych se podíval zblízka na plameňáky a jejich hnízda,“ řekl Ginger.

„Protože dva muži půjdou hledat *Vegu*, znamená to, že půjdeš sám.“

„To mi nevadí,“ ušklíbl se zrzek. „Absolutně nepotřebuji stále slyšet Bertieho ,absolutně.’“

„Zklamal jsi mne,“ řekl Bertie. „Jen aby tě to nemrzelo, jestli víš, co tím myslím.“

„Vím jak to myslíš, ale vyřídíte si to někdy později,“ usmál se Biggles. „Ginger tedy jde k laguně a Algy s Bertiem vyrazí hledat jachtu. Bude vám horko, takže vám radím, abyste si vzali lahve s vodou. Ostrov je hodně plochý, takže Ginger asi najde v laguně jen směs sladké

vody se slanou mořskou. Když k tomu připočtu, že ptáci vodu zaručeně nečistí, nedoporučuji ti, Gingere, abys ji zkoušel pít. Nezapomeňte si také strčit do kapsy nějakou tu sušenku, pokud byste se přece jen někde zdrželi. Ať se stane cokoli, sejďeme se zase tady. Kdyby se někdo nevrátil nejpozději za pět hodin, bude mi jasné, že se věci někde zadrhly a pustím se do hledání. Ještě něco?“

Nikdo neodpověděl.

„Dobrá,“ končil s pokyny Biggles. „Jsme dohodnutí. Vydejte se na cestu hned. Dovezu vás s letadlem ke břehu, abyste nezačínali v mokrých botách. Vezměte si zbraně. Nemyslím sice, že je budete potřebovat, ale člověk nikdy neví. Já se tu zatím postarám, aby nám někdo nepřekazil zpáteční cestu.“

KAPITOLA SEDMÁ

GINGER A MORGANOVA BŘITVA

Ginger vyrazil s potřebnou výstrojí směrem k objevené laguně, u které z letadla spatřil záhadné „cosi“. Nechal zátoku Man-o'-War Bay za zády, zamířil téměř přesně k východu a doufal, že ty čtyři míle, které ho dělí od hnízdiště plamenáků, urazí brzy. Vcelku právem se považoval za objevitele laguny a teď mu zbývalo vyřešit poslední záhadu, co se vyklube z nejasné skvrny, kterou zahlédl z letadla. Nechtěl však marnit čas planými dohady. Brzy to zjistím, ujišťoval se plný sebejistoty, která se však zakrátko ukázala jako neoprávněná.

Než vyrazil, chvíli rozmýšlel, zda se má dát přímo k laguně, nebo sledovat mořský břeh, a až uvidí jezírko, zamířit k němu. Při pohledu ze vzduchu si všiml, že cesta při břehu bude pohodlnější, ale také podstatně delší. Bylo zřejmé, že za rozervanými skalisky břehu se táhne vcelku schůdná plošina, pobřeží však zde vytvářelo velký oblouk, který by musel obejít. Proto se Ginger rozhodl, že se podřídí staré poučce z geometrie, podle které je nejkratší spojnici dvou bodů přímka. Při pozorování ze vzduchu nabyl dojmu, že ani na této trase by neměl narazit na neschůdný terén.

Vyrazil tedy k východu.

Nešel však dlouho, když se do jeho mysli začaly vkrádat první pochybnosti o tom, zda je geometrie exaktní vědou. Přestože věděl, že odhady o terénu z letadla nebývají přesné, brzy nabyl jistoty, že vybral špatně, a že cesta, kterou si zvolil, nebude procházkou,

jak původně on a konečně také Biggles předpokládal. Nemohl z toho nikoho obviňovat, neboť pláň, kterou měl přejít, se zdála plochá a bez větších překážek. Cestou skutečně nenarazil na velké kopce, avšak překážek tu bylo víc než dost a byly pro zrzka zcela nové. Procházel jednou mělkou proláklinou za druhou, a v každé z nich se bořil do šedavého zaschlého bláta, nebo překonával plochy pokryté ulitami, jejichž hrany patrně kdosi úmyslně nabrousil. Na mnohých místech rostly řídké, ale o to zákeřnější ostnaté křoviny. Brzy užasl nad dalším podivným jevem. Zatímco nad mořem vál svěží vítr, tady, necelou míli od pobřeží, vládlo naprosté bezvětří a vzduch se ani nepohnul.

Brzy nato pochopil, že na původní časový odhad může zapomenout. Zprvu se domníval, že k cestě tam i zpátky mu postačí tři hodiny, nyní však poznal, že když to zvládne za dvojnásobně dlouhou dobu, může mluvit o úspěchu. V první etapě jeho pouti ho to nijak zvlášť netrápilo, protože měl pocit, že hodina nebo dvě navíc nebudou nic znamenat, vodu a trochu jídla měl přece s sebou. Čas se však brzy neuvěřitelně rozběhl a on byl stále šťastnější, že nezapomněl na vodu, protože nesnesitelný sluneční žár vysával jeho síly mnohem rychleji, než předpokládal.

Krátce poté co zamával přátelům a ti mu zmizeli za zády, stal se zrzek svědkem podívané, která nadšení objevitele nových pevnin příliš nepovzbudila. Zapůsobila by však skličujícím dojmem téměř na každého.

Nejprve narazil na stezku. Zarůstala, ale zrzkovi se zdálo, že by jej mohla vyvést z trnitého houští. Měl z toho radost a držel se jí. Stezka ho však nedovedla daleko, neboť se vzápětí spustila mírným svahem do plochého údolí, kde zrzek uviděl opuštěnou osadu. Četl sice, že tu před dvaceti lety ležela rybářská ves, ale ani ho nenapadlo, že blízko zátoky narazí na tak ponuré trosky bývalého osídlení. Viděl před sebou primitivní ohradu z kůlů, za níž stály chatrče z proutí a hlíny. Stály? Všechny se rozpadaly! Nikdy tady jistě nevládla hojnost, ale trosky vyhaslého života zapůsobily na zrzka nesmírně smutně. Měl pocit, že páchnou zánikem a smrtí.

Několik chýší ještě trochu drželo pohromadě, většina jich však byla pouze rozpadlými pozůstatky lidských obydlí. Sluneční paprsky vykreslovaly v temných útrobách nejzachovalejších domků jakési podivné obrazce, jež bylo možno sledovat rozbitými okny civícími ze stěn jako osleplé oči. Jen několik chýší mělo dosud okenice a dveře, které nehnutě visely na zrezivělých závěsech. Zrzek si všiml i malého kostelíka, jehož jedna stěna se zřítila a odhalila hrubě tesanou kazatelnu. V těsném sousedství božího stánku uviděl hliněné rovy s trouchnivějícími dřevěnými kříži, nad nimiž nyní vítězila džungle. Dosud nestačila zcela zakrýt staleté dějiny života zdejších lidí, ale pospíchala s tím. Ginger mohl jen tušit, kdy a proč lidé opustili ves. Přikročil trochu blíž a mezi domky zazněla ozvěna jeho kroků. Stále palčivěji si uvědomoval smutek, který každé podobné místo nevyhnutelně vyvolá.

Bylo mu jasné, že má spěchat k laguně, ale hnala ho zvědavost a zájem, aby se dověděl víc o tomto ztraceném a zapomenutém místě. Po kratičkém zaváhání zamířil ke

dveřím nejbližší zachovalé chýše ale pak se zarazil. Za vyvrácenými dveřmi uviděl husté předivo pavučin, které by vstup velice znepríjemnily.

„Nakonec vždycky vyhrají pavouci,“ zavrčel, když se obracel zády k zpustlé chýši, aby pokračoval v cestě. „Ti jsou vždy posledními obyvateli každého obydlí.“

Sotva opustil ponurou vesnici, kde vládlo přece jen víc stínu, znovu se do něj opřelo slunce, jehož palčivé paprsky nemilosrdně vysušovaly zemi. Ginger počítal s tím, že bude horko, ale ani ho nenapadlo jak bude spalující. Stále častěji sahal po šátku, aby setřel pot řinoucí se mu po tváři.

Když zamířil k místu, které při pohledu z letadla považoval za travnatou planinu, málem jej vyděsilo to, co spatřil. Neviděl před sebou ani náznak svěží trávy či jiného rostlinstva. Prostírala se před ním jen bezútěšná pustina dlouhá nejméně dvě míle. Oživovaly ji jen sporé drny šedavé trávy, jakési ohavné křoviny, kaktusy a pár zubožených stromů. Mezi nimi ležela jen kamenitá pole a pásy šedavého vyschlého bláta, rozpukaného slunečním žárem. Nechápal to, protože se domníval, že liják který naplnil malé laguny, musel přece oživit i ostatní části ostrova.

Opět se mýlil, bahamské slunce dokázalo divy.

Zahlédl pár posledních malých a rychle vysychajících kaluží a několik silně pokřivených stromů, jimž živoření na výhni nedávný liják moc neusnadnil. Podobně jako byla tráva šedá, chyběla zeleň také stromům. Byly bezbarvé a bezútěšné jako všechno kolem. Řídké listí viselo bez hnutí ve větvích jako závaží. Všechno však jaksi podivně jiskřilo, a vyschlé kaluže Gingerovi brzy prozradily pravý důvod. Na dně

prohlubní nebylo bláto, nýbrž sůl. Sůl zde pokrývala tenkou vrstvou prostě všechno a zrzek pochopil, že to je dílo větrných poryvů, které často zanášely tříšť mořské vody až sem, daleko od břehu.

Zmocnil se ho pocit, že se ocitl v pravém smyslu slova na pustém ostrově. Na straně z níž sem doléhal tlumený hluk příboje, zahlédl několik kokosových palm, ale také ty byly ubohé a nezdálo se, že by jim zdejší podmínky šly zvlášť k duhu. Přes plán se táhly řady pásem jediného porostu, jemuž se zde zřejmě dařilo. Byly to shluky trnitých keřů a velkých kaktusů, jež jako jediné oživovaly zdejší šedivý svět zářivými barvami květů. Ostré trny pak zrzka přinutily ke značným oklikám.

Tento opuštěný, pustý a zdánlivě mrtvý kraj však žil. Prohlubně s vodou sice vysychaly, ale přesto na jejich březích postávaly desítky volavek, pelikánů, potáplic a dalších ptáků. Zrzek narazil také na různé druhy ještěrek a na nesčetné množství suchozemských krabů, žlutých nestvůr s očima na koncích tykadel a s ústy která se otvírala po straně, což dodávalo těm podivným zvířatům výraz téměř ďábelský. Mnozí krabi se rychle a čile pohybovali a neustále si hrnuli suché bláto nebo rostlinou drť k otvorům podzemních děr, aby je zakryli před případnými vetřelci. Při hloubení svých obydlí vyhrabali tito zvláštní tvorové celé hromady zeminy, připomínající jakési mohyly. Když jeden z krabů zahrozil Gingerovi zvednutými klepety, letec pochopil důvod jejich horečnaté činnosti. Ta milá zvířátka se zřejmě požírala navzájem. Však také byla půda poseta miliony prázdných krabích krunýřů. Co je však odvedlo tak daleko od moře, to přesahovalo hranice Gingerových představ. Věděl toho

o životě krabů velmi málo, rozhodně se mu však zdálo, že tady je něco v nepořádku. Ostatně, přemítal v duchu, celé tohle místo je šílené.

Ploužil se dál horkem, které bylo stále nesnesitelnější a dělal co mohl, aby se vyhnul trnům, jež byly všudypřítomné. Ginger měl už dávno dojem, že tu ještě nenarazil na jedinou rostlinu, která by se nechránila trny. Přes velkou opatrnost, totiž na ně skutečně narážel a občas se musel zastavit, aby se zbavil trnů, které se do něj zapíchly zvlášť bolestivě.

„Doufám, že nejsou jedovaté,“ syčel přes stisknuté zuby a setřel krůpěj krve z poraněného místa.

Dostal se také do míst, kde nenašel jiný způsob, jak se vymanit z bezedného bahna, než vniknout do křovin záměrně. Byla to zrádná místa, kde nohou prorazil tenkou slupku zaschlého bláta a zapadl téměř po kolena do slaného vazkého bahna. V takových místech pak vzlétala mračna komárů s hukotem připomínajícím vzdálené hučení leteckého motoru. Bojovný hmyz mu útočil na oči, vnikal do uší a do nosu a přiváděl ho téměř k šílenství. Snažil se krýt si tvář kapesníkem, ale nijak zvlášť to nepomáhalo.

Takovéto radovánky zpříjemňovaly zrzkovu pout', při které se musel co chvíli zastavit, aby si kompasem ověřil správnost směru. S úlevou proto vydechl, když se konečně zastavil v hlubokém stínu starého banyánového stromu, ke kterému již chvíli mířil, jako ke spásné oáze v poušti. Bez žhavého slunce, trnů, komárů a krabů se tu cítil jako v ráji, jenže dlouho se ve stínu nezdržel. Věděl, že už nesmí dlouho otálet, protože má proti původnímu časovému odhadu značné zpoždění. Lokl si vody, navlhčil obličej a vykročil.

Pochod byl stále namáhavější. Trnitých křovisek stále přibývalo a byly hustší a hustší. Měl jedinou možnost, jak se jim vyhýbat, procházet suťovisky ostrého kamení nebo blátivými loužemi, v nichž klouzal, zapadal a občas klopýtal přes zpola zakryté větve. Pak si uvědomil, že se mu kráčí lépe, šel po jakési liště sypkého šedého vápence, který mu však odrážel do tváře plnou silou žár slunce. Vápencová lišta ho zavedla k nízkému útesu provrtanému tak hustou řadou otvorů, až připomínal zkamenělou mořskou houbu. U jeho úpatí se povalovaly sta lastur mořských živočichů vybělených slunečním žářem a zrzek si uvědomil, že otvory mohly vzniknout jen působením moře. Považoval to za důkaz, že tato část ostrova byla v nedávné minulosti zaplavena. Moře se ostatně nemuselo příliš vzedmout, aby hladina stoupla a zalila místo znovu, přemítal.

„Čím dřív celý tenhle zatracený ostrov zmizí na dně, tím líp,“ pomstychtivě zavrčel.

Kolem útesu rostlo husté křoví, ale zrzek neměl chuť šplhat na skálu, aby se mu vyhnul. Útes je útes a kdyby z něj spadl, určitě by se odřel do krve, kdyby si rovnou nepřerážel kosti. Odvrátil se a vnikl do křovin.

Tahle houština však byla zatím nejhůře prostupná ze všech a její ostnaté větve zrzkovi stále vážněji ztěžovaly postup. Dral se však dál a sykal bolestí i vztekem, když si náhle všiml sotva zřetelné úzké stezky, klikatící se mezi keři. Podobných pěšin si všiml již dřív, a vždy si kladl otázku, kdo je vyšlapal. Protože však žádná z nich nevedla směrem, který ho zajímal, nebyly mu zatím k ničemu. Tahle stezka však vedla téměř přesně tam, kam chtěl, takže ji rád využil. Cítil se bídně, útrapy pouti ho

již dost poznamenaly, a co horšího, pociťoval obavy o stav své obuvi.

„Co bych asi dělal, kdyby se mi rozpadly boty?“ zavrčel sám pro sebe. „Musel bych se pečlivě vyhýbat krabím klepetům.“

Raději na to přestal myslet a sáhl po sušence, kterou zde mohl sníst bez nebezpečí, že by k ní přikusoval komáry. Žvýkal ji za chůze, protože si nedovolil zastavit. Odhadl, že je na cestě asi tři hodiny, a urazil něco přes tři míle, takže už nemůže být moc daleko od laguny.

Brzy nato konečně odhalil, kdo proslapává stezky ve křoví. Když obcházel houštinu, narazil na vychrtlou starou prasnici, očividně už zdivočelou, s houfem selat. Mládata se s ustrašeným kvikotem chvatně ukryla za matkou. Ta sklonila hlavu a odhalila zuby, což Gingera, který předpokládal, že se samice chystá zaútočit, přimělo vytáhnout pistoli. Pár vteřin se nedělo nic a ve vzduchu viselo napětí. Pak sebou zvíře trhlo a s výhrůžným chrochtáním zamířilo i s mládaty do houští. Zrzek si s hlubokým povzdechem otřel čelo a pokračoval v cestě. Pistoli však do kapsy nevrátil. Stále si nebyl jist, jak daleko prasnice odešla a napadlo jej, že kromě ní se může nablízku zdržovat i hlava té vepřové rodinky, kanec, který by zřejmě proti rušiteli zvolil účinnější taktiku.

K tomu naštěstí nedošlo, ale tato v podstatě bezvýznamná příhoda měla mít vbrzku dalekosáhlý význam.

Zrzek kráčel dál a když se prodral pásem trnitých houštin, ocitl se ve skalnatém terénu, jehož mělké prohlubně byly vyplněny změtí, kterou podle praskotu, jenž vydávala pod jeho kroky, tvořily rybí kostry. Aniž by z toho měl Ginger velkou radost, odhaloval jedno

tajemství Inagui za druhým. Prohlubně byly kdysi určité plné vody, kterou sluneční žár vysušil, a odsoudil tak rybky k smrti.

Ginger se blížil k cíli.

Přes následující skalnatou pláž se dostal v poměrně slušném čase a doufal, že před sebou každým okamžikem spatří hladinu laguny. Možná by se tak stalo, nebýt dalšího pásu křovisek a trpasličích palem, mezi nimiž se však našťestí vinula další vyšlapaná stezka. Díky prasatům prošel zrzek houštinou snadno.

Měl již trní téměř za sebou, když při procházení ostrým zákrutem stezky stanul tvář v tvář chlapíkovi, který přicházel opačným směrem. Ginger vytřeštil oči, neboť ho okamžitě poznal. Měl před sebou Napoleona Morgana. Omyl byl vyloučen, přestože se černocho na ostrově oblékl praktičtěji, a jeho oděv ani trochu nepřipomínal hejskovský šat, který nosil v Kingstonu.

Stejně jako zrzek se zastavil i on, a po několik vteřin civěli jeden na druhého. Úžas a úlek z nenadálého překvapení byl pro oba stejný, protože vteřiny mýjely, a ani jeden z nich se nezmohl na pohyb.

Přestože Ginger zůstal stát jako solný sloup, mozek mu pracoval na plné obrátky. Stále svíral v ruce pistoli, ale jakmile spatřil Morgana, bleskově ji schoval za záda, aby nevyprovokoval okamžité střetnutí. Stál jako přimražen a vyčkával, co ze setkání vyvodí jeho protějšek. Hlavou mu vířilo, jak podezírali černocho z toho, že právě on přivezl na Jamajku hada, který uštkl starého Evanse. Zda však Morgan spolupracuje se Stalheinem, to se Ginger mohl jen domýšlet.

Vzápětí zrzkovi vytanula na mysli otázka, co všechno Morgan ví.

Zná mne vůbec a ví proč tu jsem? uvažoval. Pravda, musel mě vidět v autě s Bigglesem nedaleko Rumového přístavu, ale to nemuselo nic znamenat. Komunista a ostrý hoch Morgan, mohl přece se stejným pošklebkem pozdravit každého zámožného vykořisťovatele, který má auto...

Jenomže všechny Gingerovy pochybnosti se brzy rozptýlily. První šok z překvapení způsobil, že černocho vyvalil oči. Když pak úlek pominul, přivřel Morgan víčka a jeho oči ovládl výraz chladného nepřátelství, který zrzka včas připravil na to, co přijde. Od té chvíle bylo jasné, že Morgan zamýšlí použít násilí, jemuž Ginger musel čelit. Černoch mu stál v cestě, a nebylo možné dostat se z jeho dosahu.

Když se pak Morgan usmál, byl jeho úsměv ještě výmluvnější než nenávidný pohled. S úsměvem vytáhl z kapsy britvu, obnažil ostří a soustředěně jím přejížděl po dlani levé ruky.

„K čemu vám to je?“ zeptal se chladně Ginger. „Co s tím hodláte dělat?“ dodal, přestože mu bylo zcela jasné, že se ptá zbytečně. Ve skutečnosti začal s otázkami jen proto, aby se pokusil zmírnit vzniklé napětí.

Morgan mlčel. Jeho úsměv se však ještě rozšířil, až se proměnil v ohavný škleb.

Gingera to nepoplašilo a nevylekala ho ani kočičí nenucenost Morganových pohybů. Klidně sledoval, jak černoch napíná svaly, jež viděl v místech, která odkrývala rozhalená košile. Uvědomoval si, že útok, až k němu dojde, bude bleskový. Ještě jednou se pokusil zabránit střetnutí, přestože dávno chápal, že to bude spíše směšné než účinné. S pohledem upřeným do šklebící se mužovy tváře tiše přikázal:

„Položte tu věc!“

Morganův úsměv se vytratil.

„Dejte to pryč, povídám!“

Vzápětí černoch bez varování vyrazil a jeho paže švihla po krku soupeře. Ačkoli byl Ginger připraven, výpad byl nesmírně rychlý a mnoho nechybělo, aby břitva zasáhla. Zrzek však dokázal uhnout hlavou a uskočit stranou, takže se ostří mihlo sotva stopu od jeho hlavy. Téměř současně třeskl výstřel z pistole, kterou již nemělo smysl před Morganem skrývat.

Útočník prolétl kolem něj, klopýtl a dopadl tváří na zem. Ginger se bleskově otočil s namířenou pistolí, a uviděl černocha jak se pomalu zvedá na kolena. Otevřená břitva ležela na zemi asi yard od jeho ruky a černochova dlaň se k ní posunula.

„Ještě kousek a bude to tvůj poslední pohyb,“ varoval zrzek muže ostrým hlasem v němž se chvěl vztek a bojechtivost. Byl skutečně rozhodnut Morgana zabít, protože černochův pokus podříznout mu krk jako kuřeti, zrzka rozzuřil. Nebyl zvyklý na tak podlý způsob boje a už vůbec si na něj nehodlal zvykat. Nevěděl, kam svého soupeře zasáhl, ale krev na Morganově ruce znamenala, že mu prostřelil buď rameno nebo paži. Přesto Ginger nepovažoval soupeřovo zranění za příliš vážné.

„Nech břitvu tam kde je, a koukej se zvednout, než ti provrtám díрку do toho správného místa, ty vrahounská bestie!“ zasyčel Ginger, který si od soupeře udržoval odstup. Už ani na vteřinu nepochyboval o tom, jaký by ho postihl osud, kdyby padl černochovi do spárů.

Morgan se velmi pomalu postavil a zadíval se směrem, odkud zrzek přišel. Zůstal stát a těžce oddychoval.

„Ta pistole ti pořád míří na záda,“ varoval ho Ginger, stojící za ním. „Jdi dopředu!“ rozkázal. „Když uděláš jeden krok k břitvě, na druhý ti nezbyde čas. Jdi!“

Morgan poslechl a vykročil po stezce. Šel pomalu, po několika krocích se ohlédl přes rameno a v jeho očích bylo tolik nenávisti, až zrzka, navzdory slunečnímu žáru, zamrazilo. Pak černochoť otočil hlavu a šel dál.

Zrzek sledoval, jak mu umělec s břitvou mizí z dohledu, ale sám se nepohnul ani poté, co se Morgan ztratil v křovinách u útesu. Rozhlížel se a naslouchal. Konečně se sehnul pro břitvu, zaklapl ji a mrštil ji do houští. Pak si, s pohledem stále upřeným na stezku, sedl na zem s pistolí v ruce a s náhlým pocitem slabosti. Všiml si, jak se mu chvějí ruce, což mohl způsobit vztek, napětí které přestál, a možná obojí. Nepřekvapovalo ho to. Měl za sebou děsivý zážitek. „Ten lotr měl vlastně štěstí, že je ještě naživu,“ zamumlal potichu. „Vždyť jsem vystřelil bez míření, na které mi prostě nezbyl čas. Mohl jsem ho zabít...“

Ještě stále ho uváděla v úžas rychlost, s jakou se střetnutí seběhlo. Vypil dva doušky vody a trochu si jí nacákal do obličeje. Pomalu se uklidňoval, až se mu zdálo, že je opět schopen jasně uvažovat.

Teprve nyní pochopil, co všechno dokazuje střetnutí s Morganem. Vyplývalo z něj, že jsou na ostrově všichni. Nejen Morgan, ale i von Stalhein a jeho kumpáni! Tenhle šermíř s břitvou sem určitě nepřišel sám, co by tu také hledal? Jenže kde je Stalhein? Může ho čekat před sebou, nebo je někde vzadu?

Ty otázky dovedly Gingera k další myšlence. Jestliže se Morgan vrací k Man-o'-War Bay nebo ke kořeníkové džungli, kde je patrně ukrytá *Vega*, pak si

cestou možná všimne letadla, a může dokonce narazit na Algyho s Bertiem. Co se stane potom?

Nejdřív zrzka napadlo, že by měl ihned vyrazit zpátky. Měl by se vydat za Morganem, sledovat ho a dostat se ke přátelům dřív než on. Kdo jiný je může varovat, že nejsou na ostrově sami? Tím by se však sám vystavil nebezpečí, že padne do léčky, kterou mu může pomstychtivý černochoch nastrojit. Tomu nebezpečí se však nevyhne, ať už se bude vracet kdykoli...

Potom myšlenku zavrhl. Byla by škoda vracet se těsně před cílem po veškeré té námaze. Ginger prostě došel k závěru, že nyní, když je již blízko laguny, nic nezíská okamžitým návratem. Ne. Lepší bude dojít co nejrychleji k cíli, splnit úkol a potom pospíchat zpátky. Při pohledu na hodinky s hrůzou zjistil, že je na cestě plné čtyři hodiny. Biggles ho téměř jistě vyhlíží, zatímco on ani nedorazil k laguně. V duchu se modlil, aby Biggles prodloužil své čekání o hodinu nebo o dvě, než za ním někoho pošle. Přestože Morgan přišel o břitvu a jinou zbraň třeba ani neměl, mohl být jeho zákeřný útok nebezpečnější než výpad divoké šelmy.

KAPITOLA OSMÁ

ÚSPĚCH NEBO PORÁŽKA?

Když se Zrzek zvedl na nohy, vykročil tak rychle, jak mu to jen nutná opatrnost dovolovala. Nesměl zapomínat na možnost, že někde v neznámém terénu před ním se pohybuje von Stalhein či někdo jiný ze skupiny nepřátel. To byl další Gingerův nápad, který s konečnou platností pohřbil poslední zbytky jeho sebejistoty.

Začal v něm dokonce sílit pocit, zda se nezmýlili při úvaze, že si Hagen vybral za skrýš právě Inaguu. Proč by si chladnokrevně uvažující nacista, jakým byl Hagen, vybral za úkryt tak nehostinné místo? Zrzkovi to připadalo stále divnější, i když připouštěl, že kdyby to Hagen udělal, nechodil by ke své skrýši tak nesmyslnou cestou, jakou zvolil on sám. Připlul by s lodí k ostrovu a došel by na místo nejkratší cestou přímo od moře.

„Vybral by si Inaguu nebo ne?“ nerozhodně zavrčel Ginger. „Ale asi ano a já jsem hlupák. Mohla ho sem přilákat právě opuštěnost ostrova. Ostatně kdyby si Hagen ostrov nevybral, co by tu dnes hledal Morgan?“

Zrzek si v duchu znovu zopakoval, že když tu je černoch, nebude daleko ani jeho kumpán Boris Zorotov, který vystupoval jako von Stalheinův dvojník, o samotném Stalheinovi ani nemluvě. Všechny ty otázky a nejistoty však Zrzka mátly.

Přidal do kroku a šlapal opravdu usilovně. Po dvaceti minutách pochodu se před ním konečně vynořil cíl, malá laguna. Zdála se mu větší, než když ji viděl ze vzduchu, měla světlezelenou barvu a nehybná hladina se

leskla ve slunečním svitu. Písek na břehu byl šedobílý a břeh vystupoval nad hladinu jen mírně. Ginger by se vsadil, že se laguna opět zmenšuje, jak z ní žhavé slunce odpařuje vodu. Když se zastavil na břehu, poznal, jak je laguna mělká. Bylo zřejmé, že její hloubka nikde nepřesahuje dvě stopy, ale na mnoha místech měl zrzek dojem, že by se dotkl prsty skalnatého dna, aniž by si smočil zápěstí. Ocenil, jak byl Biggles předvídavý, když zde odmítl přistát.

Zvedl oči a pohlédl za jezírko. Za úzkou písečnou šíjí se tam prostírala širošířá ústřední laguna, jejíž druhý břeh se ztrácel kdesi na obzoru v rozžhaveném chvějivém vzduchu. Naproti tomu docela blízko spatřil plameňáky. Již to nebyl šarlatový půlkruh, který ho očaroval při pohledu z letadla, ale i tak se mu naskytl úchvatný pohled na stovky nádherných ptáků. Několik z nich klidně kráčelo v malé vzdálenosti od hlavního hejna jako stráž a když si všimli náhlého hosta, stanuli a podezíravě si ho prohlíželi.

Z načervenalého ptačího mračna se ozýval neustálý pokřik, který Gingerovi připomínal kejhání husího hejna. V sousedství plameňáků viděl také zástupce jiných ptačích druhů, pelikánů, racků, rybáků, volavek a vodoušů. Pohybovali se pouze ptáci, jiný pohyb neviděl, než zahlédl v mezeře za písečnými dunami za hnízdištěm plameňáků vystřikující pěnu příboje. Otevřené moře se tam zakusovalo do pásu pobřeží, svádělo svůj věčný boj s pobřežními útesy a vstříkovalo do laguny další dávky soli.

Ginger odtrhl zrak od ptactva a rozhlédl se. Věc kterou zahlédl z letadla zatím nikde neviděl, nebylo tu nic, co by mu připomínalo čtvereček z náčrtu, kvůli

němuž se sem vydal. Stačilo však ujít po slaném písku pár kroků, a našel co hledal. Asi sto yardů od břehu laguny, za mohutnými kaktusy pokrytými solným povlakem, cosi stálo. Rozběhl se tam v očekávání, že konečně odhalí tajemství čtverce, který zobrazil Hagen vedle laguny. Proběhl mezi kaktusy a zastavil se před malou ohradou, uvnitř které stála malá rákosová chýše, připomínající zdobnělou sestru chatrčí, na které narazil v mrtvé vesnici u Man-o'-War Bay. Podobnost byla veliká, protože také tato chatrč byla tak zchátralá, že by bylo lepší ji strhnout než opravit. Přesto se k ní blížil opatrně, dokud se neujistil, že uvnitř nikoho nenajde.

Přistoupil blíže se smíšenými pocity. Po veškeré té námaze mu připadlo jako slabá odměna najít jen čtyři chatrné stěny, dveře, okno a větrem rozedranou střechu z palmových listů. Vešel dovnitř. Podlahu tvořila udusaná hlína a v koutě se vršila hromada listů trpasličích palem, která asi nahrazovala lůžko. Jediným obyvatelem chatrče byl obrovský černožlutý pavouk, který na příchod člověka zareagoval tím, že se stáhl do kouta. Zpocený Ginger se zastavil, přelétl zrakem vnitřek obydlí a smutně vzdychl. Kromě pavouka a listů tu nebylo nic! Vůbec nic!

Neuměl si představit, kdo chatrč postavil a proč. Někdo to však udělal a práci mu zřejmě dalo i přinesení stavebního materiálu ze značné vzdálenosti, neboť v přímém sousedství místa rákos nerostl. Zrzek nedokázal odhadnout, kdy chatrč vznikla, patrně však k tomu došlo před dávnými léty, což vylučovalo, že by ji postavil Hagen. Dalo se ostatně jen těžko pochopit, jak ji vůbec objevil. Bylo však nad slunce jasnější, že o ní věděl, jinak by ji nevyznačil na náčrtku.

„Proč si s tím lámu hlavu?“ zamumlal Ginger. „Chajda není nijak daleko od moře a jestliže Hagen tehdy přistál nedaleko odsud, mohl prostě hledat jakoukoli skrýš a tady ji našel.“

Nebyla to nelogická úvaha, ale Ginger se s ní stejně nespokojil. Podivné místo a žalostný stav chatrče v něm znovu posílily pocit, že je na falešné stopě. Podoba laguny s náčrtem a chýše stojící na označeném místě se daly vysvětlit prostou shodou náhod. Proti těm pochybnostem však hovořila přítomnost Morgana, kterou si zrzek nedokázal vysvětlit žádnou náhodou. Černoch se zaručeně vracel od laguny a u ní také po něčem slídl!

Ginger vyšel ven, aby se rozhlédl po okolí. Strašně toužil najít něco, co by mu věc osvětlilo. Na místech pokrytých jemným pískem objevil stopy, velké ploché otisky pocházející zjevně od jakýchsi neforemných bot. Nic to nevysvětlilo, spíš to do záhady vneslo nový prvek. Morgan takovou obuv neměl.

„Hrom aby do toho,“ zaklel Ginger.

Vrátil se do chatrče a konečně měl úspěch. Na zemi v koutě, nad nímž se krčil pavouk, ležel zmuchlaný útržek papíru, který vypadal tak nově, že se tu nemohl povalovat dlouho. Opatrně ho narovnal a když zjistil, co má v ruce, tiše hvízdal. Hleděl na doklad, který potvrzoval jejich dohady. Šlo o zcela běžné balení filmu s návodem k použití, jakých se poblíž turistických pamětihodností povalují tucty. Někdo zde vkládal film do fotoaparátu, a ten někdo nemohl být nikdo jiný než Hagen, o němž věděli, že fotografoval plameňáky pro přítele Evanse! Ginger se zhluboka nadechl.

„Konečně něco máme,“ vyhrkl. Teď už měl jistotu.

Rázem zapomněl na pochybnosti a dal se do prohlídky chatrče s nově probuzeným zájmem. Smůlou bylo, že uvnitř už nic k prohledání nebylo. Dalo by se říci, že všechno, co tu bylo k vidění, se dalo přehlédnout z jednoho místa. Pohlédl na domnělé lůžko z vyschlých listů na podlaze. Přistoupil k němu a přehodil listí do druhého kouta, aby zjistil, zda se pod ním něco neskrývá. Hned si všiml, že půda pod hromadou je kyprá a měkká, jako by ji někdo nedávno překopal, zatímco zbytek podlahy v chýši byl udusaný. Zrychlil se mu tep. Poklekl a zabořil do měkké zeminy prsty. Potvrdil si tím podezření, že povrch kdosi překopal, ale nedařilo se mu dostat se hlouběji. V prsti byly ostré kusy škeblí a úlomky korálů tvrdých jako kámen, které se mu bolestivě zarývaly do kůže i pod nehty. Pochopil, že když bude pokračovat, může se nepříjemně poranit a rozhlédl se, aby našel něco, co by mohl použít místo lopaty nebo rýče. Pochopitelně nenašel nic. Zkusil použít kapesní nůž, ale jeho čepel byla příliš krátká. Pokusil se zarýt do hlíny řapík palmového listu, jenže ten byl tak seschlý, že praskl při prvním pokusu. Kaktusy, jediné rostliny v okolí, byly nepoužitelné. O Gingeru se pokoušely mrákoty při představě, že narazil na horkou stopu, ale nemůže pokračovat. Ovládl vzrušení, pozorně se podíval na rozhrabanou mělkou prohlubeň a došel k závěru, že ať už je tam ukryto cokoli, bude to zřejmě uloženo tak hluboko, že by to i se slušným náradím vykopával delší čas.

„Jsem jak ta liška z bajky, která se nemohla dostat k hroznům a řekla si proto, že jsou kyselé,“ znechuceně zavrčel. „Co Hagen? Ten přece musel mít nějaké nářadí!“

Vyběhl z chatrče a chvíli pátral po Hagenově lopatě, než si uvědomil, že si ji Němec asi odvezl domů na Jamajku. Potom zkusil vytrhnout některou tyčku z ohrady, jenže šlo o tenké pruty, a když je chtěl vyrvat ze země, drolily se mu v prstech. Znechucený a zpocený Ginger pohlédl na hodinky a ke svému zděšení zjistil, že je ze základny pryč už déle než pět hodin! Biggles tam nepochybně začíná zjišťovat, co se s ním děje, pokud s tím nezačal už dávno. Zrzek měl prostě nejvyšší čas vyrazit na zpáteční cestu, navíc už nemohl v chatrči stejně ničeho dosáhnout.

Sklapl kapesní nůž a právě ho dával do kapsy, když se před chýší rozlehl tak silný hluk, že ho vyhnal ze dveří. Nebylo těžké určit původce rozruchu. Všichni ptáci byli totiž ve vzduchu, plácali křídly a pronikavě křičeli. Růžový oblak zaclonil oblohu a zrzek od něj nedokázal na několik vteřin odtrhnout zrak. Napadlo ho, že takové podívané se nedá uvěřit, pokud ji nespatříme na vlastní oči. Vzápětí mu však přišla na mysl otázka, co vlastně plameňáky vyplašilo? Kdo nebo co je vyrušilo z klidu, že opustili hnízda s tak hlasitými protesty? Nejdříve ho napadlo, že ptáky vyrušila změna počasí, ke které došlo v době, kterou strávil v chatrči. Zadíval se na volnou oblohu nad sebou. Slunce skutečně zpola zakrýval mlžný opar a když sklouzl očima dolů, viděl, jak dosud nehybnou hladinu laguny náhle zčeřil poryv větru. Téměř současně ucítil ochlazení na vlastní kůži a protože ho po celý den opékalo slunce, zapůsobil na něj svěží závan víc než příjemně.

Jeho oči ještě jednou přilákal růžový oblak, vznášející se výš a výš, ale pak sklouzly dolů k plochému jazyku pobřeží, odkud plameňáci vzlétli. Tam zrzek

uviděl příčinu rozruchu. Po písčíně se pohybovala lidská postava, kráčející kolem jednotlivých kopulí hnízd, nepravidelně rozsetých při břehu laguny. Ať si však Ginger namáhal zrak sebevíc, rozeznal pouze to, než že tam kráčí zavalitý člověk s jakýmsi obřím kloboukem na hlavě. Postavu halila neustále houstnoucí mlha, šířící se po celém okolí. Snášela se neuvěřitelně rychle a během necelé minuty zatemnila okolí tak, že zrzek nemohl jasně vidět vůbec nic.

Objev nového účinkujícího na scéně a zcela nečekaná změna počasí postavily Gingera před další rozhodování. Chtěl by tu sice zůstat dál, aby mohl sledovat k čemu dojde, jenomže věděl, že se musí co nejrychleji vrátit, aby seznámil Bigglese se svými objevy.

Po vteřině zaváhání došel k závěru, že pár minut čekání navíc, jen pramálo ovlivní Bigglesovu nervozitu, a setrval na místě. Vítr neustále sílil a zrzek, stojící ve dveřích chýše, ucítil ve tváři jemnou tříšť slaných kapek. Ačkoli mu bylo ochlazení více než příjemné, počasí se nevyvíjelo podle jeho představ. Jako by cítil, že vzduch je nabit elektřinou, a nepochyboval, že se brzy rozpoutá pěkná mela. Vzápětí uviděl, jak se k laguně žene od jihu velikou rychlostí obrovský temný mrak. Vůbec se mu nelíbil. Řekl si, že je nejvyšší čas vyrazit, zvláště proto jaký terén musí ještě projít. Stále však otálel a pohledem pátral po vzdálené postavě. Co to tam dělá? Přes hanebnou viditelnost měl dojem, že se střídavě sklání a napřimuje, sklání a napřimuje, a po chvíli se mu zdálo, že už nemá svůj širák na hlavě, ale drží ho v ruce.

Náhle to Zrzek pochopil, a nejraději by si napohlavkoval za to, že ho řešení záhady nenapadlo hned. Najednou mu bylo jasné, že ten člověk vybírá vejce

z ptačích hnízd! Neměl ovšem nejmenší tušení, kdo je kořistník, který zcela průkazně porušuje zákon na ochranu plameňáků.

Ginger otráveně zavrčel, ale přestože ho trápily důležitější věci než nezákonný sběr vajec, nedokázal se hnout z místa. Postava v té chvíli přestala se sbíráním a zrychlila krok. Pokračovala dál až k pásu kaktusů, za kterým zmizela zrzkovi z dohledu, ne však na dlouho. Za krátkou chvíli se vynořila na straně řady kaktusů, jež byla přivrácena k chatrči. Postava byla teď podstatně blíže a nešla sama. Vedla osla, který na ni zřejmě za kaktusy čekal.

Teprve nyní Ginger poznal, že jde o ženu. Byla tlustá, měla na sobě buď krátkou sukni, nebo obyčejnou, vykasanou po kolena. Co zrzek považoval za klobouk, byl ve skutečnosti košík. Zlodějka vzácných vajec zdolala krátký úsek cesty k pobřeží velmi rychle a zmizela Gingerovi z dohledu, tentokrát nadobro.

Zmatený zrzek se obrátil na zpáteční cestu. Ani na vteřinu ho nenapadlo, že by ta žena mohla být zapletena do jejich vlastních záležitostí. Když si uvědomil, proč se tu vlastně zdržel, zamračil se. Zbytečně ztratil čas a jeho návrat bude o to obtížnější. Vítr neustále sílil, měnil se ve vichřici a z oblohy se spustil příval deště.

Na začátku cesty to Gingerovi moc nevadilo. Nebude to poprvé, co řádně promoknu, řekl si. Starosti mu však nastaly, když vodopády řítící se z nebes zakryly neprůhlednou clonou všechno, co bylo dál než několik málo kroků od něj. Obrovský černočerný mrak, z něhož padala voda jak z gigantické cisterny, mu táhl přesně nad hlavou. Slunce pochopitelně zmizelo již dávno, nyní se však zdálo, že se nad kraj snesla bezhvězdná noc. Všude

vládla téměř naprostá tma a Gingerovy kroky přehlušovalo divoké vytí vichru a šumění lijáku. Chvilí si to myslel, ale pak si s hrůzou uvědomil, že šelest, který k němu doléhá ze všech stran, nevyluzují pouze dopadající kapky. Po zemi šelestily nožky a klepeta stovek a tisíců zemních krabů. Sklonil zrak a uviděl, že se pod ním pohybují nezřetelné stíny. Krabi zřejmě využili přívalu deště k tomu, aby vyrazili k pobřeží a jejich krunyře při pohybu neustále chřestily. Ginger si sice nevšimali, ale pochodovali k vytouženému moři bez ohledu na překážky, a byla jich taková záplava, že bylo vyloučeno jít dál, aby se jim chodec dokázal vyhnout. Ginger šlápl na něco, co považoval za kámen, ten se ale pohnul, cosi chřuplo a on se otřásl hnusem. Nesnášel hady, avšak co se týče štítivosti, byli mu krabi ještě odpornější.

Poznání, že se prochází po koberci z jejich těl, zrzka zdrtilo. Zastavil se, zapotácel a zmocnily se se ho pochybnosti, zda má jeho život vůbec nějaký smysl. Vichřice skučela jako deset smeček vlků. Liják připomínal pleskot vodopádu. Krabi chřestili krunyři a praskali mu pod nohama. Zrzkovi bylo jasné, že když půjde dál, jen si říká o potíže. Kdyby zabloudil, což by bylo snadno možné, mohly ho potkat strašné věci. Pokud mu cesta k laguně trvala za jasného počasí přes čtyři hodiny, jak dlouho půjde zpátky za tmy? Zoufale zatoužil po bezpečném letadle, ale každý pokus dorazit k němu, se mu v tuto chvíli jevil jako vrcholné bláznovství. Vzpomněl si na trny a ostny, kterým by se ve tmě nevyhnul a jež by mu rozedraly kůži na cáry. Vzpomněl si na proděravělý korálový útes. Kdyby na něj v mlze a dešti narazil, jak by ho ve tmě obcházel? Kolem něj už zaručeně stála voda. Pak by na něj čekala planina se

zaschlými prohlubněmi nyní zaplavenými vodou a řídkým bahnem. Přebrodil by se, nebo by se tam plahočil až do úplného vyčerpání? Co jenom tam bylo krabů. Věděl o jediném místě, kde by si cestou mohl trochu vydechnout, a to pod banyánovým stromem. Vládla však tak hluboká tma, že i kdyby se ke stromu dostal, stejně by ho nejspíš minul. Cesta zpátky se prostě zrzkovi zdála neřešitelná. Neřešitelná? Cítil, že to je slabé slovo!

Nedaleko za ním přitom stála chatrč. Suché místo, kde by mu byl jediným spolubydlícím pavouk. Mohla mu poskytnout přístřeší do doby, než se přežene bouře.

Ginger se zdráhavě obrátil zpět. Byl si najednou jistý, že nemá jinou možnost. Hořce zalitoval, že nevyšel na zpáteční cestu dřív, ale lítost teď nebyla k ničemu. Počasí se k němu obrátilo zády a nedalo se s tím nic dělat. Pokusil se utěšit myšlenkou, že není prvním člověkem, jehož zastihla venku tma, liják a krabi...

KAPITOLA DEVÁTÁ

KOŘENOVNÍKY

Algy a Bertie, kteří zamířili ke kořenovníkové džungli, na tom zprvu nebyli, co se týče namáhavosti cesty, o nic lépe než Ginger, putující opačným směrem. První část jejich pouti vedla podobně skličující krajinou a naráželi na stejně nepříjemné překážky jako on. Také jejich postup byl proto velmi pomalý, a občas se ozvalo bolestné zasyknutí toho z průzkumníků, který nebyl dost opatrný, když se prodíral trnitým křovím. Asi za hodinu došli k písčným dunám lemujícím mořský břeh, a přestože se jim nohy hluboko bořily do horkého písku, mohli postupovat rychleji.

Brzy nato uviděli mezi modří oblohy a moře temný, téměř černý pruh džungle kořenovníků. Čím víc se k ní blížili, tím pomaleji postupovali, protože oba chápali, že musí počítat s ostražitým a pozorným nepřítelem.

Algy i Bertie byli zkušení válečníci a při postupu vpřed chytře využívali ke krytí každé skály, útesu nebo vyvýšené duny. Ztratili tím další čas, ale dosáhli okraje džungle bez nejmenších potíží. Když dorazili k prvním propleteným větvím, zapadli do jejich stínu a chvíli odpočívali. Algy pohlédl na hodinky a zmocnily se ho stejné obavy jako daleko odsud Gingera. Značně se totiž opozdili proti původnímu časovému rozvrhu.

„Jsme na cestě už víc než tři hodiny,“ řekl podrážděně. „Jak jsme to mohli tak špatně odhadnout?“

„Nevěděli jsme, že to na ostrově bude jak na válečné frontě, starouši,“ ušklíbl se Bertie. „Přírodní ostnaté zátarasy a písečné zákopy.“

„Jenže Biggles to neví...“

„Jemináčku, jak by to věděl?“ vyhrkl Bertie. „S jistotou ti ale povím, že stejně jako my to poznal chudák Ginger!“

Oběma bylo jasné, že se vrátí později, než předpokládali. Na tom však tolik nezáleželo, protože jediným důvodem ke spěchu byl ohled na Bigglese, který skutečně nemohl znát obtíže s postupem ve zdejšímu terénu, a jehož proto bude zaručeně trápit otázka, proč se tak zdrželi.

Když se chystali vykročit dál, prožil Bertie menší ořes poté, co se do zaschlého bláta vedle jeho nohy zaryl malý, zhruba stopu dlouhý šíp. Bleskově vytáhl pistoli a odskočil, aby se kryl za nejbližší silnou větví. „Pozor,“ křikl směrem k Algymu a pohledem pátral po domnělém útočnickovi. „Nějaký domorodý mizera po nás střílí z luku.“

„Zastrč pistoli a uklidni se!“ ušklíbl se Algy. „Jdeme dál.“

Bertie se nedůvěřivě zavrtěl, ale poslechl a opustil pochybný úkryt. Tajemství rozmnožování kořenovníků mu pak cestou vysvětlil Algy.²

² Kořenovníky, neboli porosty mangrove, vyrůstají na bahnitém pobřeží zaplavovaném přílivem. Semena kořenovníků by proto odnášel odliv. Proto jsou opatřena tuhým výhonkem, jenž vypadá jako šíp a má i podobný účel. Zaryje se do bláta a udrží v něm semeno do doby, než vyraší kořeny, které připoutají rostlinku k zemi.

Kořenovníkový porost není příjemným místem k pobytu, což platí pro domorodce a ještě víc pro obyvatele Londýna. Džungle, kterou se museli prodírat Bertie s Algym, byla mnohem rozsáhlejší, než se zdálo při leteckém průzkumu, a tak se oba přátelé dlouho brodili bahnem nebo se proplétali mezi kořeny připomínajícími chapadla chobotnic, přičemž neviděli nic než nachově zbarvené kraby, různé ještěrky a další obyvatele močálovité oblastí. Tihle tvorové se zablácenýma nohama zošklivili džungli oběma poutníkům ještě víc. Navíc bylo obtížné udržet v ní směr. Nakonec se jim přece jen podařilo prodrat se blátem na trochu pevnější půdu. Narazili totiž na jakousi stezku se schůdnějším povrchem. Objevili na ní spolu se stopami zdejších živočichů i poměrně čerstvé otisky bot.

Vydali se stezkou, protože to bylo mnohem snazší, než se brodit bezedným blátem a proplétat se mezi kořeny a větvemi. Brzy došli k místu, kde pralesní chodníček končil. Oba muži sebou náhle trhli a couvli zpátky, neboť před sebou spatřili jakýsi široký a temný tunel, vodní rameno, stáčející se kořenovníkovou džunglí k moři. Tam, ukotvena u kořenů při opačném břehu, se mírně kolébala loď. Byla to *Vega*, přes kterou volně splývaly větve stromů. Okamžitě pochopili, proč ji nemohli zpozorovat z letadla. Mezi jednou větví a stěžněm se pohupovala natažená anténa vysílačky, které v té chvíli Algy nevěnoval pozornost. Nemohl tušit, jak nepěkně se mu brzy připomene ten na pohled nevinný drát.

Na palubě seděli, pokuřovali a hovořili tři běloši. Jedním z nich byl von Stalhein. Druhé dva muže ani Algy, ani Bertie nikdy dřív neviděli, ale podle Gingerova popisu Algy usoudil, že jedním z nich bude Stalheinův společník Zorotov. Třetí běloch byl zjevně námořník. Měl bílý tropický oblek a na hlavě kapitánskou čepici se štítkem. Čtvrtým mužem na palubě byl černoch v khaki šortkách. Opíral se o zábradlí na zádi a nedělal nic. Pod jeho nohama se na inkoustově temné hladině lehce pohupoval nafukovací člun.

Algy se dotkl Bertieho paže a oba se stáhli hlouběji do džungle. „Biggles to odhadl dobře,“ zašeptal Algy, když byli z doslechu. „Uschovali *Vegu* v džungli.“

„Jemináčku, jsme to ale dobří špioni,“ potichu řekl Bertie. „Navrhuji, abychom se vrátili a ohlásili výsledek Bigglesovi. Přiznám se ti, že mám toho bahna po krk. Hnusně páchne. Vlastně tady páchne všechno. Je to odporné a excelentně nechutné místo. Tím ztrácím zájem o veškeré záhady bermudského trojúhelníku.“

„Nevěděl jsem, že máš takové zájmy,“ zašeptal Algy.

„Hned po válce mě zaujalo zmizení těch pěti avengerů. Už je prý nikdo neviděl, ale jestli spadly do takového hnusu, jaký je tady, ani se tomu nedivím, starouši.“

„Bože, Bertie,“ zaúpěl Algy. „Ty stroje přece zmizely někde nad severními Bahamami a patrně se zřítily do moře. Co ti to vlezlo do hlavy?“

„Jemináčku, vždyť říkám, že mě to už nezajímá, jestli chápeš, co tím myslím. Tak vrátíme se? Ginger je už možná zpátky.“

„Pochybuji,“ zaváhal Algy. „Co kdybychom se zkusili přiblížit k jachtě, abychom vyslechli, o čem si ti tři povídají? Možná by nám stačilo slyšet pár vět, abychom zjistili co vědí, nebo k čemu se chystají.“

„Mohli bychom se o to pokusit, starouši,“ souhlasil Bertie, „ale nadšený z toho nejsem. Nepovažuji tuhle příšernou bažinu za vhodné místo pro výlet nebo dokonce šarvátku.“

„Když už jsme Stalheina našli, stojí to za pokus,“ trval na svém Algy. „Klidně si na palubě beseduje a ani nepostavil hlídku. Rekl bych, že nám nic nehrozí.“

„Tak do toho, starouši,“ vzdychl Bertie.

Vydali se k jachtě jedinou možnou cestou. Kdyby byli ptáky nebo mouchami, neměli by to k lodi přes téměř nehybnou hladinu dál než padesát yardů. Létat vlastní silou však neuměli a pochopitelně se jim nechtělo ani do temné vody. Museli proto obejít celý závěr vodního ramene, což znamenalo urazit přibližně půl míle. V běžném terénu to nebyla dlouhá cesta, ale v kořenovnickové džungli šlo o zdlouhavou a úmornou pout', což si už oba letci vyzkoušeli. Jednu výhodu však přece jen objevili. Na samotném konci vodního ramene bahno končilo a půda tam byla pevnější, slibující snazší zpáteční cestu. Zahlédli dokonce i jakýsi náznak stezky, vedoucí směrem k zátoce Man-o'-War Bay.

Ani Algy si nepředstavoval, že cesta bude bezpečná. Dobře věděl, že je může přivést do záhuby, protože při procházce v blízkosti jachty mohli nečekaně narazit na některého muže z posádky, o němž dosud nevěděli. A přesně k tomu došlo.

Naštěstí se pohybovali tiše jako stíny, takže černocho, který se náhle objevil na stezce, si jich nevšiml. Muž byl

do půli těla nahý a vysvlečenou špinavou košili nesl v ruce. Nadloktí levé paže měl ovázané kusem látky nasáklým krví. Bylo zřejmé, že ho potkala nehoda, jenže Algy ani Bertie nemohli v té chvíli vědět, co bylo její příčinou.

Když je procházející chlapík míjel po stezce ve vzdálenosti asi deseti yardů, krčili se oba ve spleti kořenů. Překážky na stezce nutily neznámého pozorně sledovat místa na něž šlape, takže se směrem k nim ani nepodíval. Když došel k vodnímu ramenu, vykřikl, načež černoch na zádi Vegy skočil do člunu, odvázal ho a pádloval k němu.

„Řekl bych, že to je Morgan,“ zašeptal Algy, když si mohl být jistý, že ho nikdo neuslyší, neboť záběry pádla přehlušovaly každý tišší zvuk. O Napoleonu Morganovi se Algy dověděl od znalců poměrů v Kingstonu, Bigglese a Gingera.

Vetřelci s pochopitelným zájmem sledovali, jak muž vystupuje na palubu jachty a vítají ho otázky ohledně zraněné paže. Odmotával si z ní obvaz a vysoko posazeným ječivým hlasem vzrušeně vyprávěl, co se mu stalo. Všichni mluvili anglicky, což byl patrně jediný jazyk, jímž se muži na palubě mohli dorozumět.

Morganovo líčení se drželo skutečnosti jen velmi volně, což však posluchači utajení v džungli nemohli tušit. Muž popisoval, jak byl při návratu od hnízdiště plameňáků bezdůvodně přepaden bělochem, který vytáhl pistoli a střelil jej do ruky.

„Ginger,“ zašeptal Algy.

„Nechal sis to líbit?“ zeptal se jeden z mužů na palubě lámanou angličtinou.

Morgan se ušklíbl tak potměšile, až Algymu přeběhl po zádech mráz. Věděl, že ten člověk může mluvit pravdu.

„Neptej se hloupě!“ řekl ostře černocho, jakoby chtěl tónem hlasu vyjádřit zbytečnost otázky. Zatímco mu jeden z bělochů obvazoval ruku, pokračoval v líčení, jak zákeřně ho útočník přepadl a snažil se ho zavraždit. „Já odešel po svých a on zůstal na zemi!“ skončil Morgan, aniž by se příliš odchýlil od pravdy. Při svém potupném odchodu si totiž všiml, jak si Ginger sedá na stezku.

Von Stalhein mlčky přihlížel a naslouchal. Zdálo se, jako by si dění na palubě valně nevšímal. Zasunul cigaretu do špičky, zapálil si a klidně pokuřoval, dokud muž s kapitánskou čepicí nedokončil převaz a Morgan nedomluvil.

„Našel jsi ty ptáky a jejich hnízda?“ ozval se Stalhein, když na palubě zavládlo ticho.

„Jasně,“ prohlásil Morgan.

„Ověřil jsi fotografie?“

„Kvůli tomu jsem tam přece šel, ne?“ odsekl Morgan. „Kde jsou ty obrázky?“

Zraněný muž vytáhl obálku, ve které, soudě podle rozhovoru, byly Hagenovy snímky plamenáků. Černocho jeden obrázek vybral, poklepal na něj prstem a podal ho von Stalheinovi. „Tady je to,“ vybafl. „Nepoznal by to jen idiot. Stál jsem na stejném místě, ze kterého ten chlap fotografoval.“

„Dobrá práce,“ pochválil ho von Stalhein a otočil se k ostatním. „Přesně tohle jsme potřebovali zjistit. Konečně můžeme pokračovat, a měli bychom začít ihned.“

„Ne! Dnes je na to pozdě,“ velitelsky rozhodl běloch, jehož Algy považoval za Zorotova. „Nelíbí se mi, jak tlakoměr klesá. Blíží se bouřka a proto tu zůstaneme a počkáme, až se přezene. Nemám rád malé lodi na rozbouřeném moři. Půjďme dolů, kde si můžeme v klidu pohovořit bez těch proklatých komárů.“

Stalhein zvedl obočí, ale neřekl nic a poté všichni, až na oba černochoy, zmizeli v podpalubí.

„Víme, co jsme potřebovali vědět,“ zašeptal Algy. „Tady se již patrně víc nedozvíme, a čím dřív oznámíme Bigglesovi, co jsme tu zjistili, tím lépe. Morganova historka se mi ani trochu nelíbí. Mohl se setkat jedině s Gingerem. Pokud se střetli, mohl Gingera zranit, jestli nedošlo k něčemu ještě horšímu.“

„Jestliže nelže tenhle lotras Morgan, pak nelže nikdo na světě,“ prohlásil Bertie neobvykle důrazně.

„Určitě lže, ale je také nebezpečný,“ řekl Algy. „Bože můj! Když ten druhý chlap mluvil o komárech, nepřeháněl. Je to s nimi pořád horší. A s počasím měl taky pravdu, nelíbí se mi. Slyšel jsi, co říkal o poklesu tlaku? Zmizíme odsud a musíme si pospíšet.“

Zvedli se a s ohnutými hřbety přeběhli na stezku. Asi sto kroků po ní utíkali v poloze skrčenců, pak se narovnali a co nejrychleji pokračovali k místu, kde měli dohodnuto setkání. Stále však vládlo vedro a brzy se z nich lil pot a sotva lapali po dechu. Zpomalili.

„Ginger toho neřáda postřelil,“ zasípal Bertie.

„Vypadá to tak,“ těžce vydechl Algy. „Kdo jiný by to mohl být? A kdo jiný by měl u sebe pistoli? Když Biggles slíbil, že neopustí lagunu, nic ho nemohlo donutit k tomu, aby šel k hnízdišti.“

„Škoda, že Ginger nemířil lépe,“ zavrčel Bertie. „Jemináčku ten Morgan je ale nestvůra. Nedivil bych se, kdyby žil v pekle a ti slušnější čerti ho mezi sebou nechtěli. Proč ho ale vyhnali zrovna na Jamajku?“

„Nech toho,“ pousmál se Algy. „Uvažuj o jiných věcech. Můžeme si být jisti, že mužem u hnízdiště byl Ginger. Stejným směrem poslali lidé z Vegy Morgana. Tihle dva se někde potkali, Morgan zaútočil a Gingerovi nezbylo než se bránit pistolí. Jak ho známe, nikdy by si sám nezačal. Morgan to dostal do ruky. Co se stalo Gingerovi, je ve hvězdách. Doufám, že je v pořádku.“

„Brzy se to dozvíš, starouši,“ řekl Bertie. „Vsázím se, že náš přítel je v pořádku. Možná si už povídá s Bigglesem.“

Při přecházení širšího otevřeného prostranství pocítili chladný závan sílícího větru a Algy se zkoumavě zadíval na zlověstně vyhlížející mrak, ženoucí se nízko nad krajem. „Podle toho, jak to vypadá, zdá se, že tlakoměr nelhal,“ pochmurně zavrčel. „Nejspíš se bouřce nevyhneme.“ Pohlédl na hodinky. „Biggles si teď určitě dělá starosti jak pro naše zpoždění, tak kvůli počasí. Jestli ten příšerný mrak nezmění směr, Biggles si nedovolí, nechat letadlo v zátoce na pospas vlnám.“

„Když odstartuje, prozradí naše stanoviště. Stalhein z Morganova vyprávění pochopil, že jsme na ostrově, ale nevěděl, kde jsme.“

„Obávám se, že máš pravdu.“

Šli dál ve slábnoucím slunečním svitu. Žhnoucí kotouč na obloze pomalu mizel, jak ho zastíral sílící mlžný závoj. Bigglese našli, jak nervózně rázuje po pláži. „Kde jste byli tak dlouho?“ přivítal je ostře.

„Už se vrátil Ginger?“ odpověděl mu otázkou Algy.

„Ne. Vidíte ho někde?“

„To je zlé.“

„Proč?“

„Střetl se s tím lotrem Morganem.“

„Jak to víš?“ strnul Biggles.

„Viděli jsme Morgana. Někdo ho postřelil do ruky, a podle nás to byl právě Ginger,“ řekl sklíčeně Algy a navázal líčením všeho, co s Bertiem zjistili při průzkumu.

Biggles naslouchal s výrazem svědčícím o rostoucím znepokojení. „To nezní dobře,“ pronesl nakonec pevným hlasem. „Už stokrát jsem si vyčítal, že dělám chybu, když dělím naši skupinu, a teď jsem to udělal zas. Znovu se mi to zdálo jako nejvhodnější řešení. Jenže teď se proti nám spiklo i počasí. Vítr, který se sem žene, přináší zkázu. Je vám doufám jasné, že až ta vichřice přijde, nemůže tu letadlo zůstat. Vlastně ani nevím, jak odsud odstartuji, až se vlny z otevřeného moře začnou valit do zátoky. Dojde k tomu brzy. Kdyby tu byl Ginger, odstartoval bych hned. Co tam, hrome, může ještě dělat?“

„Je možné, že ho Morgan zranil,“ řekl tiše Algy.

„Nezapomněl jsem na to,“ zavrčel Biggles. „Jenže hlavní otázkou teď je, co dál? Kdybych připustil, aby nám vlny rozmlátily letadlo na kusy, je to konec. Když tu ztroskotáme, může trvat celé měsíce, než nás na Inagui někdo najde. Se zraněným Gingerem by to byla mimořádně šeredná vyhlídka.“

Algy ani Bertie mu neodpověděli, protože k jeho slovům nebylo co dodat.

Uplynulo dalších deset minut. Biggles neklidně přecházel sem a tam a občas se zastavoval, aby se podíval k čáře bílého zpěněného příboje, která vnikala stále hlouběji do zátoky. Viditelnost se rychle zhoršovala.

„Můžeme si být jisti, že Gingera zdrželo něco, co nedokázal sám ovlivnit, jinak by tu už byl,“ řekl Algy zachmuřeně.

„Nemá smysl, abys nám tu něco dál namlouval,“ zavrčel Biggles. „Myslím, že ten černoch Gingera při potyčce zranil.“

„Morgan to tak skutečně řekl, ale já mu nevěřím,“ zabručel Algy. „Je to profesionální lhář. Ginger měl zbraň a použil ji, jenomže u Morgana jsme pistoli neviděli,“ dodal, ale příliš přesvědčivě to neznělo.

„Víte jistě, že se jí černoch nezmocnil?“

„S jistotou to nevíme,“ řekl smutně Bertie.

Minulo dalších deset minut a po zrzkovi nebylo nikde vidu ani slechu. Vítr už dosahoval téměř síly vichřice, a pod zataženou oblohou se stmívalo stále rychleji. Do zátoky se hrnula jedna vlna zpěněné vody za druhou, vzdušné vody z otevřeného moře pronikaly až k mělčině, a otter se na kotevním laně nebezpečně zmítal.

„Nedá se nic dělat,“ rozhodl se náhle Biggles. „Už nemůžeme dál čekat. Nedovolím si riskovat ztrátu letadla. Zůstanu tady a Bertie se mnou. Ty, Algy, dopravíš letadlo zpátky na Jamajku. Vrátiš se pro nás, hned jak bouřka pomine. Kdyby tahle slotka vydržela delší čas, mám tím na mysli jeden celý den, vrátíš se nad ostrov a budeš tu kroužit a hledat nás. Ukážeme se ti. Určitě však nepřistávej v zátoce dřív, než získáš jistotu, že je to bezpečné. Když budeme na dohled, dáme ti znamení, dávej tedy pozor na naše signály. Drž se také dál od džungle, mohli by po letadle střílet. Teď vyneseme na břeh trochu potravin, a mrskneme sebou. Čím dřív odstartuješ, tím líp.“

Rychle vynesli několik masových konzerv, pár balíčků sucharů a dvě plechovky s džemem. Algy zasedl do pilotní kabiny. Ze břehu se značnými obavami sledovali, jak letadlo poskakuje na vzdutých vlnách, roluje do výchozího postavení a vyráží po zpěnné hladině k otevřenému moři.

„První velká vlna ho vyhodí do vzduchu. Pak se tam buď udrží, nebo spadne,“ řekl bezvýrazným hlasem Biggles.

Když se stroj přiblížil do míst rozvířených vlnobitím z oceánu, prudce se zasmítal a pak ho, přesně podle Bigglesovy předpovědi, vyhodila zpěnná vlna do vzduchu. Na okamžik se zdálo, že letoun nehybně visí v prostoru, ale naštěstí to bylo jen zdání. Otter pokračoval v letu a nabíral výšku.

„Jemináčku, manévr hodný mistra,“ ocenil pilota Bertie.

„Díky Bohu, podařilo se mu to,“ řekl Biggles a těžce se nadechl. Letoun stoupal rychle, až se jim ztratil v temném mračnu. „Byl už vážně nejvyšší čas!“ dodal, když se vzápětí setmělo, do zátoky s vytím vtrhl poryv vichřice s deštěm, a zahalil zcela neprůhlednou clonou veškeré okolí. Moře jim zmizelo z očí, ale burácivý řev vln zesílil natolik, až vzbuzoval strach.

Posbírali zásoby a vydali se s nimi dál od šílícího moře. Šli k úkrytu, jehož si při dlouhém čekání u zátoky všiml Biggles. Vítr se do nich opíral, jeden z divokých poryvů málem srazil Bertieho k zemi, ale došli bez úrazu. Úkryt za mnoho nestál. Šlo o mělkou rozsedinu ve starém korálovém útesu, který se rozdrolil působením slunce a větru. Jedna část přečnívala a když se pod ni přihrčili, trochu je chránila před větrem a deštěm.

„Je to lepší než nic,“ řekl Biggles. „Nemůžeme si dovolit odejít daleko od zátoky a pátrat po něčem lepším. Co kdyby se vrátil Ginger?“

„Za téhle bouřky nepřijde, starouši,“ prohlásil rozhodně Bertie.

„Nemáš zdání, jak vypadají turistické pěšiny na tomhle příšerném ostrově. Každý výletník si tady užije děr, trní, hlubokého písku, skalisek, bláta a prachu. A teď ještě dešťové vody. Byla to bída bídoucí za denního světla a tomu, kdo by se tu chtěl procházet za tmy, patří svěrací kazajka, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Přesto se musíme po Gingerovi podívat,“ namítl Biggles. „Dáme mu ještě pár minut a pak vyrazíme.“

„Jemináčku, starouši, rozmysli si to.“

Krčili se pod vyčnělým útesem a sledovali, jak dva kroky od nich zuří stále silnější vichřice, a prudký dešť se mění v souvislou clonu padající vody. Za krátkou chvíli neviděli dál, než právě na ty dva kroky!

„Obávám se, že už chápu jak jsi to myslel,“ řekl po chvíli trpce Biggles. „Jestli si Ginger našel suchý úkryt, byl by blázen, kdyby ho opustil. I kdybychom to zkusili a šli mu vstříc, minuli bychom se cestou. Kdyby prošel na pět kroků od nás, jeden o druhém bychom nevěděli. Máš pravdu, nemá to smysl.“

KAPITOLA DESÁTÁ

PRÁZDNÁ SKRÝŠ

Biggles s Bertiem strávili ohavnou noc. Ani jeden z nich toho moc nenaspal. K chladu, nepohodlí a vytí vichřice se přidala také starost o Gingerův osud, takže převážnou část noci strávili řečmi o nečase, nebo o Gingerově osudu. Bertie se dokonce Bigglesovi svěřil se svým snem o prohlídce vraku škuneru, který zahlédl z letadla, ale setkal se naprostým nepochopením.

„Vrak škuneru na pobřeží?“ vyvalil oči Biggles, jehož nenapadlo, že Bertieho vzrušuje bermudská záhada. „Nakazili tě na Jamajce. Mám dojem, že lidé z téhle oblasti jsou schopni hledat tajuplné poklady i na vlastní zahrádce pod zeleninou. Zapomeň na to.“

Bertie svou poznámku o záhadném bermudském trojúhelníku raději spolkł.

Bouře zeslábla až k ránu a obloha se vyjasnila. Otevřené moře sice dosud bouřilo a příboj hrozivě hučel, ale hladina zátoky se uklidnila, a na pláž opět něžně dorážely šelestící vlnky. Biggles s Bertiem byli na nohou dřív, než pobledl východní obzor a vyšli ze skrýše. Spatřili nad sebou hvězdy, ale nijak je to nenadchlo, dali se raději do ždímání mokrých šatů. Jejich korálové obydlí totiž rozhodně nebylo vodotěsné. Radost jim udělalo alespoň to, že skončila doba nečinnosti, a brzy vyjde slunce, které jim prohřeje ztuhlé údy.

Sezení je už nelákalo. Ve stoje se rychle najedli a vydali se za Gingerem, aniž by věděli, jakou trasu si včera vyvolil. Uvažovali však podobně jako on a vyrazili

k hnízdišti směrem, který jim udal kompas. Předpokládali, že také Ginger si vybral tu nejkratší trasu a doufali, že jestliže ho při návratu neuvidí, jistě se navzájem alespoň uslyší.

Kráčeli svižně, ale občas se zastavovali, aby se rozhlédli. Ze všeho nejvíc je zajímala džungle kořenovníků, neboť tuze dobře chápali, odkud by se mohli vynořit nepřátelé. Stezka je svedla do opuštěné vesnice a napadlo je, že některou z chýší si Ginger mohl vybrat jako úkryt před bouří. Biggles ho několikrát zavolal, ale když se nikdo neozval, pokračovali v cestě. Na rozdíl od zrzka si vyvolili trasu o něco blíže k mořskému pobřeží, a díky té odchylce objevili něco, co zrzkovi ušlo. Nález je zaujal, protože změnil jejich názor na neobydlenost této části ostrova. Narazili totiž na další chýši, mnohem lépe udržovanou než boudy v opuštěné vesnici. Důvod byl prostý. V chýši někdo bydlel a nebylo o tom sporu tím spíš, že nepřesvědčivější důkaz stál ve dveřích a držel v ruce sekeru. Byla to statná, obtloustlá černoška, která snad právě doštípala dříví, snad vyhlížela blížící se kořist. Kousek od domku stál osel uvázaný k plotu.

Oba poutníky to dost překvapilo, protože podle toho, co viděli při leteckém průzkumu, předpokládali, že zdejší část ostrova je liduprázdná. Jediným místem, odkud viděli stoupat k obloze dým, byla osada Mathew Town, obývaná domorodci, kteří neopustili rodnou Inaguu. Jejich sídlo však leželo na jihozápadním kraji ostrova téměř čtyřicet mil odsud.

Kromě překvapení pocítil Biggles i úlevu, neboť byl přesvědčen, že černoška jim poskytne zprávy o jejich příteli. Považoval za pravděpodobné, že Ginger cestou

ženu potkal a možná si s ní také promluvil. Mohlo se samozřejmě stát, že si zrzek chatrče nevšiml, protože kráčel dál od břehu, Biggles si však byl jist, že ani pak by cizinec neušel pozornosti ženy, která zřejmě žila osaměle a měla by vítat každý styk s člověkem.

Vyкроčil tedy k obydlí se záměrem položit černošce pár otázek, jenomže v okamžiku, když si žena všimla, kam míří, otočila se a úžasně rychle zmizela v chýši. Právě rychlost s jakou vyklidila práh, nenechala Bigglese na pochybách, že nejeví o rozhovor ani ten nejmenší zájem. Aby nevznikla mýlka, zaznělo hlučné prasknutí dveřmi.

„Hej!“ zvolal Biggles. „Vážená paní!“

Nedostal odpověď.

Oslovil černou dámu ještě dvakrát, ale bylo to zbytečné. Žena neodpovídala a podle všeho ani doma neodložila svou velkou sekeru. Opatrně však sledovala, co nezvaní hosté dělají, což poznali podle občasného pohybu její tváře za starou zašlou mušelínovou záclonou v okně.

„Zdá se, že se jí nelíbíme,“ řekl Biggles, pohlédl na Bertieho a rozpačitě se usmál. „Bud’ proto, že jsme se ráno neholili, nebo se dáma před námi stydí. Řekl bych, že přijímá návštěvy jen vzácně a odvykla si. Co dělat, vnucovat se nebudeme. Půjdeme dál.“

„Mně se spíše zdá, starouši, že ta kmotřička má špatné svědomí,“ namítl Bertie. „Nemám tak zarostlou tvář, jak naznačuješ.“

Obrátili se a pokračovali v cestě. Překonávali stejné překážky, jako Ginger předešlého dne a brzy pochopili, proč nešťastný zrzek nedokázal zvládnout tuhle obtížnou cestu včas.

„Gingerovi nezávidím,“ sykl Biggles, když dlouho hledal alespoň nějakou mezeru v hustém křoví, které se ježilo trny. „Podívej se! Tady hodně trpěl!“ ukázal na malý kousek látky, vyrvaný trnem ze zrzkovy košile. „Za tmy by se tudy rozhodně nedalo projít. Poznal to na vlastní kůži, takže se o to asi vůbec nepokusil. Je skvělé, že jsme narazili na jeho stopu.“

Ani na chvíli nezapomínali na možnost, že Morgan mohl Gingera zabít nebo vážně zranit, protože začínalo být jasné, že k jejich střetnutí muselo dojít až někde na konci cesty v těchto místech. Nehovořili o tom, ale sledovali stopy na zemi pod sebou stejně pozorně, jako v širším okolí. Biggles čas od času přiložil dlaně k ústům a zavolal, ale odpověď nepřicházela a jeho hlas se ztrácel v širé pustině bez nejmenší odezvy.

Když prošli prasečí stezkou, kde se zrzek ubránil Morganovi, na volné prostranství, k velké úlevě spatřili Gingera, který jim šel vstříc. Zrzek zamával na pozdrav, a během několika málo minut byli všichni tři pohromadě.

„Promiň, že jsem ti připravil tak nepěkný výlet,“ omluvně řekl Biggles. „Algy s Bertiem to měli přece jen trochu lehčí. Nenapadlo mne, že trasa bude tak mizerná. Jsi v pořádku?“

„Jsem čilý jak rybička. Proč?“

„Potkal jsi Morgana, nebo ne?“

„To si piš, že potkal. Vrhł se na mne s břitvou, ale naneštěstí pro něj jsem měl v ruce odjištěnou pistoli. Nemohl jsem dělat nic jiného, než stisknout spoušť.“

„Správné řešení.“

„Jak víte o Morganovi?“

„*Vega* skutečně kotví v kořenovníkové džungli,“ řekl Biggles. „Algy a Bertie ji objevili, sledovali a viděli, jak se k ní vrací zraněný Morgan.“

„Myslel jsem si, že tam jachta bude,“ kývl Ginger.

Biggles mu pak krátce vysvětlil, k čemu došlo v Man-o'-War Bay. „Mrzí mě, že Algy musel odletět, bylo to ostatně nebezpečné i pro něho. Nemohl jsem ale připustit, abychom přišli o letadlo,“ řekl na závěr. „A co se dělo s tebou po potyčce s černochem? Kde jsi byl přes noc?“

„Značka na obrázku, která nás tak mátlá, označuje malou chatrč u laguny,“ objasnil Ginger. „Našel jsem ji, prohlédl a už jsem se vracel zpátky, když se tak zhoršilo počasí, že jsem pochopil, že bych se cestou utopil v bahně. Vrátil jsem se a přenocoval v té Hagenově chatrči.“

„Hagenova chatrč, říkáš?“ vyhrkl Biggles. „Jak víš, že byla jeho? Co jsi našel uvnitř?“

„Netvrdím, že byla jeho, ale určitě ji užíval.“

„Jak to víš?“

Zrzek vyprávěl přátelům o všem, co viděl a našel, nezmínil se pouze o černošce obcházející hnízdiště plameňáků. Domníval se, že žena nemá s jejich záležitostmi nic společného.

„Tohle dokazuje, že chatrč používal Hagen,“ řekl na závěr, sáhl do kapsy a ukázal přátelům obal od filmu.

„Plameňáky mohl fotografovat také někdo jiný, ale uznávám, že to je skoro vyloučené,“ řekl Biggles a zamyšleně si prohlížel obal. „Jak hluboko ses prohrabal v koutě chaty?“

„Jen asi šest palců,“ pokrčil rameny zrzek. „Neměl jsem nic, čím bych mohl kopat. Kdyby mi to nešlo tak

pomalů, pokračoval bych, protože jsem si jist, že v zemi něco je, nebo alespoň bylo. Nakonec jsem se vzdal. Myslel jsem si, že bude nejlepší vrátit se a povědět ti o tom.“

„Chápu,“ řekl Biggles. „Jenomže když už jsme tak blízko, a jsme tři, podíváme se na to znovu. Rád bych se rozhlédl kolem. Protože s sebou krumpáč ani lopatu nenosím, musíme vystačit s tím, co tu najdeme. Uřízneme si pár silnějších větví. Pojďme na to.“

Nejbližší strom rostl dobrou míli odtud, takže se spokojili s vsudypřítomnými křovinami, přestože jejich větve nebyly pro jejich účel právě nejvhodnější. Navíc je nejdřív museli zbavit trnů, jimiž se každá větev přímo ježila.

Trvalo dobrou půlhodinu, než mohli své primitivní nástroje vzít pořádně do rukou.

K chatrči se dostali bez obtíží. Biggles vyzval Gíngera, aby je hlídal a spolu s Bertiem se dali do výkopových prací. Neměli to snadné. Jejich primitivní nástroje sice sloužily k rozrytí půdy docela slušně, ale uvolněnou zeminu mohli vyhazovat pouze rukama, na nichž se brzy množily odřeniny a drápance.

„Ať mi už nikdo netvrdí, že lidská ruka je nejdokonalejším nástrojem ze všech,“ zavrčel po pár minutách práce Bertie.

Přesto se díra v zemi prohlubovala.

Chvíli nato Biggles nahmátl v zemi knoflík. Prohlédl si ho a prohlásil, že jde o manžetový knoflík od kabátu nebo saka. Značka výrobce na něm chyběla, takže nezjistili víc než to, co dávno věděli, že totiž podlahu chatrče kdosi skutečně překopal. Nález jim přesto dodal chuti do další práce.

„Víš, starouši, že jsem už dávno toužil vykopat poklad?“ řekl Bertie, když přerušil práci, aby si setřel ze tváře pot. „Pamatuji si, jak už v dětství...“

„Konečně si to můžeš užít,“ přerušil ho Biggles. „Pokračuj!“

„Také jsi mě to mohl nechat dopovědět,“ zabručel otráveně Bertie a sehnul se k jámě. „Dodal bych, že jsem nebyl moc chytré dítě. Nebude mne mrzet, když se mi už další poklad nepřiplete do cesty. Odporná práce.“

„Něco tu je,“ ozval se vzápětí Biggles, který narazil v hlíně na něco pevného. „Máme to!“ téměř vykřikl a horečně se snažil předmět odkrýt a vydolovat ven.

Oba se sehnuli hlouběji do jámy, zahrabali jako krtci a odhalili dost široké prkno.

„Excelentní nález!“ vykřikl vzrušeně Bertie. „Víko bedny je na světě, teď už chybí jenom ty zlaté dublony, o kterých jsem četl jako dítě.“

S prknem však nedokázali pohnout, a museli vynaložit značné úsilí, než odhrabali zeminu po celém jeho obvodu. Ukázalo se, že jde o čtvercový poklop. Konečně ho Biggles podebral prsty, trhl jím vzhůru a poklop se zvedl.

Dutina pod ním byla prázdná.

Po několik vteřin nebyli objevitelé schopni slova a zklamaně hleděli do prázdné jámy.

„Je to pryč,“ vzdychl konečně Biggles.

„To mě podržte!“ zavrčel Bertie. „Tolik jsme se nadřeli!“

„Ale něco tam bylo,“ řekl zkroušeně zrzek.

„Ovšemže tam něco bylo,“ prohlásil Biggles. „Všechno souhlasí. Malá laguna. Značka na mapě. Plameňáci a prostě všechno. Tohle je Hagenova skrýš.“

Co by to mohlo být jiného?“ Vzhlédl. „Obávám se, že jsme přišli pozdě,“ dodal pomalu.

„Myslíš si, že nám to vyfoukl před nosem von Stalhein?“ ozval se Ginger.

„Vypadá to tak,“ řekl Biggles po chvíli mlčení. „Nejspíš to tady Morgan našel a vyhrabal. Patrně to uschoval někde jinde. Když se vracel, potkali jste se. Znamenalo by to, že jsme se opozdili jen o hodinu nebo dvě!“

Nakrátko se nad prázdnou jámou rozhostilo mrtvé ticho.

Biggles civěl na dno a usilovně přemýšlel. „Nesmysl!“ řekl pak důrazně. „Uvažoval jsem naprosto hloupě, protože to vůbec nesouhlasí s tím, co se stalo včera odpoledne na palubě Vegy. Podle Algyho líčení se Morgan ani trochu nechoval jako objevitel, nadšený nálezem. Mluvil jen o tom, že našel lagunou a snad i tuhle chatrč podle fotografií. Přes noc ani dnes ráno sem nikdo z Vegy nepřišel, protože by ho Ginger viděl. A ještě něco. Kdyby se von Stalhein zmocnil toho, co se tu skrývalo, netrčel by s jachtou v džungli a uháněl by z ostrova!“

„Jemináčku, starouši, neplet' se,“ ozval se Bertie. „Pročpak by Morgan nemohl mít ta lejstra, nebo co to tu bylo? Třeba se rozhodl nechat si to pro sebe! Třeba to schoval někde cestou a vrátí se pro to později. Od takového lumpa a podvodníka se nedá nic jiného čekat. Von Stalheinovi o nálezu prostě neřekl.“

„Rozumím, jak to myslíš, ale mýlíš se, Bertie,“ řekl rozvážně Biggles. „Uvědom si, že od chvíle, kdy někdo překopal tuhle hlínu, uplynula nesporně delší doba. Včera tu nikdo nekopal, to spíš před týdnem a řekl bych, že je to ještě déle. A kdyby schránku vyhrabal člověk jako je

Morgan, zaručeně by se neobtěžoval zasypáním jámy. Proč by to dělal? A že nic neřekl von Stalheinovi? Kdyby si chtěl nález присvojit, bylo by od něj chyťnejší, kdyby mu lhal. Mohl mu lehce namluvit, že hledané místo prostě nenašel.“

„Pravda, pravda,“ vzdychl Bertie. „Mám tak excelentní nápady a pokaždé mi někdo zkazí radost.“

„Ale když ty doklady nemá von Stalhein, kdo je může mít?“ zeptal se Ginger.

„Kdybych tohle věděl, neseděl bych u té jámy a nekoukal do ní, jako bych čekal, že z ní vyleze múza a políbí mě na čelo,“ zavrčel Biggles. „Stále ještě přemýšlím, jestli se k těm dokladům přece jen nějak nedostal von Stalhein.“

„Tamhle jde, tak se ho můžeš zeptat,“ vyhrkl Ginger, který se mezitím vrátil ke dveřím, aby sledoval okolí.

„Je sám?“ vyhrkl Biggles.

„Ne. Jdou s ním Zorotov a Morgan.“

„Kde je vidíš?“

„Tam. Přicházejí od moře, takže asi šli po pláži.“

„Skvělá novinka,“ řekl uštěpačně Biggles. „Jestli sem jde von Stalhein, pak ty papíry dosud nemá. Víc mě nezajímá.“

„Raději nám řekni, starouši, jestli mám sáhnout po pistoli. Jak se hodláš vypořádat s tou bandou zlotřilců?“ vyhrkl Bertie.

„Nijak!“

„Jemináčku, jak nijak?“

„Neudělám prostě nic. Co bych měl dělat? Střelba je až poslední prostředek. Doklady tu nejsou a pokud jde o mne, proč Stalheinovi bránit, aby se trochu pohrabal v

zemi. Může si tu vyhloubit jámu, hlubokou třeba padesát stop.“

Ginger opatrně vyhlédl přes zárubeň dveří. „Míří rovnou k nám,“ oznámil.

„Dobrá, jen ať jdou, počkáme na ně,“ řekl Biggles. „Jsem zvědav, jak se zatváří, až nás tu uvidí. Může to být lepší, než maňáskové divadlo. Stejně se nemůžeme ztratit tak, aby nás neviděli, a nerad bych utíkal před hrstkou ničemů, co občas prolezou železnou oponu sem a zase zpátky. Kdyby si to chtěli s námi rozdat, ať to zkusí. Ale teď už ticho.“ Biggles sáhl po cigaretě a zapálil si.

Zvenčí se ozvaly hlasy, které se rychle blížily. Přicházející muži mluvili anglicky, asi s ohledem na Morgana. Pak zarachotily oblásky a křehké lastury lemující lagunu. Kroky se zastavily těsně před chatrčí.

„Ano, jsme nepochybně na místě,“ zazněl sebejistý Stalheinův hlas. „Vyprávěl mi o chatrči. Souhlasí to i s fotografiemi a tam je vidět písečný břeh s hnízdy plameňáků.“

Odpověděl mu Zorotov, a z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že celé skupince nevelí von Stalhein, ale právě on. Jeho hlas zněl velice podrážděně, a Gingera napadlo, že chlapíka navyklého na vysedávání u bazénu za hudby kingstonské kapely, zbavil nálady úporný pochod za stoupajícího horka.

„Ve vašem vlastním zájmu doufám, že se nemýlíte,“ řekl muž ostře s výrazným cizím přízvukem. „A totéž platí pro vás, Morgane. Je nejvyšší čas, abyste si nějak zasloužili peníze, které vám už tak dlouho vyplácíme. Tak co tu stojíte? Jděte! Seberte to, ať můžeme zmizet z tohoto strašného ostrova.“

Kroky se přiblížily.

Biggles vstoupil do dveří a vyhlédl z chýše. „Přeji vám dobré ráno, von Stalheine,“ řekl vlídně.

Zavládlo mrtvé ticho, všichni tři muži jako by zkameněli.

„Něco vám povím, jen aby řeč nestála,“ přerušil ticho Biggles. „Obávám se, že jste tu únavnou cestu dělali zbytečně.“

Stalhein se vzpamatoval první.

„Jak to myslíte?“ zeptal se chladně a upřel zrak Bigglesovi do tváře.

„Ten materiál tu není.“

„Jaký materiál?“

„Nač ta přetvářka, von Stalheine,“ řekl káravě Biggles. „Řekněme tedy, že tu není deníček vašeho zesnulého přítele, pana Wolffa.“

„Lže!“ vykřikl Zorotov.

„Největší trápení se lháři je v tom, že každý z nich považuje za lháře všechny ostatní,“ odpověděl uhlazeně Biggles.

Zorotov se otočil k Morganovi a prudce mávl paží. „Dělejte s tím něco!“ rozkázal.

Černoch se nejistě pohnul vpřed.

„Bylo by hloupé sahat na kapsy,“ upozornil jej Biggles. „Zkus to a provrtám ti do těla další díрку. Ublíží ti mnohem víc, než ta včerejší. Věř, že já nelžu, Napy!“

Von Stalhein vykročil ke dveřím chatrče a nahlédl dovnitř. S kamenným výrazem ve tváři kývl na pozdrav Bertiemu, nakoukl do prázdné jámy a přelétl pohledem po vnitřku chatrče. S povytaženým obočím pak pohlédl na Bigglese.

„Ne, ne,“ usmál se Biggles. „Vážně to nemáme.“

„Víte snad kdo to má?“

„To jsou ale nápady,“ zaprotestoval Biggles. „Vážně si myslíte, že bych vám to řekl, kdybych to věděl?“

Pobledlý Zorotov se s obličejem zkřiveným vztekem obrátil k von Stalheinovi a vychrlil na něj záplavu slov v jakémisi cizím jazyce. Nebylo pochyb o tom, že Němci právě nelichotí.

Von Stalhein stiskl rty a pokrčil rameny.

„Víte, von Stalheine, mám v životě štěstí na záhady,“ prohlásil Biggles a smutně potřásl hlavou. „Jednu záhadu ale vážně nechápu. Jste bývalý důstojník a často se chováte jako džentlmen. Proč se tedy spolčujete s lidmi, které nevychovali ve škole, ale v nějakém kanále. Proč mu nezacpete hubu kaktusem? Koukněte, co jich tady roste!“

Zorotov se obrátil k Bigglesovi a přestože musel vědět, že mu Angličan nerozumí, zasypal ho sprškou štekavých nadávek.

„Držte zobák!“ zarazil ho ostrým hlasem Biggles. „Ještě slovo, a ukáži vám, co děláme u nás doma s lidmi jako jste vy. Vaším poskokům to možná nevádí, ale já to snášet nebudu!“

Gingerovi se zdálo, že poprvé v životě zahlédl ve Stalheinově tváři výraz zahanbení. Byl to pouhý stín, který vzápětí zmizel. Němec pevně sevřel rty a obrátil se k nim zády.

Biggles potáhl z cigarety, ale vzápětí se jako blesk otočil, neboť si všiml, jak Morganova ruka klouže směrem ke kapse. „Co se týká tebe, Napy,“ řekl chmurně, „jestli na tebe ještě narazím na Jamajce nebo některém jiném britském ostrově, nechám tě zavřít za pokus o vraždu. Tvoje peníze ti pak nebudou k ničemu. Zmiz mi z očí, ty prodavači hadů, než se opravdu rozzlobím a

dopřeji si to potěšení sáhnout po pistoli a vyřídit tě hned na místě!“

„To je vyhrožování!“ vykřikl Zorotov, rozhodil rukama a klouzal pohledem z jednoho na druhého. „Všichni mi musíte dosvědčit, že tenhle člověk vyhrožoval vraždou.“

„Vyhrožování?“ Bigglesovi bleskl v očích ohýnek. „Tohle nebylo vyhrožování, ale slib. A když to slibují Napymu, slibují to také vám, vy šeredná lidská zmije.“

Ginger si nemohl vzpomenout, kdy naposled viděl Bigglese takhle rozzuřeného.

„Absolutně správně, starouši, přesně tak,“ zamumlal Bertie a vtiskl si monokl blíže k oku. „Mluvíš mi z duše.“

„Nenechám se vyprovokovat k boji,“ odsekl Zorotov a rozhodil paže, což asi mělo vyjádřit jeho rozhořčení nad urážkou.

„Vyprovokovat k boji?“ vyprskl Biggles. „To znám. Vás vždycky nejvíc vyprovokuje ten, kdo něco má a váš způsob je stále stejný. Vyškemráte si pobyt u přátel a jak jste v jejich pokoji, stříkáte jed na každého, kdo něco má a připlete se vám do cesty. Když pak všichni pomřou, je cizí pokoj, dům i země vaše!“

Odmlčel se a znovu se obrátil ke Stalheinovi. „Co se to s vámi proboha stalo?“ zeptal se. „Za války bývaly časy, kdy se člověk mohl spolehnout na to, že mu Němec oplatí stejnou minci. Zlo zlem, ale občas také slušnost slušností. Přesto jen málokdo ví líp než já, jak se tehdy andělíček strážníček nadřel, aby mě zachoval při životě. Jenomže dnes není válka, von Stalheine. Proč se chováte jako oni? To vás ti rudí zhypnotizovali, nebo co?“

Von Stalhein se kousl do rtů, ale nepromluvil. Odhodil zbytek hořící cigarety na zem a vztekle ho zadupal do země.

„Dobrá,“ řekl klidně Biggles. „Dělejte, jak myslíte. Sedíte ale na jedné větvi s mrchožrouty, a stanete se jedním z nich.“

Zorotov namířil na Bigglese prst. „My dva se ještě uvidíme,“ řekl hlasem plným nenávisti.

„Jestliže ano, užijeme si oba,“ ušklíbl se Biggles.

Zorotov se obrátil a vykročil pryč, sledován svými kumpány. Když ušli asi sto kroků, zastavili se a z divokého šermování rukama, které předváděl Zorotov, bylo zřejmé, že mezi nimi došlo k dost vážnému sporu.

„Hod’te ho do vody!“ křikl za nimi Biggles.

Slyšeli jeho pokřik, ale nedbali na něj. Znovu vykročili a brzy se ztratili z dohledu mezi písečnými přesypy pobřeží.

„Příště bys mohl von Stalheina třeba pozvat na večeri,“ řekl cynicky zrzek.

„Pokud to nevíš, pak si zapamatuj, že mezi špatným člověkem a tím, který teprve opouští cestu slušnosti, je rozdíl,“ chladně odpověděl Biggles, vracející se do chýše. „Von Stalhein dělá tu chybu, že si nechá věšet bulíky na nos.“

„Podobnou chybu dělá spousta jiných lidí, jenže se o ně nikdo nestará,“ řekl Ginger, který Stalheina nesnášel. „On sám by měl otevřít oči, my to za něj nesvedeme.“

„Dobrá. Zapomeň na to,“ zamumlal Biggles.

„Teď jde spíš o to, kam se odsud vydáme,“ vložil se do hovoru Bertie. „Chci tím vyjádřit, jestli by nám nezbyla chvilíčka na to, abychom se trochu namočili v

laguně a smyli ze sebe pot a hlavně ty odporné řeči. Doporučoval bych to.“

„Nevyhovuje se,“ řekl Biggles úsečně. „Musíme teď najít člověka, který vyprázdnil skryš. Ať už to udělal kdokoli, je možné, že se stále zdržuje na ostrově. Není tu nijak přelidněno. Těch dokladů se mohl zmocnit někdo, kdo si ani neuvědomuje jejich cenu. Neumím si sice představit, kdo by sem mohl zabloudit, ale možné to je. To je právě oříšek, který musíme rozlousknout.“

„Já vím o jedné osobě, která sem chodí,“ řekl Ginger, jenž se náhle rozpomněl.

„Vážně?“ trhl sebou Biggles.

„Vážně. Je to jedna stará ženská. Černoška, která sem podle mne chodí krást plameňákům vejce. Včera večer jsem ji tu viděl.“

Bigglese to zaujalo. „Opravdu?“ řekl. „Jestli sem chodí častěji, možná bychom se od ní mohli něco dovědět. Kde jsi ji viděl?“

„Tam.“ ukázal Ginger k hranici hnízdiště. „Měla osla.“

„Neříkej! To znamená, že už víme, kde bydlí. Když jsme tě celí vyplašení hledali, šli jsme kolem jejího domku. Půjďme si s ní pohovořit. Připouštím, že když jsme procházeli kolem jejího domku, netvářila se zrovna přívětivě, ale teplé lidské slovo a pár dolarů by to mohlo spravit. A... vteřinku, pánové...“

Odmlčel se a vzhlédl k obloze, jako by ho napadlo něco, co je vepsáno v modři nebeské. „Třeba skutečně něco ví,“ pokračoval pak. „Je možné, že byla tak nevlídná právě proto, že něco tají. Bertie tehdy řekl, že se chová jako člověk se špatným svědomím, a teď mám pocit, že měl pravdu. Mohlo mne napadnout, proč

nepouští tu sekeru z ruky. Pojd'me! Stejně je nejvyšší čas k návratu. Bouře už dávno pominula a Algy patrně letí zpátky. Bylo by moc nepříjemné, kdyby narazil na Zorotova po tom, co si ode mne vyslechl tolik lichotek. Myslím, že nejkratší cesta za černou dámou a jejím oslem vede při pobřeží.“

Vykročili. Nová trasa je vedla podél okraje laguny a Biggles si jezírko pozorně prohlížel. Dokonce vstoupil do vody a kousek cesty se lagunou brodil.

„Na tomhle konci je poměrně hluboko,“ oznámil přátelům, kteří si zachovali suchou obuv. „Škoda, že jsme to nevěděli dřív. Mohli jsme s otterem přistát tady a nenechávat ho v Man-o'-War Bay, kde byl až nezdavě blízko kotvišti Vegy. Až Algy přiletí, mám tisíc chutí se sem přesunout, abychom se vyhnuli potížím.“

Pokračovali v cestě.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

MORGAN TO ZNOVU ZKOUŠÍ

Bigglesovi s Bertiem a Gingerem trvala cesta k chýši obývané černoškou téměř hodinu, přestože terén při pobřeží byl mnohem schůdnější, než původní trasa vzdálená od moře. Příčinou pomalého postupu byla Bigglesova krajní opatrnost. Přestože předpokládal, že se trojlístek se Zorotovem v čele vrací rovnou na palubu Vegy, nedalo se vyloučit, že se ti tři ukryli někde za útesem a čekají na příležitost. Kdyby ji dostali, nemilosrdně by letce postříleli. Zvolil proto velmi obezřetný postup, kdy přes otevřené prostory přebíhal vždy jen jeden z nich, zatímco druzí dva zůstali ukryti, aby mohli přebíhajícího zajišťovat.

Biggles neustoupil od pomalého postupu, přestože se bál, že jim černoška mezitím může někam zmizet. Potom by ji museli hledat, což by byl při rozměrech ostrova přetěžký úkol, nebo na ni čekat, a to by zase mohlo trvat velmi dlouho.

„A až nás uvidí,“ tiše zavrčel, „pokusí se upláchnout nám před nosem. Podle toho, jak se minule chovala, to zaručeně udělá.“

Nakonec se však jeho obavy nepotvrdily. Žena byla doma, a letci se o tom přesvědčili ve chvíli, kdy ještě měli k jejímu domku dost daleko. Od chýše k nim totiž dolehly zvuky, které zněly v pusté ostrovní krajině vysloveně podivně a nepatříčně. Šlo o bušení kovu o kov a Ginger prohlásil, že to zní, jako by někdo bušil kladivem do popelnice. Údery se rozléhaly do dálky.

Když se přiblížili, zaslechli další zvuky, které však osvětlily záhadu jen málo. Mezi jednotlivými úderými se totiž ozývaly čísi výkřiky, které někomu jinému vytrvale spílaly. Nadávkám nerozuměli, dokud se nedostali blíž.

„Tak ty se nehneš, troubo?“

Břink.

„Budeš se furt vzpírat?“ *Prásk.*

„Já ti ukážu, vohavo.“ *Bum.*

„Vrat’ se sem, nemehlo!“ *Krach.*

„Jak se ti líbí todle?“ *Bum, prásk.*

„Zní to, jako by vyplácela osla,“ napadlo Bertieho. „Jestli mlátí osla, tak ho musela předem navléknout do brnění,“ řekl Ginger.

Sotva se prodrali křovinou a uviděli chýši, odhalili první část záhady. Naskytla se jim však tak nezvyklá podívaná, až zůstali trčet na místě a užasle sledovali, co se to u domku děje. Tlustá černoška se tak zabrala do svého díla, že si příchozích nevšimla. Divoce bušila do něčeho, co leželo na zemi, a před letci vyvstalo nové tajemství. Co to bylo za věc, která černošku tolik popudila?

Žena totiž bila sekerou do předmětu tak pokrouceného, že nikdo z letců nerozeznal, co to kdysi bylo. Těleso pozbylo původního tvaru, takže se dalo jen hádat, o co šlo. Předmět byl dlouhý asi tři stopy, asi stopu široký a mohla to kdysi být docela úhledná přenosná schránka, něco jako kovový kufřík. To že je kovový, bylo zřejmé podle zvuku, který vydával při každém úderu sekery a při tom, když se kutálel po kamenech. Obnažený kov se občas zaleskl na místech, kam dopadlo ostří, ačkoli původní barva předmětu byla černá nebo tmavě hnědá.

Opodál přešlapoval osel se dvěma sedlovými koši zavěšenými na hřbetě, a s netečností oslům vlastní sledoval pozoruhodné divadlo, které předváděla jeho majitelka.

Biggles vykročil k chýši. Kráčel tiše a černoška ho spatřila až tehdy, kdy se ocitl mezi ní a stavením. Žena přerušila svůj svérázný tělocvik a strnula s pozdviženou sekerou v ruce. Užasle vykulila oči a sekera jí málem vypadla z ruky.

„Nějaké potíže, madam?“ řekl vlídně Biggles.

Ruka obtloustlé madam pomalu klesla, ale sekeru nepustila. Na vteřinu se zdálo, že se chystá udeřit, ale Biggles k ní natáhl ruku s otevřeným cigaretovým pouzdrém a mile se usmál. Napětí rázem opadlo, udýchaná žena nabídce neodolala.

„Moc děkuji, pan,“ řekla, nechala si od Bigglese připálit a se zjevným potěšením vdechla kouř.

„Oč se to snažíte?“ zeptal se lhostejně Biggles.

„Tadle stará škatule nejde vodevřít,“ prohlásila žena.
„Vopravdu už nevím, jak na ní.“

Zrzek, který mezitím přistoupil blíž, zjistil, že „škatule“ je skutečně kovová schránka, či spíše to schránka byla, než ji tlustá obyvatelka ostrovní chýše omlátila k nepoznání. Zdálo se mu, že se před opracováním sekerou mohla velice podobat vojenským schránkám z lisovaného plechu, jaké používaly jednotky v tropech. Vojáci v nich chránili cenné materiály před hmyzem, hlavně před všežravými termity. Odpovídaly tomu i zbytky barvy původního nátěru.

Lehce odhalil i příčinu trápení, které žena měla s otevřením. Měla důvod k proklínání, protože „tu starou škatuli“ zabezpečovaly před otevřením dva mohutné

mosazné zámky. Sekera na ně nestačila, stejně jako na dvě madla po stranách. Bylo zřejmé, že černoška, která neměla klíč, chtěla získat obsah bedny s pomocí nástroje, který byl sice pádný, ale k otevření schránky naprosto nevhodný. Každý, kdo se pokoušel otevřít plechovku sardinek bez klíčku, jako se to mnohokrát stalo zrzkovi, dobře ví, jak nebetyčné potíže to přináší.

„Kde jsou klíče?“ zeptal se bezelstně Biggles. „Hmm, klíče?“ pohlédla na něj žena úkosem. „Hledala sem, ale už je nemůžu najít. Někam spadly.“

„To byla velká neopatrnost,“ usmál se Biggles. „Proč mi raději neřeknete pravdu a nepřiznáte, že jste je nikdy neměla?“

„Ach jo,“ vzdychla žena. „Ste na mě moc chytřej.“

„Kdepak jste tu škatuli sehnala?“

„Našla sem ji. Vyplivlo ji moře.“

„Dobrá. Jak se jmenujete?“

„Susannah Shawová.“

„Výborně, Susanno,“ pokračoval mírně Biggles. „Co kdybyste mi teď pověděla pravdu o té bedně?“

Susannah Shawová svésila hlavu. Byla to velmi prostá duše a její rozpaky působily dojemně.

„Nestyďte se,“ vlídně ji pobídl Biggles. „Povězte mi to.“

„No... našla sem ji.“

„Samozřejmě, že jste ji našla,“ kývl Biggles. „Ale kde? Jen mi to klidně řekněte. Nebyla byste přece ráda, kdybych ohlásil, že tu vybíráte vejce z hnízd plameňáků, že ne?“

„Ne, pan.“

„Víte, co by s vámi bylo, kdybych to prozradil?“ Žena se zatvářila vyděšeně. „Ano, pan,“ špitla.

„Dobrá. Chcete, abych vám řekl sám, kde jste tu bednu našla? Vyhrabala jste ji v chatrči u plameňáků, že?“

„Ano, pan,“ řekla sotva slyšitelným hláskem.

„Všechno bude zas v pořádku, Susanno,“ klidnil ji Biggles. „My vás neudáme úřadům, ani vám nechceme ublížit. Přijeli jsme sem, abychom našli bednu podobnou té, kterou se pokoušíte otevřít. Vám totiž nepatří. Patří vládě, a vy ji budete muset odevzdat.“

„Ano, pan.“

„Pochopitelně dostanete odměnu.“

„Opravdu?“ sklíčená tvář se rozjasnila. „Určitě. Jak dlouho ji máte?“

„Nějak přes týden, pan.“

„To se vám ji za celou tu dobu nepovedlo otevřít?“

„Ne, pan.“

„Ale snažila jste se ze všech sil, Susanno,“ usmál se Biggles. „Co myslíte, že je uvnitř?“

„Poklad, pan. Lidi na těchto našich ostrovech nacházej spousty pokladů, co si tu schovali pirátský kapitáni.“

Biggles zvedl bednu a stěží to jednou rukou zvládl. Železo, ze kterého ji vyrobili, bylo těžké samo o sobě, nemluvě o obsahu. Zkusmo s ní zatřásl.

„Mně to jako poklad nepřipadá,“ řekl. „Spíš bude uvnitř papír.“ Pokusil se nahlédnout dovnitř jednou ze škvír vzniklých od úderů sekery, ale bezvýsledně. „Teď už obsah před termity neuchrání,“ řekl a položil ji na zem.

„Ano, pan,“ kývla ze setrvačnosti žena.

„Jak jste věděla, že je v té chatrči, Susanno?“ zeptal se. „Tak mluvte, ať poznáme celou pravdu. Nemáte se čeho bát.“

Černoška vyprávěla svůj příběh rozechvěle, měla v očích slzy a nebylo pochyb, že mluví pravdu. Na tuto část ostrova přišla spolu s manželem, jehož sem vyslala vláda, jako hlídače hnízd plameňáků. Měl bdít nad tím, aby nikdo nevybíral vejce a dostával za to dost ubohou mzdu, se kterou však malá rodinka vycházela. Tehdy si také postavili domek. Bylo to dávno a žena ani nedokázala určit, kolik od té doby uběhlo let. Potom manžel zemřel a vdova se dostala do zoufalé situace, protože přišla o veškeré příjmy. Nechtělo se jí opustit místo, kde žila s manželem, jenže tu neměla co jíst. Jak se divit, že podlehla pokušení. Vedle zeleniny, kterou si sama pěstovala, jedla i vejce. Občas jich také pár odnesla do Mathew Townu, kde je prodala. Tvrdila, že je to velice dobrá a zdravá výživa, a kdo jiný to mohl vědět lépe než ona. Bezelstně a zjevně s vnitřním přesvědčením vykládala, že tím vlastně pomáhala vládě, protože jinak by prý „černá spodina“ ze vzdáleného Mathew Townu hnízdiště zcela vyplnila. Jí se však prý všichni báli a tak se drželi od hnízd dál. Byla z duše přesvědčena o tom, že když její muž zemřel a nikoho jiného na jeho místo nejmenovali, odpovídá za hnízda plameňáků sama.

Ginger nedokázal při jejím vyprávění potlačit úsměv. Musel však uznat, že žena má vlastně pravdu. Nebýt plameňáků, hrozila by jí tady smrt hladem. Proto chránila hnízdiště před úplným zničením. Pomáhala tím sobě a zároveň vládě.

Susannah pokračovala.

Jednoho dne, už je to prý také dávno, si šla vybrat pár vajec a spatřila jak od moře přichází jakýsi cizinec s bednou. Bála se, že to je vládní inspektor, proto se schovala a sledovala kam jde. Muž zamiřil do chýše a strávil tam dost dlouhou dobu. Když pak vyšel, bednu už neměl. Samozřejmě věděla, že bedna zůstala v chatrči, ale nepátrala po ní. Není prý žádná zlodějka. Čas plynul. Cizinec se tu ještě několikrát ukázal a pokaždé vešel do chýše. Potom se ale dlouho neobjevil, a Susannah došla k názoru, že už nikdy nepřijde. Tehdy ji přemohla zvědavost. Vydala se do chýše, vykopala bednu a odnesla ji domů. Vzápětí zjistila, že ji nedokáže otevřít. Sami viděli její poslední zoufalý pokus. Neodvážila se odnést bednu do Mathew Townu, protože se bála nepříjemných otázek. Uvažovala také o tom, že by si tam došla půjčit pilku na kov, ale neudělala ani to. Prý by ji někdo z místních lidí určitě sledoval, aby zjistil, k čemu ji potřebuje. Na ostrově se vyprávějí pověsti o zakopaných pokladech, a všichni zdejší lidé číhají na každý náznak. Susannah se zapřísahala, že říká pravdu. Když se nyní u hnízdiště objevili další cizinci, dostala strach, že si přišli pro bednu. Protože se neodvážila přiznat, skrývala se před nimi. Došly jí však zásoby, a proto jí nezbylo než podstoupit nebezpečí a dojít si pro vejce. To bylo všechno.

„Je mi hrozně hanba, co sem dělala špatně. Hrozně moc a lituju toho,“ vzdychala závěrem Susannah. „Nechte mě tady, pan. Je to můj dům a nechci z něj pryč...“

„Samozřejmě vás nikdo nevyžene,“ ujistil ji Biggles. „Musím si však odnést tuhle bednu, protože patří vládě.“

Vytáhl z náprsní kapsy peněženku, odpočítal několik bankovek a podal je ženě. „Vezměte si to, Susanno. To by vám mělo na nějakou dobu stačit. Ale pamatujte si, už žádné vybírání vajec! Až se vrátím na Jamajku, navrhu, aby vás jmenovali hlídačkou hnízdiště se stejným platem, jaký dostával váš manžel.“

„Děkuju vám, pan, děkuju. Ste moc laskav,“ řekla stará žena a oči jí zalil další přívál slz.

„Zatím byste o tom neměla s nikým mluvit.“

„Ne, pan. Tady ani není s kým.“

„Dobrá. Hodně štěstí, Susanno.“

„Sbohem, pan. Bůh vám žehnej.“

„Vezměte bednu,“ vyzval Biggles ostatní. „Je dost těžká, takže ji neste mezi sebou. Nemáme to už daleko.“

„Máme to v kapse!“ vykřikl vítězně zrzek, když vyrazili k zátoce Man-o'-War Bay.

„Ano,“ kývl Biggles. „Poslali nás sem právě pro tuhle zmačkanou škatuli. Sotva to může být něco jiného.“

„Tak ji otevřeme a přesvědčíme se,“ navrhl Ginger. „Bylo by dost hloupé, kdybychom se zmýlili.“

„Můžeš to zkusit,“ ušklíbl se Biggles. „Jsem zvědav, čím bednu otevřeš. Nedokážeš víc, než chudák Susannah. Je ale dobré, že se jí to nepovedlo. Papíry by jí byly k ničemu a použila by je patrně k podpálení v kamnech. Potom bychom se nikdy nedozvěděli, co se s nimi stalo, a na ministerstvu obrany by měli po dlouhá léta špatné spaní. Pozor!“

Lehký větřík k nim zanesl hukot leteckého motoru.

„Algy!“ řekl spokojeně Ginger. „Letí právě včas.“

„Jako na zavolanou, přesnější ani být nemohl,“ souhlasil Bertie. „Kruh se uzavírá. Výborně.“

Stroj letěl velice nízko, protože ho neviděli. Pak motory umlkly a slyšeli, jak letoun plachtí do zátoky se zřejmým záměrem přistát na uklidněné hladině.

Přidali do kroku.

Zbývalo jim ujít asi půl míle, když k jejich uším dolehl od zátoky rachot výstřelů.

„To znamená, že břeh obsadil von Stalhein se svými hrdlořezy,“ vyhrkl Biggles a rozběhl se. Do klusu se dali také Bertie a zrzek, nesoucí bednu, ale moc jim to nešlo.

„Zahod'te to!“ houkl na ně Biggles. „Jestli nám rozstřílí otter, je nám bedna k ničemu. Gingere, ty tu zůstaň a hlídej ji, vrátíme se. Pospěš, Bertie!“

Znovu se rozběhl s Bertiem v patách a zrzek se za nimi díval, poněkud zmaten náhlým obratem. Podíval se na bednu. Ležela na otevřeném prostranství a byla zdaleka nápadná. Pokud by se tady objevil von Stalhein nebo někdo z jeho společníků, sotva by ji přehlédli a přinejmenším Němce by určitě napadlo, co v ní najde.

„Někam ji uklidím,“ zamumlal Ginger. „Ale kam? Kam s ní?“

Okolní terén rozhodně neoplýval vhodnými úkryty a zrzek chvíli těkal očima kolem sebe, než jeden objevil. Pod spleť větví opodál rostoucí opuncie uviděl mělkou prohlubeň. Chopil se madla „té staré škatule“ a dovlekl ji pod opuncii. Naházel na ni všechno, co mu právě přišlo pod ruku, trávu, trouchnivější větve i suché listí. Na úplné zakrytí bedny to sice nestačilo, ale zamaskoval ji poměrně slušně a nebylo pravděpodobné, že by ji objevil někdo, kdo netuší, kde ji hledat.

Zatímco se zabýval zakrýváním bedny, pozorně naslouchal zvukům, které sem doléhaly od zátoky. Jeho nejistota se rychle změnila ve vyslovený strach. Výstřely

rachotily dál a potom Ginger uslyšel burácení motorů a ničím nezaměnitelný zvuk startujícího letadla. Narovnal se a naslouchal. Hukot motorů se vzdaloval, ale pak opět zesílil, letoun se zřejmě vracel. Náhle burácení utichlo, pilot vypnul motory.

Po celou tu dobu Ginger letadlo nezahlédl, zřetelně však slyšel svištění větru rozráženého křídly. Algy přistával. Proč to vlastně dělá?

Zrzek stál bez hnutí a pátral po letadle spíše sluchem než zrakem. Potom zvuk utichl a zavládl mrtvý klid.

Když se po delší dobu nic nedělo, posadil se Ginger na bednu a vyčkával. Nedokázal si vytvořit přesnější představu o tom, co se v zátocě seběhlo, a to ho mátló a skličovalo. Pokud člověk neví, co přesně se stalo, jeví se mu budoucí události ještě nejasnější. Zvláště tíživě na něj doléhala představa, že odpovědností za obsah bedny nese sám. Nepochyboval o tom, že tajné zbraně nacistů mohou být vrcholně nebezpečné celému světu a měl pocit, že nese na svých bedrech osud celých národů, celé civilizace.

„Hromská bedna,“ tiše zavrčel. „Kdybych mohl ty výkresy spálit, udělal bych to hned teď. Jenže jak je vydolovat?“

Vcelku právem považoval obsah bedny za odporné dědictví odporné války, a nejráději by se ho okamžitě zbavil. Nešťastně se rozhlédl kolem, ale spásný nápad, jak to udělat, nepřicházel. Snad se už Biggles vrátí. Ginger v to upřímně doufal.

Čas však tiše uplýval a zrzkovy naděje se neplnily. Uplynula celá hodina a nic nepřerušilo tíživé ticho. Co jen se mohlo stát? Gingerovi bylo jasné, že jde o něco velmi vážného, jinak by byl Biggles dávno zpátky.

Konejšil se starým osvědčeným úslovím, že žádné zprávy jsou dobré zprávy, ale nadlouho se tím nepřesvědčil. Jak o případu stále přemýšlel, došel naopak k závěru, že žádné zprávy musí znamenat jediné špatné zprávy. Bylo pro něj jen dobré, že ani netušil, jak je tahle úvaha pravdivá.

Napadaly ho příšerné představy, k čemu mohlo dojít, jenže si je nemohl ověřit a jeho obavy se tím zvětšovaly. Nedaleko se zvedal nízký hřeben, zakrývající výhled na moře a zátoku. Velice rád by na něj vyšplhal a rozhlédl se, ale neodvážil se opustit tu hnusnou bednu. Samotná zvědavost ho k tomu neopravňovala. Biggles vydal rozkaz setrvat na místě, a tak se ovládl a nehnutě seděl. Alespoň měl jistotu, že jeho přátelé vědí, kde ho najdou.

Aby zaměstnal rozjitřenou mysl, ovládl svou netrpělivost a vůbec něco dělal, pokusil se, stejně jako předtím Biggles, nahlédnout do bedny největší škvírou, která vznikla úctyhodnou snahou madam Shawové a její sekery. Jako páčidla použil nože a skutečně se mu podařilo škvíru trochu rozšířit. Uvnitř zahlédl cíp listu papíru. Ulomil ze sousedního kaktusu dlouhý a pevný osten a pokusil se růžek papíru nabodnout. Chvilí trvalo, než se mu podařilo papír přitáhnout k okraji škvíry. Konečně ho mohl zachytit dvěma prsty a pak už nebylo těžké protáhnout část listiny na jasné světlo dne. Celý doklad nevylovil, protože se zachytil o ostré okraje škvíry a začal se trhat. To co zrzek uviděl, však stačilo. Papír byl na líci modrý, na rubu bílý. Na modré straně rozeznal linky výkresu nakreslené nějakým rýsovacím zařízením a zahlédl i tři německá slova popisu a pár číslic. Rozměry byly vyznačeny v milimetrech. Nic víc v tu chvíli nepotřeboval vědět. Ta „stará škatule“ byla

prostě plná výkresů nedokončené tajné zbraně nacistů, které na ostrov dovezl a uložil Wolff-Hagen. Ginger zcela vyloučil možnost, že by se na bahamské Inagui mohly současně objevit dvě různé sady německých výkresů. Pocítil uspokojení, že využil čas k užitečné činnosti, zastrčil výkres zpátky do bedny, znovu ji zamaskoval a pokračoval ve střežení pochybného pokladu.

Ručičky Gingerových hodinek ukrajovaly minuty z další půlhodiny. Vítr ustal. Slunce žhnulo. Z nedaleké díry vylezla modrožlutě pruhovaná ještěrka a mrštným jazýčkem polapila neopatrnou mouchu. Necelý yard nad Gingerovou hlavou se třepetal ve vzduchu na jednom místě červenozelený kolibřík připomínající přerostlou včelu, a sál nektar z voňavého kaktusového květu. Zrzka však za této situace příroda nezajímala.

A potom nehybnost skončila.

Ve směru od zátoky se ozvalo zapraskání větvičky, na kterou kdosi šlápl. Zrzek vyskočil na nohy a vydechl úlevou. Konečně jde Biggles, napadlo ho. Když se však tím směrem zahleděl, uviděl muže a Biggles to nebyl. Chlap, který se k němu blížil, byl černoch jenž si říkal Napoleon Morgan! Podle toho, jak rázně kráčel, bylo zřejmé, že jde najisto. Ginger nevěděl kam míří, ale ani ho to nezajímalo, k poplachu stačilo to, že se objevil.

Pomalou a tiše se přikrčil k zemi, doufal, že si ho černý Napy nevšimne. Teď, když měl na starosti bednu, nestál o potíže, a ze všech radovánek světa by se mu nejméně líbila další výměna názorů se zabijákem z Jamajky.

Nakrátko se zdálo, že se Ginger hrozícímu nebezpečí vyhne. Morgan kráčel dál s pohledem

upřeným vpřed. Na poslední chvíli ho však instinkt přiměl otočit hlavu, a když pohlédl přes otevřené prostranství, uviděl krčícího se Gingera. Bleskově zmizel mezi křovinami po straně a v následující vteřině odtud třeskl výstřel. Zrzek, který spíše než se střelnou zbraní počítal s břitvou nebo vrženým nožem, ucítil horký závan vzduchu způsobený kulkou, která těsně minula jeho hlavu. Přikrčil se ještě níž a také vystřelil. Dobře věděl, že při střelbě naslepo nemůže čekat, že zasáhne cíl, ale převládá v něm pocit, že musí dát Morganovi najevo, že neprodá svou kůži lacino. Morgana pochopitelně nezasáhl, ale poplašil ho, neboť po výstřelu přeběhl jinam. Z nového postavení vystřelil další ránu a jeho střela roztránila dužnatý list kaktusu těsně nad zrzkovou hlavou. Rozlétl se na kusy a Ginger se už nemohl krčit níž.

Na chvíli zavládlo napjaté, tíživé ticho.

Pak Ginger zahlédl, jak se křoví mírně pohnulo. Věděl, že mu jde o život, a proto neváhal. Zvedl pistolí, pečlivě zamířil a stiskl spoušť. Výstřel nezazněl. Stiskl spoušť podruhé, ale opět bez výsledku. Zrzkovi vyschlo v ústech. Uvědomil si, že právě v této vážné chvíli se projevila občasná slabina samonabíjecích zbraní, a náboj se zasekl.

Chvatně a vztekle se pokusil vypáčit zaseknutý náboj z komory, ale ani se závěrem nehnul. Všiml si, že nešťastnou nehodu zavinil písek. Zbraň čistil nedávno a uvnitř zůstaly stopy oleje, na který se nalepil písek nebo hlína, které se mu nějak dostaly do kapsy.

Kdyby nestřežil bednu, nedělal by Ginger hrdinu a zvolil by rychlý ústup. Blesklo mu hlavou, že by to bylo nejmoudřejší. Ale co bedna? Pokud ji opustí, nemusel by

ji už nikdy spatřit. Rozhodl se raději setrvat, než později Bigglesovi hlásit, že o ni přišel. Ostatně mu teď sloužila jako jediný kryt.

Další výstřel vypálil Morgan opět z jiného místa a tentokrát moc přesně nenamířil. Ginger se přesto zachvěl, neboť si uvědomil, že když se odvetná palba odmlčela, Morgan brzy vytuší pravdu. Čím jiným by si mohl vysvětlit mlčení zrzkovy zbraně? Jedině tím, že se mu zasekla, nebo že střelci došly náboje. Gingerova neschopnost opětovat střelbu černochovi prostě záhy prozradí, že se nemá čeho bát. Byl by to zrzkův konec. Zbývala jediná naděje. Biggles nebo Bertie snad zaslechnou střelbu a přijdou se podívat, co se děje. Ani to však nemuselo dopadnout nejlépe, protože první věc podle které by poznali, oč tu jde, mohla být Morganova kulka.

Čtvrtý Morganův výstřel zasáhl bednu. Kulka se od ní odrazila, ostře zaječela a škrábla Gingera na paži. Bedna se rozezněla hlasem nakřáplého zvonu. Čím dál tím hůř. Morgana bude samozřejmě zajímat, co vlastně svou střelou zasáhl, a bude se chtít na ten zvláštní cíl podívat. Dosud měl Ginger alespoň chabou naději, že když ho Morgan zabije, neobjeví bednu. Ted' mu byla upřena i tato ubohá útěcha.

Podle občasného zachvění houští mohl sledovat, jak se černocho přibližuje a hledá místo, z něhož by dostal nekrytého nepřítele na mušku. S vědomím, že se blíží konec, pokusil se Ginger o lest.

„Ještě krok, Morgane, a střílím,“ vykřikl. Jemu samotnému se však zdálo, že jeho hlas nezní příliš přesvědčivě.

Morgan měl zřejmě stejný pocit a varování ho neodradilo. Naopak. S výkřikem vyrazil z křovin a s pistolí v ruce zaútočil.

Zrzek vyskočil a mrštil nepoužitelnou pistolí do zkřivené tváře útočníka. Potom o krok ustoupil, zakopl přitom patou o vystouplý kořen a upadl na záda. K dovršení potupy se udeřil hlavou o kámen.

Před očima mu zatančily jasné hvězdičky. Zpola omráčen se pokusil vstát a jako ve zlém snu viděl, jak se nad ním tyčí vysoká postava černého muže s vyceněnými bílými zuby. Připomínal mu zlověstného piráta. Potom třeskl další výstřel a na zrzka padlo něco těžkého a přimáčklo ho to k zemi.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ŠPATNÉ VYHLÍDKY

V odhadu, že zdržení Bigglese a Bertieho zaviniily vážné důvody, se zrzek vůbec nemýlil. V samotném Bigglesovi dokonce v té chvíli již sílil pocit, že na ostrově Inagua hnízdí mnohem víc potíží než plameňáků.

Oba dva uháněli bez ohledu na trnité překážky k zátocce a doběhli na dohled právě včas, aby zahlédli Zorotova, Stalheina a černocho, jak pádí k opačné straně zátoky, směrem kde kotvila jachta. Dříve než Zorotov zmizel za útesem, ohlédl se, spatřil letce a vystřelil na ně přes rameno. Na tak značnou vzdálenost však výstřel nebyl nebezpečný.

Biggles se střelbou nezdržoval. Zajímal ho vlastně jediné osud otteru, který odlétal nad moře poté, co Algyho vyhnala ze zátoky střelba. Ulevilo se mu, když viděl, že stroj odlétá, ale trápilo ho, že s Algym ztratili kontakt.

„Na světě je další potíž,“ posteskl si Bertiemu. „Nemůžeme být zkrátka všude najednou. Kdybychom ale zůstali v zátocce, a chránili přistání, neměli bychom zas schránku s doklady.“

„Je mi to jasné, starouši,“ moudře kývl Bertie. „Všechno se prostě zvládnout nedá.“

Nezbývalo jim, než zklamaně hledět za letounem a čekat. Po tak nevlídném přijetí, jakého se Algymu dostalo, nebylo pravděpodobné, že se vrátí. Střelba ho rozhodně zbavila chuti přistávat v zátocce podruhé.

Co se seběhlo, bylo zřejmé na první pohled. K průchodu Zorotova a jeho dvou společníků kolem pláže Man-o'-War Bay došlo shodou okolností právě tehdy, kdy Algyho letoun nalétával na přistání. Žádný z trojice si nemusel lámat hlavu, aby si domýšlel, komu stroj patří a co v zátoce pohledává. Ihned využili příležitosti, která se jim nečekaně naskytla. Stačilo vyčkat, až stroj dosedne na hladinu, přiblíží se, a pak na něj spustit soustředěnou palbu. Jejím smyslem bylo letoun nenávratně poškodit a odsoudit Bigglese s jeho skupinou k ostrovnímu vězení v délce tří až pěti měsíců, než je vysvobodí nějaká loď, která tu náhodou přistane. Naštěstí není snadné poškodit či dokonce zničit letadlo palbou z pistolí, ani když střílejí tři současně. Proto záměr pistolníků nevyšel, a ti mohli být spokojeni jedině tím, že donutili letadlo kvapně opustit zátoku.

Ale co když se jim přece jen záměr vydařil?

Otter letěl velice nízko a Biggles nevěděl, zda některá ze střel přece jen nezasáhla nějakou choulostivou součástku stroje. Letoun se totiž několikrát lehce zakymácel a odchýlil od kurzu, což by pilot tak zkušený jako Algy, nikdy nepřipustil. Biggles stiskl rty, protože mu bylo jasné, že tak začátečnický let není náhodný. Pochopil, že letoun nebo jeho pilot nejsou v pořádku. Algy přece neměl důvod letět tak nízko. Biggles hleděl za letadlem s čelem zbrázděným hlubokými ustaranými vráskami. Když se pak otter začal pozvolnou zatáčkou vracet k ostrovu, zaťal pěsti.

„Vrací se,“ sykl. „Doufám, že je v pořádku.“

„Hledá jen jiné místo k přistání,“ prohlásil přesvědčeně Bertie. „Přece by jen tak nezmizel a nenechal nás v tom.“

„Chápal bych, že nechce přistávat na zátocě, kde se střelí, ale podívej se jak letí!“ řekl Biggles, když otter náhle zpomalil téměř k hranici pádové rychlosti. „Něco se s ním děje. Bud zasáhli Algyho nebo nějakou část řízení. Musíme vyběhnout někam výš, odkud budeme mít přistání na očích.“

Odvrátili se od moře i pobřeží a vyšplhali na vyvýšený hřeben za ním. Ve chvílce našli nejvyšší místo, z něhož měli dobrý výhled na celý úsek pobřeží, táhnoucí se směrem k lagunám.

„Klesá,“ řekl chraptivě Biggles s pohledem upřeným na letoun.

Hukot motorů zeslábl. Letadlo sklonilo nos a pomalým širokým obloukem klesalo směrem k části ostrova ležící asi dvě míle od místa, kde stáli pozorovatelé.

„Pokouší se přistát na pláži,“ vydechl Bertie, jehož jistota o Algyho záměrech byla tatam.

„Nebo na laguně, jenže na to je už moc nízko,“ vyhrkl Biggles. „Pojď! Musíme zjistit, co se s ním děje. Může být v pořádku, ale způsob, jakým vede letadlo, se mi ani za mák nelíbí.“

Vyrazili k místu, kde otter vysunul podvozková kola a předvedl značně nešikovné přistání na pláži dost daleko od mořského břehu. Z dálky vypadala jako široký a mírně svažitý pruh písku. Biggles došel k závěru, že letadlo dosedlo asi půl míle od laguny.

„Kdyby věděl to, co my, mohl přistát na bližší straně laguny, kde jsme viděli hlubší vodu,“ zamumlal Biggles. „Teď ale mám vážné obavy, že by tam ani nedoletěl.“

„Nevidím Algyho,“ hekl Bertie v běhu. „Nevystoupil ven!“

„Ne. Bojím se, že ho zasáhla nějaká střela. Kdyby byl v pořádku, nezůstal by po přistání v kabině.“

Ačkoli se snažili, seč mohli, zabrala jim cesta k letadlu skoro hodinu, protože téměř celou cestu zpomaloval jejich postup špatně schůdný terén. Převažovala pásma hlubokého jemného písku, chvílemi jim pod nohama praskaly odumřelé zubaté korály. Nejhuře se jim ale překonávala rozlehlá políčka porostlá nízkými kaktusy, které byly ozbrojeny až třípalcovými ostny.

Souběžně s pláží po které spěchali, se v nevelké vzdálenosti od břehu táhl útes. Za bouřlivého počasí tlumil sílu vln, jež by se jinak valily hluboko do vnitrozemí. Nyní tu však nebylo ani stopy po odvěkém boji moře s pevninou, klidné a čiré modré vlnky něžně dorážely na břeh, jako by ho laskaly. Na druhé straně, v mezerách mezi dunami písku které lemovaly pláž, se leskla nehybná hladina laguny, zářící v jasném svitu slunce smaragdovou zelení.

Konečně dorazili k letadlu.

Algýho našli v pilotní kabině a jediný pohled na jeho sinalou tvář jim prozradil, že je zraněn. Přesto je však se mdlým úsměvem pozdravil.

„Mrzí mě to,“ omlouval se.

„Kam jsi to dostal?“ zarazil ho Biggles.

„Střela mě zasáhla do stehna. Neřekl bych, že je to nějak vážné. Větší starosti mi dělá palivo. Buď prostřelili nádrž nebo některá střela zasáhla palivové potrubí. Tlak klesal a všude jsem cítil pach benzínu. Bylo mi jasné, že uniká šťáva. Obrátil jsem proto letadlo a přistál na prvním vhodném místě. Děsila mě představa, že budu na

suchu dřív, než dosednu. Nejdřív mi bylo bídne, ale teď už je to docela dobré.“

„Udělal jsi to nejlepší, co se dalo,“ řekl Biggles otevírající lékárníčku. „Díky Algy. Tady to co nejrychleji doděláme a pak s tebou odletíme k doktorovi. Únik paliva si беру na starost, musíme se odsud rychle ztratit. Bertie, tuhle práci nech na mně a uháněj co nejrychleji zpátky za Gingerem. Vráťte se i s bednou sem. Než dorazíte, měli bychom být připraveni ke startu.“

„S bednou?“ užasl Algy. „Vy jste to našli?“

„Vypadá to tak.“

„Skvělá práce.“

„Nevadilo by ti náhodou, kdybych ty skunky co ublížili Algymu postřílel?“ zeptal se Bertie. „Co tomu říkáš, starouši?“

„Proto jsme sem sice nepřijeli, ale zakazovat ti to nebudu. Mám pocit, že tím jen posloužíš lidstvu. Nevadí mi to, pokud s tím neztratíš moc času, nebo kdybys riskoval, že tě odstřelí oni.“

„Dostal mne ten zatracený černochoch,“ řekl Algy. „Než jsem si ho stačil všimnout, málem mi vlezl do letadla.“

„Přesně tohle mě zajímá,“ ušklíbl se Bertie. „Jestli tedy víš, co tím myslím.“

Seskočil na písek a vyrazil stejnoměrným tempem zpátky. Slunce divoce žhnulo a kráčel proto pomaleji, aby se nevyčerpal. Cestu znal dobře.

Přestože byl Bertie v dobré kondici, pochod mu dal co proto.

Když se konečně blížil k cíli, měl toho plné zuby. Těžce dýchal, po tvářích a po těle se mu řinul pot, a kolem jeho hlavy kroužilo mračno hmyzu. Právě se ho

zmocnila chuť, posadit se na chvíli do stínu, když nedaleko před ním zazněl výstřel. Bertie sebou trhl, ale nevylekal se, naopak ho to vyburcovalo. Dokázal si představit, co střelba znamená. „Jemináčku, Ginger má potíže,“ zamumlal.

Sebral všechny síly a ještě přidal do kroku. Byl již skutečně velmi blízko. Další výstřely ho jako bodání ostruhami pobízely k ještě většímu chvatu. Konečně se prodral křovisky. Scéna, kterou před sebou uviděl ho vyděsila.

Ve vzdálenosti snad jen patnáct kroků před ním se rozmachoval Ginger, aby mrštíł svou pistolí po Morganovi. Ten byl k Bertiemu obrácen zády a připomínal hladovou šelmu, vrhající se na kořist. Ginger před ním couval, avšak o něco zakopl a skácel se naznak.

Bertie neváhal, na úvahy neměl čas. Bleskově sáhl po pistolí, namířil a stiskl spoušť.

Na tak krátkou vzdálenost nemohl minout.

Morgan se prudce napřímil, pootočil se k Bertiemu, užasle se na něj podíval a zhroutil se. Padl na Gingera, který se pod ním zoufale zazmítal v marné snaze vstát. Bertie se rozběhl, aby zrzkovi pomohl zbavit se nezvyklého břemene.

Pobledlý a otřesený Ginger se vrávoravě postavil. „Díky,“ těžce vydechl, a protože si vzápětí uvědomil, jak nedostatečně zní to slovo za daných okolností, koktavě dodal: „Panebože! Ob... objevil ses tu právě včas.“

Bertie se sklonil k Morganovi, a když zjistil, kam jej zasáhl, potřásl hlavou. „Má to za sebou,“ řekl tiše. „Střílet na člověka zezadu je podlé, ale tady mi nic jiného nezbylo, starouši. Přišel jsem na poslední chvíli. Stačila vteřinka a měl bys to za sebou ty.“

„Co se týká Morgana, nečekej ode mne lítost,“ pronesl skomíravým hlasem Ginger, jenž si mezitím dřepł na zem, a snažil se uklidnit. „Jestliže někdo někdy dostal, co si zasloužil, byl to on. Pokusil se mne zabít už podruhé a tentokrát chyběla chvilka, a podařilo by se mu to.“

„Ten odporný skunk postřelil Algyho.“

„Cože?“ vyděsil se zrzek. „Co je s Algym?“

„Nic zlého to není,“ uklidňoval ho Bertie. „Při přistávání v zátocě mu prostřelil stehno. Teď se o něj stará Biggles. Ale co ty? Jsi v pořádku?“

„Trochu mě to rozklepalo, nic víc.“

„Proč jsi nechal toho šakala přijít tak blízko?“

„Zasekla se mi pistole.“

„Jemináčku, pekelná smůla,“ vyhrkl Bertie. „Děsný hnus!“

„Chybí mi, že si ještě neleštíš monokl,“ chabě se usmál Ginger. „Byli jste hrozně dlouho pryč. Co se dělo?“ Bertie mu to vysvětlil co nejstručněji.

„Ale teď se zvedni, starouši, musíme vyrazit,“ vyzval Gingera. „Algy je na tom asi hůř, než předstírá, a Biggles jej chce co nejdřív dostat do nemocnice. Kde je ta stará škatule?“

„Tady.“ Ginger kopl do bedny. „Co ale uděláme s ním?“ ukázal na Morgana.

„Necháme ho, kde je. Co jiného můžeme dělat? Chci tím říci, že nemáme čas kopat mu hrob a ani nemáme čím. Ať to obstarají jeho komplikové. Najdou ho.“

„Měli bychom se ztratit dřív, než tu najdou i nás,“ řekl Ginger. „Na jeden den už bylo potíží až dost. Pospíšíme si za Bigglesem. Myslím, že už je rozhodnutý, co dál. Možná bude chtít nechat vzkaz von Stalheinovi.“

„Excelentní úvaha,“ kývl Bertie. „Pojďme, ať to máme za sebou. Mám toho běhání sem a tam po ostrově právě dost. Potím se a páchnu. Nechutné.“

„Půjdeme po pobřeží,“ řekl Ginger. „Využijeme toho a opláchneme se v moři. Taký zrovna nevoním jako růžička a těším se, až bude to běhání za námi.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

ÚTOK Z MOŘE

Ginger a Bertie vzali bednu každý z jedné strany a vykročili ke břehu, protože oba věděli, že je cesta při moři dovede k otteru pohodlněji a dřív, než kdyby šli vnitrozemím.

Když se však před nimi otevřel pohled na moře, oba se jako na povel zarazili a upustili bednu, která s rachotem dopadla na zem. Myšlenka na očištnou koupel je opustila. S úžasem hleděli na plavidlo, které křížovalo podél pobřeží. Byla to ponorka, na jejíž palubě stáli muži. Nelelkovali, ale pozorně obhlíželi pobřeží.

„Jemináčku, to mě podrž!“ vyhrkl Bertie.

„Kde se tu vzala ponorka?“ žasl Ginger. „Je naše?“

„Nepoznám čí je,“ řekl Bertie. „Ale jen tak nazdařbůh sem jistě nepřišla. Žádný kapitán by se s plavidlem nepřiblížil tak blízko ke břehu, kdyby k tomu neměl pádný důvod.“

„Já tu ponorku už viděl, Bertie,“ ťukl se náhle do hlavy zrzek. „Napadá mě to až teď, ale zahlédl jsem ji už při prvním průzkumu. Ponořila se, když jsme nad ní přelétli. Viděl jsem tehdy z otteru štíhlé plavidlo, které vzápětí záhadně zmizelo. Zdržuje se tu už delší dobu.“

„Hlavně mi neříkej, že je plná Stalheinových kamarádů,“ záupěl Bertie.

„Spíš Zorotovových,“ hlesl Ginger.

„Začínám věřit, že máš pravdu, starouši,“ řekl pomalu Bertie. „Skoro jsme zapomněli, jak obrovský význam přikládají té naší staré škatuli. Jemináčku,

podívej se!“ Ukázal napřaženou paží k ohbí zátoky, kde se vynořila malá jachta, plující k ponorce.

„*Vega!*“

„Měl jsi absolutní pravdu, starouši. Není o čem pochybovat. *Vega* má vysílačku. Anténu jsme viděli. Ten padouch Zorotov si přivolal na pomoc ponorku.“

„A její posádka už ví o našem letadle a jde po něm,“ prohlásil zrzek, a hlas se mu lehce zachvěl, když si

uvědomil, co to pro ně všechno znamená.

„Do zátoky se přece neodvází,“ řekl Bertie.

„Asi ne, ale nezapomeň, že mají děla.“

„Máš odporné nápady.“

„Jestli je použijí, bude to mnohem odpornější,“ zabručel Ginger. „Pojďme. Musíme sebou hodit.“ Zvedli bednu a vyrazili.

„Zpozorovali nás,“ řekl Ginger, sotva ušli asi deset kroků. „Už spouští člun. Jestli přistane na břehu mezi otterem a námi, jsme v koncích.“

Uháněli s bednou tak rychle, že by to za běžných okolností sami považovali za nemožné. Těžký náklad jim

totiž překážel a zdržoval je. Tvar bedny značně ztěžoval nošení. Dokázali s ní klusat, když ji nesli mezi sebou, ale tam, kde je terén nutil jít za sebou, měli velké potíže a bedna jim několikrát upadla. Pokračovali však dál poměrně rychle. Trny křovin je drásaly, a korály, vyčnívající z písku, jim odíraly nohy.

Navzdory jejich úsilí však bylo brzy jasné, že závod nevyhrají. *Vega* se všemi plachtami na stožárech již dávno změnila kurz k nim, a co horšího, člun z ponorky poháněný šesti veslaři plul udivující rychlostí k průrvě v

útesu, ležícímu zhruba v polovině vzdálenosti mezi zpocenými nosiči bedny a letadlem.

Z *Vegy*, člunu a možná i z ponorky zazněly výstřely. Ginger ani Bertie nepoznali odkud se přesně střílelo, a žádného z nich to nezajímalo natolik, aby se ohlédl a riskoval zlomení nohy. Záměry, s nimiž sem ponorka připlula, byly náhle mimo veškerou pochybnost. Dopady střel měly značný rozptyl, což se dalo očekávat, protože je vypálili lidé na pohybujících se plavidlech. Kulky vyhazovaly do vzduchu písek nebo tříštily korály, naštěstí žádná nezasáhla prchající muže.

Ginger konečně pochopil, že se pokoušejí o nemožné. Otter byl od nich vzdálen ještě téměř míli, zatímco člunu zbývalo ke břehu snad pouhých dvě stě yardů. Bylo zřejmé, že je posádka člunu odřízne od letadla. Zdálo se, že se proti tomu nedá nic dělat, a že to nemůže nijak změnit ani Biggles. Zrzek to právě přerývaně vysvětloval Bertiemu, když se před nimi rozeřvaly motory otteru.

„Uviděl, co se děje,“ vyhekl Ginger. „Myslíš, že letí pro nás?“

„S tím nepočítej. Na tomhle pobřeží nemůže nikdy přistát, aniž by rozbil letadlo. Biggles to ví.“ *Prásk.*

Z děla na přídi ponorky vyšlehl ohnivý záblesk a o vteřinu poté vylétl gejzír písku kousek za otterem. „To je konec,“ vydechl Ginger.

Dělo vypálilo podruhé, letoun však již se zdviženým kormidlem uháněl po písku opačným směrem. Právě včas, protože druhý granát vybuchl téměř přesně na místě, kde stroj původně stál.

Zrzek se zastavil a upustil závaží na zem. „Nemá to smysl,“ vydechl. „Uletěl.“

„Snad jsi nečekal, že zůstane tam, kam se zaměřilo dělo?“ sykl Bertie. „Ale opravdu nemá smysl utíkat dál.“

„Nemá,“ kývl zrzek. „Můžeme už jen doufat, že jenom tak neodletí a nenechá nás tady.“

Přikrčili se za malý korálový útes, aby se nevystavovali přímé střelbě, a sledovali odlétající stroj.

V té chvíli se na ponorce rozštěkaly protiletadlové kanóny a dlouhá dávka svítících střel svištěla k letadlu. Jeho pilot však těsně předtím strhl otter do tak ostré zatáčky, že se stočil do opačného směru téměř na špičce křídla, a hnal se zpátky tak nízko, že nad ním vypálené střely přelétly. Byl to manévr na samotné hranici možností letadla, ale pilot ho zvládl.

„Sleduj ho!“ vykřikl obdivně zrzek, když se k nim Bigglesův stroj blížil. „Takhle se má létat!“

Když se nad nimi otter přehnal, oba se instinktivně přikrčili. Všimli si však, jak se od letounu odpoutalo pouzdro na shazování zpráv označené pestrým fáborem. Letělo jak projektil a dopadlo do písku sotva deset kroků od jejích stanoviště.

Ginger vyrazil a zvedl ho. Vrátil se k Bertiemu, rozbalil papír a nahlas četl: *„Bednu hodte do hlubiny pod útesem, pak vyrazte k hlubšímu cípu laguny!“*

„Jak pozná, kde je laguna dostatečně hluboká?“ zavrčel Bertie.

„Přece jsme tam byli,“ řekl Ginger. „Máme potopit bednu!“

„Tomu rozumím,“ odvětil Bertie klidně. „Nechce připustit, aby se dostala do drápů těch lumpů. To je v pořádku. Tak ji popadni a jdeme. Vyhybej se střelám.“

Zvedli bednu každý z jedné strany a rozběhli se po pláži k mělčině, táhnoucí se k nejbližšímu útesu, který

dělil pevninu od mořské propasti. Stačilo dvacet kroků a byli ve vodě.

„Konečně se trochu opláchnu,“ zasmál se Bertie.

„Takže když mě zasáhnou, zemřu čistý,“ zazubil se Ginger.

Běželi mělkou vodou, rozstříkovali kolem slanou vodní tříšť a klopýtali o skryté kameny. Když doběhli k mohutné skalní hrázi, šplhali se vzhůru. Bedna bila do skály, jak ji za sebou táhli na opačnou stranu útesu.

„Jsme na místě,“ zalapal zrzek po dechu. „Jdeme dolů.“

Sestoupili k hladině, ponořili bednu do vody a tlačili ji pod hladinu. Nad hlavami jim hvízdla kulka. Ještě i v téhle zoufalé chvíli si Ginger uvědomil, že nebýt černošky, která prorazila do bedny řadu otvorů ve snaze ji otevřít, nedokázali by ji potopit. Pochopil také, že s proraženými otvory Biggles počítal.

Bedna se plnila jen pomalu a ze štěrbin probublával vzduch. Po chvíli bedna ztěžkla a přestala se ve vodě pohupovat. Konečně se začala potápět.

Ginger se zadíval do bezedné hlubiny a náhle jako by pocítil slabou závrať. Voda pod ním byla tak průzračná, až se mu zdálo, že hledí někam mimo hranici zdejšího světa do daleké modré prázdnoty obývané mlhavými bytostmi nejasných a nepostižitelných tvarů. Pod nimi, ještě níž, hraničil jejich svět s naprostou temnotou.

„A je to!“ zvolal Bertie. „Pryč odsud!“

Ginger postrčil bednu dál od skály a pustil rukojeť.

Hagenova schránka se pod hladinou zhoupla a nesmírně pomalu klesala do hlubin, do vzdáleného a neznámého světa, z něhož není návratu.

„Vstávej, starouši! Musíme spěchat,“ houkl Bertie.

Ginger se napřímil a všiml si, že člun z ponorky přirazil ke břehu asi tři sta yardů od nich. Námořníci ho právě vytahovali na písek.

Bertie se zrzkem nesměli ani vteřinu váhat. Oba přeběhli zpátky mělčinou na souš a snažili se co nejrychleji zmizet mezi hřebeny písečných dun. Za jejich zády třaskaly další výstřely.

Doběhli za první přesyp. Bertie se zastavil, vylovil pistoli, o pár kroků couvl a dvakrát vystřelil.

„Aby je přešla chuť tolik spěchat,“ procedil mezi zuby.

Proběhli mezi dunami a na klidné, průzračně čisté hladině laguny spatřili otter. Vrtule se točily. Potáceli se k němu jako opilci, jak jim sypký písek ujížděl pod nohama.

V kokpitu zahlédli zuřivě mávajícího Bigglese, rychleji však už utíkat nemohli. Zrzek viděl jako ve snu, jak také Biggles vytahuje pistoli a jak se mu škube v ruce, když vyprazdňuje zásobník proti neviditelnému terči někde za nimi. Plameňáci, růžové skvrny na pozadí modré oblohy, dávali hlasitě najevo nesouhlas s neobvyklými návštěvníky. Ginger uviděl před sebou hnízda, vysoké kuželovité hromady z bláta a travin s malou prohlubní na vrcholku. Přes jedno z nich zakopl a natáhl se do vody jak široký tak dlouhý. Když se zvedal, uchopil oběma rukama vejce, ležící na hnízdě.

„Starý Evans!“ zachrčel. „Slíbili jsme mu jedno.“

Zbytek cesty k letadlu se brodili vodou, která stříkala do všech stran. Na jednom místě museli dokonce kousek plavat, a Ginger měl trápení s vejcem, které se mu sotva vešlo za košili. Odměnou mu bylo příjemné

ochlazení, neboť ačkoli byla voda prohřátá sluncem, ve srovnání s venkovním žářem, osvěžovala.

Dveře kabiny otteru se otevřely a objevil se v nich Biggles. „Rychle!“ vyjekl a pomohl oběma do letadla.

„Pozor na vejce!“ vykřikl zoufale Ginger a sesul se na podlahu. Nepokusil se vstát, ležel bez pohybu a voda stékající z jeho šatů vytvářela na podlaze kabiny kaluže. Bertie se svezl vedle něj. Ginger začal vykašlávat slanou vodu, které si lokl při plavání a pak uslyšel, jak Biggles přidal plyn. Motory se rozeřvaly a potom zrzkovi prozradily otřesy stroje, že se dali do pohybu.

Ani on, ani Bertie nebyli ještě chvíli schopni promluvit. Pak si Bertie upravil na oku sklo monoklu a vzhlédl.

„Už jsi někdy zažil podobnou taškařici, starouši?“ zeptal se.

„Nezdálo se mi to tak veselé, ale zvládli jsme to,“ řekl zrzek s hlubokým uspokojením. S námahou se postavil a vyhlédl z okna, za kterým slyšel divoký šum. Hejna plameňáků se hnala po obloze všemi směry. „Teď by stačilo, abychom se srazili s jediným z těch ptáků, a z taškařice bude tragédie. Vyděsili jsme je k smrti,“ zavrčel chmurně, když balil ukořistěné vejce do starých novin a ukládal je do skříňky.

„Mrzí mne, že jsme museli tu starou škatuli zahodit,“ vzdychl Bertie.

„Kdybychom ji vlekli s sebou, nikdy bychom nedoběhli k letadlu,“ řekl důrazně Ginger. „Klidně se ti přiznám, že jsem byl už na dně. A řeknu ti ještě něco. Poslali jsme tu bednu i s její dábelskou nádivkou na nejlepší adresu. Když jsem s ní seděl sám ve křoví, uvažoval jsem o tom, jak její obsah zničit. Válka je

strašlivá i bez nových děsivých zbraní. A jestli tě to zajímá, jsem si jistý, že Biggles to chápe stejně.“

„Absolutní pravda,“ kývl Bertie. „Kam máme namířeno?“

„Já to zjistím,“ slíbil Ginger a zamířil dopředu. O minutu později se jeho hlava vynořila z pilotní kabiny.

„Kam asi?“ opakoval po Bigglesovi. „Na Jamajku a pak domů.“

„Bez námitek,“ řekl Bertie. „Jsem taky pro,“ kývl Ginger.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

PŘÍPAD JE UZAVŘEN

Případ, který Biggles zapsal do svých záznamů pod názvem „*Wolff alias Hagen versus britská koruna*“, neměl žádné dozvuky.

Události které vedly k závěrečné ztrátě Wolffových dokumentů, Biggles podrobně popsal a vysvětlil v písemném hlášení. Přestože v některých odborných a technických kruzích zavládlo zklamání, rozhodnutí vzdát se materiálů a nepřipustit, aby padly do rukou možného budoucího nepřítele, bylo uznáno jako správné.

Generál Raymond souhlasil s názorem, že je lepší, když Biggles a jeho přátelé sprovedili tajné plány ze světa. Potvrdil, že takové řešení připustil již při zadávání úkolu. Záhadou zůstalo, kolik peněz se utopilo v bedně, pokud tam vůbec nějaké byly. Nebylo však těžké zjistit, jak značné částky Hagen utratil v době svého pobytu v Západní Indii. Mnoho peněz mu asi nezůstalo, protože velkou sumu utratil jen za Rumový přístav. Sídlo nyní zabavily státní úřady. Ve srovnání s významem plánů na nacistickou tajnou zbraň však měly peníze jen podružný význam.

Prvním výsledkem Bigglesova hlášení bylo vyslání torpédoborce do oblasti, kde operovala cizí ponorka. Britská loď ani průzkumná letadla však ponorku neobjevily a nikoho to nepřekvapilo.

Posádka lodi objevila pouze vrak jachty *Vega* při pobřeží Inagui. loď byla prázdná. Úřední vyšetřování sice vysvětlilo zničení *Vegy* špatnou navigací, ale Biggles si

byl jist, že posádka jachty *Vega* prostě přešla na palubu ponorky a nechala loď osudu. Zorotov ani von Stalhein již neměli nejmenší důvod zůstat v oblasti Západní Indie.

Biggles vyslovil názor, že Stalhein a Zorotov zmizeli z místa neúspěchu velmi rychle, třebaže je po návratu domů nečekalo nic pěkného. Jejich velitelé totiž vždy těžce snášeli selhání svých podřízených a odměnou za neúspěch, bývala degradace, vězení, či něco ještě horšího. Vyslaná skupina námořníků, která prozkoumala pobřeží Inagui, nenašla po cizincích ani stopu. Neobjevila ani mrtvé tělo černocho, přestože po něm pátrali celé tři dny. O smrti Morgana věděli z Bigglesovy zprávy, protože také to patřilo k jeho povinnostem. Nikoho to netrápilo. Kdosi dokonce poznamenal, že byl nejvyšší čas, aby se tento Napoleon dočkal svého Waterloo.

V době, kdy otter startoval z Jamajky k letu na domácí základnu, se námořník Evans již zotavoval. Jeho uzdravování patrně urychlil Ginger, jenž nezapomněl na touhu starého sběratele a předal mu vejce plameňáka růžového. Evans tak zářil štěstím, až měl zrzek z jeho chování dojem, že by mu nevadilo další uštknutí.

Biggles nezapomněl na slib, který dal Susanně Shawové, osamělé ženě, která neúmyslně sehrála v případu nesmírně důležitou úlohu. Guvernér Bahamských ostrovů dostal jeho písemnou zprávu o tom, že hnízdiště plameňáků bude bezpečně chráněno, když bude na místo zesnulého strážce Shawa, jmenována jeho vdova, Sussanah. Guvernér odpověděl obratem a Bigglesově žádosti vyhověl.

Algy ke svému znechucení strávil dva týdny v nemocnici. Zranění sice neohrozilo jeho život, ale zůstala mu trvalá památka v podobě jizvy, která mu měla vždy připomínat návštěvu na ostrovech plných útesů, palem, modrého moře a ještě modřejší oblohy.

„Tak jak sis zapátral po záhadách bermudského trojúhelníku?“ zeptal se Biggles Bertieho, když konečně všichni nastupovali do letadla. „Letíme domů.“

„Jemináčku. Ty víš, že mne to zajímalo?“

„Jak bych to nevěděl?“ ušklíbl se Biggles.

„Tobě jsem přece nic neřekl, starouši. Nerad tě zatěžuji, když máš hlavu plnou úkolů od Raymonda, jestli víš, co tím myslím.“

„Chyba,“ řekl Biggles. „Ani sis nevšiml, že jsme se postarali o další kapitolu bermudských záhad. Máš v tom také prsty.“

„Jak to myslíš?“

„To sis nevšiml, že moře spolkl další tajemství?“

„Jemináčku jaké?“

„Tu starou škatuli, přece,“ zasmál se Biggles. „Výkresy jedné z tajných zbraní, které nakreslili vědci pro Hitlera.“

„Jemináčku, vždyť ty máš absolutní pravdu,“ vyjekl Bertie a hluboce se zamyslel.

Motory naskočily.

„Takže místo toho abychom nějakou záhadu odhalili, přidali jsme další,“ zamumlal Bertie, když se otter vznesl. „Obávám se, že jsme udělali excelentní pitomost.“

OBSAH

Překvapení
Rumový přístav
Záhadné vejce
Evansův omyl
V koncích
Průzkum
Ginger a Morganova břitva
Úspěch nebo porážka?
Kořenovníky

Prázdná skrýš
Morgan to znovu zkouší
Špatné vyhlídky
Útok z moře
Případ je uzavřen

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES – BERMUDSKÝ TROJÚHELNÍK

Z anglického originálu BIGGLES IN THE BLUE
Edice Hrdinové vzdušných bitev 41

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Milan Fibiger

Překlad Pavel Kaas

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4 jako svou 702. (132.)
publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín,
Střelníční 54

ISBN 80-7264-007-0